

- BTS ile söyleşi (S-04)
 “Ya geri döneceğiz ya genel greve gideceğiz (S-05)
 Koç’ta direniş var! (S-06)
 Metal işçileri eylemde (S-06)
 “Sınıf sendikacılığını esas alan bir mücadele” (S-24)
 “20 yıl yaşarım, onurlu yaşarım” (S-28)

DDSB'den Kuzu Deri ve THY direnişine ziyaret

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), 6 Nisan Cumartesi günü, İstanbul Zeytinburnu'nda Kuzu Deri direniş çadırına ziyarette bulundu. Ardından Hava-İş Sendikası'nın Bakırköy'de bulunan binası önünde buluşan DDSB THY işçilerinin haftalık eylemine katıldı.

☞ Sayfa 04

Bila sond û ehd be em dê nav û şanê de bidin jiyandin!

Nerede Bir Direniş Ve Mücadele Varsa Orada Kaypakaya Yaşiyor ve Savaşıyor!

Direnişle bıraktığı miras (S-15)

Kaypakaya ve Kemalizm (S-17)

Tarihimizden bir kesit (S-21)

Kampanya çalışmalarından (S-31)

özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Sayı: 56 Yaygın sîrefî

10-23 Nisan 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

“HELALLEŞMİYORUZ”!

Mersin’de günlerce iş bırakan 1.600’ün üzerinde işçiyi, Koç Üniversitesi’nde çalışan yüzlerce taşeron işçisi izleyerek direnişe geçti. Bu sırada toplu iş görüşmesinde metal sendikalarına patron sendikası MESS’in önerdiği sefalet zammı, işçileri sokağa döktü. “Kâr etmiyor” söylemiyle özelleştirilmesi planlanan TCDD’de demiryolu işçileri kitlesel eylemlerle özelleştirmeye karşı çıkarken, özelleştirilmesi planlanan PTT’de de emekçiler

sokaklara çıktı ve yasa taslağının geri çekilmesini sağladılar.

Kadın ve çocuk emeğinin alabildiğine sömürüldüğü, iş cinayetlerinin gündelik hale geldiği ve güvencesiz-esnek çalışmanın yoğunlaştığı bugünlerde işçi ve emekçilerin ayak sesleri ile yaklaşıyor 1 Mayıs. Ayak sesleri yaklaşırken, çıkardıkları yasalarla patronlara kol-kanat geren devlete bir çift sözümüz var:

“HELALLEŞMİYORUZ”, HESAPLAŞIYORUZ!

Görünmeyen, yok sayılan, değersizleştirilen

İster kayıt dışı (enformel) isterse kayıtlı (formel) olsun; kadın emeği, **esas olarak**, sömürü sisteminin oluşturduğu piramidin en alt kademesinde yer alır ve tıpkı toplumsal yaşamda ikinci sınıf olarak görülmesinde olduğu gibi, emeği de ikinci sınıf olarak kabul edilir. Ve bu durum kayıt dışı sektörde en tercih edilir emek konumuna “yükseltir” onu. Dolayısıyla en çok değersizleştirilen, yok sayılan ve görünmeyen emeğin sahibi de kadındır.

BU EMEK BİZİM!

Nitekim Yeni Demokrat Kadın da, kadın emeğinin sömürüsüne karşı mücadeleyi temel eksenlerinden biri olarak kabul ederken, 2-3 Şubat tarihlerinde İstanbul’da gerçekleştirdiği Kurultay’da bugün ülkemizde neredeyse kadın emeğiyle özdeşleşen kayıt dışı, güvencesiz, esnek, ücretsiz çalışmaya karşı mücadeleyi bir kampanya şeklinde örgütlemeye karar vermiştir.

☞ Sayfa 16

Roboski'nin yası

Halkın, evlatlarının parçalanmış bedenlerini tanıyamadığı bir katliamdı Roboski. Ölülerine koşanlar, yeni ölümlere tanıklık etti orada. Bombadan korunmak için katırlar siper edilmişti, çocuk yaşta olanlara. Çocuk yaşta kaldı onlar.

☞ Sayfa 10

Kaybolan diller ve kültürler

Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ülkemizde tüm bu zenginlik baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Destek ve önerilerinizi bekliyoruz.

☞ Sayfa 29

Özgür Gelecek'ten

“Mersin Limanı'ndan arıyoruz...”

☞ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

Sendikal hareketin geleceği...

☞ Sayfa 5

Göğün Yarısı

“Bystander effect” mi...

☞ Sayfa 12

Evrensel Bakış

Emperyalistlerin pazar dalaşları...

☞ Sayfa 22

Pusula

Bütünleşmek

☞ Sayfa 26

“Mersin limanından arıyoruz, patron geri adım attı!”

Merhaba

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a hızla yaklaşıyoruz. Önceki yıl ülkemizin dört bir yanında artan bir katılımla kutlanan 1 Mayıs fotoğrafının kuşkusuz verdiği bir mesaj vardı. Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in "Asgari ücretle geçinilmez diye bir şey yok. Geçinirsiniz. Ona mahkumsanız 800 TL de büyük bir paradır. Netice itibarıyla peynirin kilosunun fiyatı bellidir, ekmeğin fiyatı bellidir." (16 Mart 2013/Habertürk) sözleriyle özetlediği tabloya bir tepkiydi bir bakıma artan katılım. Taşeron çalışmanın çığ gibi büyüdüğü, esnek ve güvencesiz çalışmanın girmediği yerin neredeyse kalmadığı ülkemizde, 1 Mayıs'a gösterilen bu yoğun ilgi de daha bir anlam kazanıyor. Bu durumda 1 Mayıs coşkusunu kuşanarak, sorunlarımıza sahip çıkmak ve bulunduğumuz alanda faaliyete hız vermek önem kazanıyor. 1 Mayıs'ın öngünlerinde Koç Üniversitesinde, THY'de, İzmit Pakmaya'da devam eden direnişlerden haberleri bulacaksınız sayfamızda. İşçi direnişlerinden söz etmişken Mersin Liman işçilerinin kararlı bir şekilde sürdürdüğü direnişi yakından takip eden ve bizi limandan slogan sesleri arasında, sıcağı sıcağına bilgilendiren (patronun geri adım atmasını haber veren) okurlarımızın çabasına özel bir dikkat çekmeliyiz. Demiryollarının özelleştirilmesine karşı mücadele yürüten kamu emekçilerinin taleplerini BTS İzmir Şube Başkanı Bülent Çuhadar'a sorduk. Benzer biçimde PTT'nin özelleştirilmesine karşı 27 Mart'ta greve çıkan posta emekçilerinin sorunlarını yansıtmak istedik bu sayımızda. Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu'na dair geçen sayı ara verdiğimiz söyleşilerimize Belediye-İş Sendikası ve Haber-Sen'le devam ediyoruz.

1 Mayıs'a giderken Kürt ulusal sorunu cephesinde, politik atmosfere ciddi biçimde nüfuz eden önemli gelişmeler yaşanıyor. Abdullah Öcalan'ın gerillanın sınır dışına çekilmesi çağrısı ve silahlı mücadelenin bittiğine dair tespitleriyle gelişen, "Akıl İnsanlar"la yeni bir boyut kazanan süreci değerlendirmeye devam ediyoruz. Bu konuda sokağın nabzını tutmak adına değişik bölgelerden söyleşiler gerçekleştirdik. Öte yandan AKP/devletin neredeyse ölenleri suçlayan Roboski raporu barış rüzgarları arasında hak ettiği ilgiyi göremedi. Abdullah Öcalan'ın İslam birliği vurgusuna yönelik tartışmalara biz de katılımlar istedik. Kürt ulusal sorunuyla ilişkili bir biçimde Suriye Kürdistanı'nda cereyan eden gelişmelere de ilgisiz kalamazdık.

Yeni Demokrat Kadın'ın, Eme(K)adın başlığı altında, kadının görünmeyen emeğini konu edinen kampanyasına ilişkin bir perspektif yazısına ve kampanya kapsamında üniversiteler ve mevsimlik tarım işçilerinin yaşadığı sorunlarla nasıl ilişkileneceğine dair yorumlara yer veriyoruz bu sayımızda. Bu sayfalarda Kızılbayrak gazetesinde 8 Mart'tan hemen sonra yayımlanan ve süreci ele alan değerlendirmeye dair bir polemik yazısını da bulacaksınız.

24 Nisan günü askerlik yaparken alçakça katledilen Sevağ Balıkcı'nın katiline verilen "komik" ceza hakkında bizim de söyleyecek bir çift lafımız vardı. Ve elbette açılış törenleri başbakanın teşekkürleriyle yapılan Kentsel Dönüşüm karşı çeşitli mahallelerden emekçilerin katıldığı bir toplantıyı sizinle paylaşacağız.

Gazetemizin bu sayısından itibaren ülkemizde baskı altına alınan, yok sayılan ve yok edilmek istenen çeşitli milliyetlerin kültürlerine, folklorik birikimlerine ilişkin bir yazı dizisi başlatıyoruz. Kürt edebiyatında masal, hikaye anlamına gelen Çirok ilk yazımızın konusu olacak. Bu konuda okurlarımızın da katkılarını bekliyoruz. Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yıldönümü kampanyası çerçevesinde yoldaşların anlatımlarından derlediğimiz ve 70'li yıllarda işçi sınıfı içinde yürütülen faaliyetlerden deneyimler sunan yazının özellikle 1 Mayıs öncesinde ilgi çekeceğini düşünüyoruz.

Başarılar/Serkeftin

Okurlarımıza yönelik baskılar devam ediyor

Devrimci, demokrat, yurtsever kimlikleriyle muhalif olmakta ısrarcı olanlara yönelik baskılara karşı gazetemizi daha fazla sahiplenerek bu saldırıları boşa çıkaracağımızın bilincindeyiz.

Ankara: Son dönemde Ankara'da YDG okurlarına yönelik artan polis tacizlerinin ardından şimdi de gazetemiz Özgür Gelecek okuruna yönelik polis tacizi gerçekleşmiştir.

4 Nisan Perşembe günü saat 13.00 sularında gazetemiz okuru **Özgür Göğebakan** çalıştığı işyerinin bulunduğu AVM'nin önüne geldiğinde, durakta bekleyen sivil polisler tarafından durdurulmuş ve işbirlikçilik teklif edilerek istenmiştir.

Polisler; okurumuzun konuşacak bir şey olmadığını söylemesine rağmen "Seni on iki yıldır tanıyoruz, seninle konuşmak istiyoruz, seni kaybetmek istemiyoruz" diyerek, işbirliği teklifine ve tacizlerine devam etmiştir.

Okurumuz, hakkında yasal bir karar olmadığı halde yapı-

lan bu tür bir konuşmayı kabul etmeyeceğini söyleyip oradan uzaklaşırken, polisler arkasından "öyle olsun bakalım" gibi sözlerle tehditlerini devam ettirmişlerdir.

Olay sonrası görüştüğümüz okurumuz, 90'lı yıllarda ve 2000'li yıllarda polisin sıklıkla başvurduğu bu tür sindirme yöntemlerine bugün de ihtiyaç duydukça başvurduğuna ama bu tür yöntemlerin o gün tutmadığı gibi bugün de tutmayacağını belirtti.

Geçtiğimiz hafta da bir YDG okurunun yurduna giden polisler, okurumuzu "şu an illegal bir şeyin yok, ancak daha sonra seni uyarmak zorunda kalabiliriz" diyerek tehdit etmişti. Polisler, Ankara'daki başka okurlarımızın da isimlerini sayarak kimisi için "iyi çocuk", kimisi için

"çok ileri gidiyor ama bırakacak" gibi "arkadaşça" nasihatlerde bulunup korkutmaya çalışırken, "biz her şeyi biliyoruz" görüntüsü vererek devrimci faaliyete ve faaliyetçilere yönelik tehditlerde bulunmuştur.

Yeni Demokrat Gençlik ve gazetemiz Özgür Gelecek okurlarına yönelik artan polis tacizi ve saldırılarının bir tesadüf olmadığını farkındayız ve devrimci, demokrat, yurtsever kimlikleriyle muhalif olmakta ısrarcı olanlara yönelik baskılara karşı gazetemizi daha fazla sahiplenerek bu saldırıları boşa çıkaracağımızın bilincindeyiz.

Son süreçte artan polis baskısına karşı Partizan ve YDG tarafından önümüzdeki günlerde basın toplantısı düzenlenecek.

ÇIKTI!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın 40. ölümünün vesilesiyle Mircan Karaali'nin kaleme aldığı "**Kaypakkaya Destanı**" irtibat bürolarımızda ve kitapçevlerinde!

ÇIKTI!

11 Kasım 2012 tarihinde İstanbul Ataköy Atletizm Arena'da gerçekleştirdiğimiz "**Umudu Tohumca Büyütüyoruz**" etkinliğinin tüm coşkusunu yeniden yaşamak isteyenler için hazırlanan DVD'ye irtibat bürolarımızdan ulaşabilirsiniz.

Abone olun! Bu gazete sizin! Sesinize ses katın! Abone bulun!

Özgür Gelecek	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	18 TL	12 Aylık	36 TL
Partizan	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL

DDSB, Kuzu Deri ve THY direnişini ziyaret etti

İstanbul: 6 Nisan Cumartesi günü ü, İstanbul Zeytinburnu'nda Kuzu Deri direniş çadırına ziyarette bulunan **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)**, Kazlıçeşme Meydanı'ndaki Olivium önünde biraya gelerek Kuzu Deri Fabrikası'na yürüdü. Sloganlarla çadıra gelen DDSB, yaptığı açıklamada şunları söyledi; "*Bize dayatılan onursuz bu yaşamdan utanç duyduğumuz için buradayız. Kuzu Deri işçileri de bunun farkındalar 110 gündür kendilerine ve esasta da işçi-emekçilere dayatılan onursuz bu yaşamı tercih etmedikleri için buradalar.*"

Kuzu Deri ziyaretinin ardından Bakırköy'deki Hava-İş Sendikası önüne giderek THY işçilerini ziyaret eden DDSB, direnişteki THY işçilerinin her Cumartesi yaptığı eyleme katıldı. Bakırköy Meydanı'nda gerçekleşen eylemde ilk olarak konuşan Hava-İş Genel Başkanı **Atilay Ayçin** amaçlarının 319 gündür direnen THY işçilerinin direnişlerini zaferle taçlandırmak olduğunu belirtti. Ardından da DDSB adına konuşan **Veysel Arslan** konuşmasında "*Sendikal mücadeleyi yok etmeye çalışıyorlar. Bunlarla mücadele etmenin en güzel cevablarından biri 109 gündür direnen THY işçileridir*" dedi.

Demiryolu işçileri eylemde

H. Merkezi: Demiryolları Çalışanları Platformu demiryollarının özelleştirilmesini içeren yasa tasarısını 3 Nisan günü Ankara'da yaptıkları yürüyüş ile protesto etti. 11 kurum tarafından oluşturulan platform, sabah saatlerinde TCDD önünde toplandı.

"**TCDD'nin özelleştirilmesine hayır**" yazılı pankart açan

"Hizmet alanla hizmet veren birleşmezse, bu kurumu kaybederiz!"

İzmir: TCDD'nin "hizmet alımı" adı altında özelleştirilmeye çalışıldığı şu günlerde; süreci BTS İzmir Şube Başkanı **Bülent Çuhadar**'a sorduk.

- **İlk olarak, bize yasanın genel içeriğini anlatır mısınız?**

Bülent Çuhadar: AKP hükümeti on yıldır demiryolu ulaşım politikalarıyla ilgili Avrupa Birliği'nin dayattığı, kendisinin adına demiryollarının serbestleştirilmesi dediği yasayı zaten çıkarmayı kafasına koymuştur. Fakat bunun da öncesine gitmek lazım; 1995 yılında **Boss Allen Hamilton** isminde bir rapor yayımlandı. Bu rapor pek çok yaptırımın yapılması gerektiğini "emrediyordu." Bunlar neydi; TCDD arazilerinin satışı, kâr getirmeyen tren hatlarının kapatılması, meslek lisesinin kapatılması, taşeronların kapatılması. Bu rapor ilan edildiğinde uygulanmaz diye bir algı vardı. Bu dönem sendika olarak rayda yürüyüşler düzenleyerek bu raporun bu kurumu ve çalışanları tehdit ettiğini anlatmaya çalıştık. Sonuç alamadık açıkçası...

Daha sonra **Kanak** isminde bir firma bir rapor hazırladı, bir milyon dolarlık. Avrupa Birliği bütçesinden hazırlanan Kanak raporu; Hamilton raporunu bir

adım daha ileri götürdü. Personel hareketlerini de emrediyor; Personel sayısını azaltacaksınız, pek çok iş yerini kapatacaksınız, emekliliğe teşvik prim vereceksiniz diyor. Bunun da uygulanmayacağı yönünde bir öngörü vardı kurumda. Nihayetinde bunlar da adım adım uygulandı.

Artık bugün geldiğimiz nokta şu; Süleyman Karaman'ın ısrarla adına "serbestleşme" dediği; oysa bizim özelleştirmeden başka bir şey olmadığını bildiğimiz, yasa meclis alt komisyonundan geçti.

TCDD güvenli ulaşım aracı özelliğini kaybedecek. Çünkü demiryolu ulaşım sistemi bilgi, birikim, deneyim, tecrübe gerektiren bir iş. "Ben bunu özelleştirdim" deyince bu iş oldu-bittiye geliyor. İkincisi, çalışanların iş güvencesi kalmayacak. TCDD Taşımacılık Anonim Şirketi diye bir şirket kurulacak ve çalışanlar, bu şirkete aktarılacak. Buna ek olarak; halkın demiryolu ulaşımını zorlayacak. Yani pahalı bir ulaşım sistemi haline gelecek.

- **Son süreçte "sendikalar yasası" ile sendikasılaştırma gibi bir tablo söz konusu. Bu sürecin bununla bağlantısı nedir?**

- Taşeronlaştırıldığı zaman çalışanların örgütlenmesi zorlaşacak. Burada işçilerin ve emekçilerin birliği ön plana çıkıyor. Fakat bırakın taşeronlaştırmayı, kurum içerisinde aynı şartlarla, aynı statüde çalışanları bile biraraya getirmekte zorlanıyoruz. Bildiğiniz gibi; bu yasaya karşı mücadele etmek için **Demiryolu Çalışanları Platformu** kurmuştuk biz. Bu platformda Memur-Sen yok, Demiryol-İş yok. Yasa onların üyelerini de, bizim üyelerimizi etkilediği gibi etkileyecek. Ancak biz mücadele etmeyi tercih ederken, bu sendikal yapılar bu yasayı "devrim" diye nitelendiriyor. Uzaklara gitmeye gerek yok, çuvaldızı kendimize batıralım. KESK de bu mücadeleye bütünlüklü bakmayı beceremedi. Bugün aldığımız bir habere göre sağlık çalışanları, SES üyeleri 17 Nisan'da greve gidiyorlar. Oysa biz 16 Nisan günü greve gideceğimizi ilan etmiştik. Sendikanın görevi bunları birleştirmek olmalıydı.

- **Platforma ve mücadeleye dair öngörüleriniz nedir?**

- Kamu-Sen ile BTS'nin sendikal gelenekleri ve mücadeleye bakışları farklıdır. Ancak bizler biliyoruz ki, bu yasaya karşı ne BTS ne de Kamu-Sen tek başına püskürtecek bir mücadele öretilir. Farklı geleneklerden gelen iki sendika olsak da, ortak mücadelenin koşullarını zorladık. Yalnızca bu iki sendikanın dışında, kurumda örgütlü dernekler var

bizim. Makinistler Derneği gibi, Revizörler Derneği gibi. Bu dernekleri de platforma dahil ettik ve bir deklarasyonla mücadele edeceğimizi ilan ettik. Yürüyüşümüz 4 gün sürdü. 3 Nisan günü ise Meclis önünde basın açıklamamızı gerçekleştirerek, 16 Nisan günü gerçekleştirecek olan grevi kamuoyuna tekrar duyurduk. Duyduğumuz haberler var tabii. Platform bileşeni bazı yapılar dün ve bir önceki gün açıklama yaparak; platformdan çekildiklerini ilan etmişler. Ancak kim çekilirse çekilsin; biz BTS olarak bu mücadeleyi sürdüreceğiz.

- **Devlet, yasa ile ilgili olarak TCDD "kâr etmeyen bir kurum" diye bir ifade kullanıyor. Doğru mu?**

- Bir ülkenin sosyal devlet olup olmamasının kistasları vardır. Siz eğer sağlıktan, eğitim hizmetlerinden para kazanmayı düşünüyorsanız; hastayı müşteri, öğrenciyi müşteri olarak görüyorsanız sosyal devlet olma niteliğiniz kaybolur. Demiryolları ulaşımı da böyledir. Biz halkın ulaşım hakkı olduğunu düşünüyoruz. Bu hakkın da özel sermayeye terk edilemeyecek kadar da kamusal bir hizmet olduğunu düşünüyoruz.

Bu yasa Meclis Alt Komisyonuna gelmeden önce biz; KİK (Kamu İktisadi Kuruluşu) olarak değerlendirilmişti. Ancak Alt Komisyondaki bir önerge ile adımız değiştirildi. İktisadi Devlet Teşekkülü olarak değerlendirilmeye başladık. Bu, kuruma kâr etme misyonu biçmektir. Biz demiryolu ulaşımının kâr amaçlı bir ulaşım olmadığını düşünüyoruz. Eğer demiryollarındaki ulaşım hakkı Ulusoy, Kamil Koç, Sabancı gibi şirketlere devredilirse demiryollarından hizmet alan herkesin, hizmeti daha pahalı ve daha güvensiz şekilde alacağını biliyoruz.

Son olarak şunu söylemek zorundayım: Demiryolları hizmetlerinin kamu eliyle yapılması; daha güvenli, daha ucuz, daha kolay ulaşılabilir yapılması mücadelesi de; tek başına demiryolu çalışanlarına bırakılmayacak kadar önemlidir. Halkımız bu mücadelede demiryolu çalışanlarına destek olmak zorundadır.

İSMACO'ya uluslararası destek

H. Merkezi: Sendikalı oldukları için işten çıkarılan ve yaklaşık 3 aydır direnen ISMACO işçilerini IndustriAll/Global Union ziyaret ederek 50 milyon işçinin dayanışma selamlarını getirdi. Tuzla Deri ve Endüstri Serbest Bölgede kurdukları çadırda yapılan ziyarette konuşan Deri-İş Tuzla Başkanı **Binali Tay** Deri Sanayi bölgesinde kayıt dışı çalışmaların ve sendikasılaşmanın yoğun olduğunu hatırlatarak patronların sendika hakkını tanımaları için çağrı yaptı.

Ardından IndustriAll/Global Union Genel Sekreter Yardımcısı **Kemal Özkan**, "*Ağır çalışma koşulları altında çalışan siz bugün çok önemli bir örneğin altına imza atıyorsunuz. Fedakârlık yaparak Ismaco işçilerine sunulan destek çok anlamlı*" şeklinde seslenerek ISMACO işçilerinin mücadelesinin tüm dünyadaki işçilerin mücadelesi olduğunu vurguladı. Daha sonra söz alan Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi** ise haklarının uzun süren mücadeleler sonucunda alındığını ve taleplerin karşılanmaması durumunda kitlesel uyarı eylemleri yapacaklarını dile getirdi.

Emekçinin
GündemiSendikal hareketin
geleceğine dair...

Sendikal hareketin geleceğine dair tartışmaların yoğunlaştığı bir dönemden geçmekteyiz. Bunun bir sebebi sendikal hareketin tarihin en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor olmasıdır. Özellikle son sendikalar yasası ile işkolu barajının 5 yıl içinde kademeli olarak % 1'den 3'e çıkacak olması ve Bakanlığın son istatistikleri açıklamasıyla sendikalar mevcut toplu sözleşme yetkilerini korumak için dahi harekete geçmek zorunda kalmaktadırlar. Bu tartışmaların bir diğer sebebi ise işçi sınıfının artan hoşnutsuzluğu ve berbat çalışma şartlarına karşı artan tepkisidir. Sendikalara yönelik işçilerin ilgisi de gelişmekte ve kendiliğinden eylemler şartların zorlayıcılığıyla açığa çıkmaktadır. Bununla bağlantılı olarak devletin ve egemenlerin gündemindeki yeni saldırı yasaları ile çalışma koşullarında kuralsızlığın tamamen kural haline gelmesi de nasıl bir mücadele hatı izlenmesi gerektiği sorunu ön plana çıkarmaktadır.

Kıdem tazminatının kaldırılması, taşeron firmaların her yerde, her alanda hakim hale gelmesi, kiralık işçi bürolarının yasalara yaygınlaşmaya başlaması, bölgesel asgari ücret gibi çok çeşitli düzenlemeler gündemdeyken, pervasızca saldıran sisteme karşı koyacak güçlerin zayıflığı da şu ana kadar hakim olan mücadele tarzının iflasını göstermektedir. Tek tek, işyeri merkezli sendikal çalışmalar ve ziyaretlerle sınırlı dayanışma çalışmaları ile işyerlerinde dahi başarı elde etmek oldukça güçken kapsamlı genel saldırılara karşı tekil karşı koyuşların bir etkisi olmamaktadır. Yeni bir sendikal hareket ve mevcut bürokratik-sarı sendikal çizgiden kopuş ihtiyacı için koşullar bu nedenle uygundur. Nesnel şartlar, hem işçilerin talebi, hem birçok sendikaların isteği hem de sistemin saldırıları sebebiyle uygundur. Ancak öznal şartlarda ciddi bir boşluk vardır. Mevcut durumun radikal, proleter devrimci bir eleştirisi ve alternatifi ve bunu yürütecek devrimci bir önderlik sorunu vardır.

Ülkemizde kamu sendikacılığı zaten hızla yok olmaktadır. Özel sektörde ise işçi sınıfının % 97'si sendikasıdır. Kalan % 3 sendikal olsa da örgüt bilinci açısından oldukça geridir. Bu % 3 içinde zaten 100 bine yakın üyesi ile Türk Metal gibi çeşitli sendikalar da vardır. Dolayısıyla özde olmasa da biçimde dahi demokrasi ve mücadeleden bahseden veya asgari oranda demokratik işleyiş olan sendikalar da bu % 3 içinde azınlıktadır. Sendikalar, en etkilileri dahi, sektörlerindeki işçilerin çoğunluğundan kopuktur, 5 veya 10 bin aktif üyeleri vardır. Bu firmalar da genellikle 1990'lı yıllarda sendikal olup tutunabilmişlerdir. Sendikaların şubeleri açısından bölgesel dağılımı da dikkate alındığında sendikaların çoğunluğu açısından her şubede birkaç firma ve 500 ile 2 bin arası sendika üyesi mevcuttur.

Sendikal hareketi yenileme ve yeni bir sendikal hareketi ele alırken bu gerçeklik de dikkate alınmalıdır. Devrimci demokratik güçlerin sendikalaşmaya özel önem vermesi bu dönemde oldukça önemlidir. Çünkü tüm olumsuzluklarına karşın işçilerin talebi ve barajı geçme derdi sebebiyle sendikaların artan çabası sonucu herhangi bir şubede orta büyüklükte bir veya birkaç fabrikanın örgütlenmesinin başarılması dahi sendikaların mevcut üye profilini değiştirecektir. Örneğin Antep, Bursa, Trakya gibi bölgelerde son dönemde sendikalaşan birçok sektördeki işyeri şayet toplu sözleşmeli düzeni sağlarsa bu bölgelerdeki sendikaların üye profili büyük oranda değişecektir. Yeni ve farklı bir işçi sınıfı, son 10-15 yılda, sendikal hareketin giderek gerilediği bir dönemde çalışma yaşamına katılan işçiler sendikalara katılacaktır. Bu hareketliliğin ülke genelinde görülmesi sebebiyle sendikaların mevcut üye profilinde değişimin oldukça mümkün olduğu ve bunun doğal olarak temsilci ve şube yönetimlerinden genel merkezlere doğru yansımalarının olacağı açıktır.

Ancak işçilerin mevcut hareketliliği içinde devrimci ve demokratik güçler yok denecek kadar azdır. Etkisi zayıftır. Şartlar sonucu ekonomik haklar için harekete geçen işçiler son 15-20 yıldaki toplumsal şekillenikten etkilenmiş, gerici önyargıların baskın olduğu işçilerdir. Bu kitlelere sınıfsal ve demokratik bilinci taşıyacak etkin bir güç yoktur. Bu sebeple şayet sınıf çalışmasında açığa çıkan olanakları ve mücadele potansiyelini devrimciler değerlendiremezse orta vadede devrimci ve demokratik düşüncelerden habersiz, sınıf bilinci eksik halde sistemin yönlendirmesine açık bir sendikal yapı hakim hale gelebilir. Hükümetin ve Hak-İş'in bu yönlü planlı çalışmalarının dışında bu hareketlilik de mevcut haldeki asgari ölçüde demokratik işleyiş olan sendikaları daha geri bir noktaya savurabilir.

İşçilerin hareketliliği bir meseledir, onun sonuçları bir başka meseledir. Eylem ve direniş yapmak tek başına yeterli değildir. Öncülük, önderlik eden gücün niteliği ve yürünen yol belirleyicidir.

“Ya geri döneceğiz
ya genel greve gideceğiz!”

İstanbul: Sabah gazetesi kaleme aldığı Hıncal Uluç'un direnişteki THY işçilerine hakaret içeren bir yazı kaleme almasının ardından işçiler buna tepki göstererek Beşiktaş'ta bulunan ATV-Sabah binası önünde Uluç'u protesto etti. Uluç işçilerin yaz sezonu gelince bu tür grevlere girdiklerini ve sonrasında pes ettiklerini söylemişti. 5 Nisan'da gerçekleşen protesto eyleminde 312 gündür direnişte olan THY işçileriyle bir söyleşi gerçekleştirdik:

- Bize son süreçteki gelişmelerden bahsedebilir misiniz?

Ahmet Engin Eröcal: THY'de 16 yıldır kabin amiri olarak çalışıyorum. THY dış hatlar terminalinde 312 gündür direniyoruz. Ve sonuna kadar da direnmekten vazgeçmeyeceğiz. Bizler haklıyız, bütün platformlarda bilirkişiler tarafından biliniyor. Ama Hıncal Uluç gibi yandaşlar medya yazarları bizleri yalan yanlış anlatmakta.

- Peki, Hıncal Uluç'un amacı nedir?

- Bizim yoğun olan yaz sürecinde grevi çözümsüzlüğe götürdüğümüzü söylüyor. Böyle bir şey yok, biz 312 gündür haklılığımızı her yerde dile getiriyoruz. 312 gündür bu tür şeyleri dile getirmeyenlerin bugün bizler tam da greve gidecekken bu tür şeylerin dilendirilmesi çok manidar. Bugün bu tür medya hakkımız olmayan bir şeyi istiyormuşuz gibi gösteriyor. Ama bizler hakkımızı alana kadar bu süreci devam ettireceğiz.

- Bu süreç nasıl ilerliyor? Görüşme oldu mu?

- Süreç yoğun geçiyor. Evet, işverenle görüşüldü ve birkaç defa masaya oturuldu. İşverene en son arabulucuyla uyuşmazlık raporu tutuldu. Bu raporu almamıza rağmen, yine de tekrar işverene el uzattık görüşme talep ettik. Fakat yalan yanlış haberler ve dedikodular çıkararak bizim 312 günlük direnişimiz baltalanmaktadır. Ama olsun, sonunda görüşeceğiz ve kazanan biz olacağız.

- Direnişinizi greve götürmek gibi bir hedefiniz var mı?

- Aslında bizim böyle bir hedefimiz yok. Tek isteğimiz işimize dönmek. Bu süreç çözülmezse greve gidilecek, süreç onu gösteriyor.

- Peki, bu durum ülkeyi nasıl etkiler?

- Grev olursa tabii ki çok fazla etkilenecek herkes. Birçok şey sektöre uğrayacak. Türk Hava Yolları bugün günde 600-700 seferi olan büyük bir şirket. Sadece o değil, diğer sektörler de bundan etkilenecek. Sonuçta genel grev diyoruz. Grev sonucu tek bir uçak bile kalkmaz, bu da çok büyük zarar ve itibar kaybı demek. Yaz süreci geliyor mesela, bundan en çok etkileneceklerin başında turizm sektörü geliyor. Yani kasabından, kafeteryasına kadar birçok sektör etkilenecek.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Ya şartlar incek ya 305 kişi işe geri dönecek...

İşçilerden kısa kısa görüşler aldık:

Deniz Eralp: Şu anda grev aşamasına gelmiş durumdayız. Ancak Türk Hava Yollarına sendikamız tarafından bir el uzatıldı, o

elin cevap bulmasını bekliyoruz. Eğer bu görüşmeden olumsuz sonuç alırsak tüm dünyayla birlikte mücadelemizi sürdüreceğiz ve artık adım adım sonuca varacağımız bir grev aşamasına geleceğiz. Bizler kazanacağız ve işimize döneceğiz.

Selim Eralp: 29 Mayıs 2012'de Hava iş koluna getirilen yasağa karşı çıktığımız için 305 arkadaşımızla beraber işten atıldık. O günden beri direniş ediyor. Görüşmeler devam ediyor ve eğer görüşmelerden bir sonuç alınmazsa yani, 305 kişi işe dönmezse en yakın süre içinde genel grev kararı asılacak ve greve gideceğiz. Grev uygulanmaya başlayacak ve bunun getireceği olumsuz sonuçlardan Türk Hava Yolları sorumlu olacaktır.

Özlem Altök: Artık sonuna geldik. Çünkü toplu sözleşme tıkanı ve grevle sonuçlanmak üzere görüşmeler devam ediyor, eğer görüşmeler olumsuz geçerse greve gideceğiz. İşimize geri dönmek için mücadele ediyoruz. Haksızlığa uğradık ve bunu kanıtladık da, artık yeter, işimize geri dönmek istiyoruz. .

“Nerede direniş varsa
DDSB orada olmalı”

İstanbul: Devrimci Demokrat Sendikal Birlik (DDSB) 31 Mart'ta KESK Konferans Salonu'nda geniş bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda “İbrahim Kaypakkaya ve İşçi Sınıfı” ile “1 Mayıs 2013” konuları olmak üzere iki ana başlık halinde tartışmalar yapıldı. İlk olarak “1 Mayıs 2013” hakkında genel bir bilgi verildi.

Ardından ikinci konuya geçildi. Bu bölümde Kaypakkaya'nın düşüncelerinin güncelliği vurgulanırken, onu okuyarak fikirlerini, düşüncelerini günümüze yansıtmak gerektiğinin önemli olduğuna dikkat çekildi ve onun işçi sınıfı çalışması hakkında altını çizdiği noktalar hatırlatıldı. Kaypakkaya'nın çalışma tarzına ve her katıldığı eylem, etkinliği devrimci bakış açısıyla değerlendirme örneğine yazma ve okuma konusundaki ısrarlı çizgisine dikkat çekildi.

Son olarak “Nerede direniş, mücadele varsa İbrahim oradaydı. İşte bu yüzden derede direniş, mücadele varsa DDSB de orada olmalı” sözleriyle toplantı sona erdi. Toplantıda tartışılan konuların ardından direnişte olan işçileri ziyaret etme ve “Örgütsüz, güvencesiz sınıf hareketini nasıl bir sendikal anlayışla örgütleyeceğiz?” sorusuyla “İşçiler Tartışıyor” adında bir panel/forum örgütleme kararı alındı.

Metal işçilerinden MESS'e tepki

İSTANBUL: DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası ile Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine işçiler eyleme geçti. MESS'in yüzde 4.6'lık zam önerisini reddeden **Bekaert** fabrikası işçileri, fabrikanın kurulu olduğu Köseköy ile İzmit arasındaki 8 kilometrelik yolu sloganlarla yürüdü. İşçilere Tek Gıda-İş sendikasında örgütlendikleri için işten atılan ve fabrika önünde direnişlerini sürdüren **Pakmaya işçileri** de eyleme destek verdi.

400 işçinin katıldığı ve Sabri Yalim Parkı'nda sona eren eylemde konuşan Birleşik Metal-İş Şube Başkanı **Hami Baltacı**, "MESS bizi görmezden geliyor. Tüm işçilere birinci altı ay için yüzde 8 artı 35 kuruş ücret zammı istiyoruz. Bunun iş yerlerine oransal etkisi birinci altı ay yüzde 19'dur. Bizler onlardan sadaka değil, hakkımızı istiyoruz. İnsan gibi haklarımızı almazsak, alanları onlara dar ederiz" dedi. Bekaert işçilerinin sabah işe girişte ve gündüz vardiyası çıkışında toplu yürüme eylemleri sürüyor.

GEMLİK: Protesto eylemlerinden biri de Gemlik'te gerçekleşti.

Gemlik ve Orhangazi ilçelerinde çalışan ve iş çıkışı Gemlik Şehir Stadi önünde toplanan işçiler, ilçe merkezine kadar sloganlarla yürüdü. İskele Meydanı'nda yürüyüşü sonlandıran kitle adına açıklamayı sendikadan 2 Nolu Şube Başkanı **Kemal Durmaz** yaptı. 115 bin metal işçisi adına gerçekleştirilen görüşmelerde 96 madde için 6 oturum yaptıklarını belirten Durmaz, "Otomotivde, demir çelikte, beyaz eşyada gündemi biz belirleyeceğiz. İnsanca yaşama hakkını kimsenin ayaklar altına almasına izin vermeyeceğiz. Bugüne kadar bu hak için yaşadık, bundan sonra da bunun için yaşayacağız" diyen Durmaz, "Üreten insana sevgi, emeğine saygı istiyoruz. İnsana sevgi, emeğine saygı olmadıkça huzur da yok, huzur olmadıkça barış da yok. Barış olmadıkça asla ve asla üretmek de yok" diyerek tepkisini dile getirdi.

(Gemlik'ten bir ÖG okuru)

Koç'ta direniş var!

İstanbul: Koç Üniversitesi'nin temizlik işlerini yapan **ISS** adlı firmada çalışırken firmanın üniversite ile sözleşmesinin feshedilmesi gerekçe gösterilerek işten çıkarılan işçiler, üniversitenin önünde direnişe başladı.

İşçilerin işten çıkarılmasının ardından üniversite öğrencileri ve öğretim görevlileri işçilere destek olarak birlikte üniversite kapısına, Salı akşamı çadır kurdular. Salı gününden bu yana işçiler, destek olan öğretim görevlileri ve öğrenciler okul önünde kurdukları çadırda gece-gündüz bekleyerek direnişlerini sürdürüyor. Ayrıca üniversitede işçilerin işe iadesi için öğretim görevlileri yüzü aşkın imza toplayarak rektörlüğe verdi. Öğrenciler ise temizlik yapılmayan okulda, çöpleri toplayıp rektörlük kapına atarak çeşitli destek eylemleri örgütlüyorlar.

Üniversite **Euroserve** adlı bir başka şirketle anlaşarak yeni işçiler getirmeye çalışıyor. Direnişteki işçiler kapıdaki arabaları durdurarak yeni işçilerin üniversiteye girmesine engel oluyor. İşçiler 3-4 Nisan günlerinde birçok yeni işçiyi konuşarak ikna edip işe girmemesini sağlamış durumda. Biz de 4 Nisan günü, direniş yerinde işçileri ziyaret ederek, işten atılma süreçleri ve direnişin gelişimi hakkında röportaj yaptık.

- **İşten atılma ve direnişe başlama sürecinizi anlatabilir misiniz?**

Pınar Kebapçı: Ben, 4 yıldır Koç Üniversitesi'nde çalışmaktayım. Bize 13

Mayıs'ta iş hakkımızın feshedildiğini söylemişlerdi. Bir akşam iş çıkışında 30 metre kadar ileride servis aramız durdurularak

bize, ISS çalışanlarına dediler ki, "Bu günden sonra işe gelmiyorsunuz, iş hakkınız fesholmuştur, bitmiştir iş hakkınız. Gidelim şirkete sohbet edelim, çay içelim yemek yiyelim." Kabul etmedik, biz zaten içeriden örgütlenmiştik. Çıkarılmadan önceki gün de içeride 500 kişilik büyük bir eylem yapmıştık. Çünkü bizler hakkımızın fesholdüğünü daha önceden öğrenmiştik. Bunun üzerine zaten örgütlenip direnme kararı almıştık. Böyle olmasa da direnecektik ama erken oldu ve belki böylesi bizim için daha iyi oldu.

- **Öğretim görevlileri ve öğrencilerden direnişinize destek nasıl?**

- Öğretim görevlileri genellikle sanal medyadan öğrendiler olayı. Zaten birçok arkadaşımız onlarla iç içe, biz de öğrencilerle iç içeyiz. Onların işini yaptığımız için zaten sürekli fikir alışverişi yapıyorduk. Karşı taraf, onlarla örgütlenince daha da büyüyeceğimizi anladı ve iş hakkımızı erken feshetti. Ancak işimizi alınca kadar direniş sürecektir.

- **"İşe iademizi istiyoruz"**

- **İşten atılma ve direnişe başlama sürecinizi anlatabilir misiniz?**

Dursun Doğan: 12 yılı aşkındır bura-

da çalışıyorum. Daha önce de şirketler değişiyordu, birçok şirkette çalıştım. İlk önce başladığımız şirket ServiceMaster diye bir şirkete devretti. Bütün haklarımızla birlikte ServiceMaster'a geçtik. Yani bütün haklarımızı devraldı. Ondan da ISS'e geçtik, ISS de bütün haklarımızı devraldı. Şimdi ise yeni bir şirket geliyor. "Şirket yeni elemanlarıyla gelecekmış" diye bize "Mayıs'ın 14'ünde işinize son verilecek" denildi. Kimimizi Topkapı vs. alakası olmayan yerlere ağır şartlardaki işlere atıldılar. Temizlik elemanını değişik işe verdiler.

Bizim şartlar uymuyor zaten gönderdikleri yerlere. Bundan iki gün önce iş çıkışı, üniversitede hiçbir açıklama yapmadan, ormanın içine varınca servisleri durdurdular. Orada görevimize son verildiğini söylediler. Üniversitede hiçbir açıklama yapmadılar orada tebligatımızı verdiler. Bu yasal olarak doğru mudur? Bize "gelin şirkete, atama isteyene atama yapalım, atama istemeyenler de istifasını yazar, tazminatını alır" dediler. Biz de geri dönüp "işimizi istiyoruz" dedik. Öğrenci arkadaşları aradık. Sağ olsunlar öğretmenler, öğrenciler bize sahip çıktı. Biz de burada eylem yaparak işe iademizi istiyoruz.

Bosch patronu saldırmaya devam ediyor

BOSCH ile BOSCH Rexroth işçileri patron ve Türk Metal-İş'in yıllardır dayattığı baskı ve sömürüye karşı bir yıl önce bu sendikadan istifa ederek Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmuştu. İşçilere patron ve Türk Metal'in, saldırı ve baskıları devam etmektedir. Bu saldırılarla

karşı Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve yerel mahkeme de tavrını sarı sendikadan taraf kullandı. Şimdiyse patron, işletmede Bileşik Metal-İş Sendikası'na üye olan işçileri çeşitli bahanelerle işten atmaktadır.

1 Nisan günü Birleşik Metal-İş Bursa

Şubesi önünde toplanan BOSCH ve Rexroth işçileri sloganlarla Orhangazi Parkı'na yürüdü ve burada oturma eylemi gerçekleştirdiler. Ardından şube başkanı **Ayhan Ekinci** açıklama yaptı. Ekinci, 2 Nisan gününden itibaren İstanbul Maslak'ta şirket önünde çadır kurarak direnişe devam edeceklerini belirtti.

(Bursa'dan bir ÖG okuru)

DİSK Genel Kurulu gerçekleştirildi

İstanbul: Yaşanan istifalar nedeniyle Olağanüstü Kongreye giden DİSK, kongresini 6 Nisan günü Beşiktaş'taki Mustafa Kemal Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdi. Genel Kurul öncesi salon önünde, aralarında DİSK eski genel başkanı Erol Ekiç'i'nin de bulunduğu DİH ve sendika görevlileri arasında tartışma yaşandı. Sendika görevlilerinin sadece delegeleri içeri alacaklarını, genel kurulun böyle bir kararı olduğunu belirtmesi üzerine kitle, görevlilerin kurduğu barikatı aşarak içeri girdi. Katılımın ardından divan yerini alırken delegelere serbest kürsü hakkı kaldırıldı.

Divan ilk olarak yönetim adaylıklarını açıkladı. Genel-İş Genel Sekreteri **Kani Beko** ve Nakliyat-İş Genel Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu** genel başkanlığa aday olurken Birleşik Metal-İş Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** ve Dev Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** da Genel Sekreterliğe aday oldu. Önce kurulların raporları okundu ve tüzük değişikliği kararı alındı. DİSK Yönetim Kurulu üye sayısı 9'dan 7'ye düşürüldü.

Kongrede ilk olarak Kani Beko söz aldı ve siyasal gündemlere değinerek özellikle sendikasıylaştırma saldırılarını üzerinde durdu. 60'lı yılların mücadelelerini hatırlatarak ortak mücadeleye vurgu yaptı. Ardından söz alan Ali Rıza Küçükosmanoğlu işçi sınıfı ve emekçi halkların DİSK'ten beklentisi olduğunu belirterek DİSK'in sınıf mücadelesinden bağımsız düşünülmemeyeceğini ekledi. Bu konuşmaların ardından adaylara söz verildi. Arzu Çerkezoğlu konuşmasında DİSK'in mücadele tarihine değinerek DİSK içindeki kadın örgütlenmesinin yeterli düzeyde olmadığını ekledi. Ardından Adnan Serdaroğlu söz aldı. Serdaroğlu'nun konuşması sırasından salonun boşaldığı gözlemlendi. Serdaroğlu yönetimde uyumuzluk olduğunu söyledi ve Birleşik Metal-İş'in DİSK'in tüm kurullarından çekildiğini hatırlattı.

Konuşmaların ardından İlçe Seçim Kurulunun denetiminde oylamaya geçildi. Oylama işleminin ardından sayımlara geçilerek seçim sonuçları okundu. Yapılan açıklamaya göre Genel Başkanlık için ya-

pılan seçimde 371 kişi oy kullandı ve 3 mükerrer, 94 boş olmak üzere 97 oy geçersiz sayıldı. Genel-İş Genel Sekreteri Kani Beko 206 oy alırken Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu 68 oy aldı. Başkanlık için yeter sayısı olan 248 oya ulaşamadığı için ikinci tur seçime geçildi. Aynı şekilde Genel Sekreterlik için ise 79 boş, 4 mükerrer olmak üzere 83 oy geçersiz sayıldı. Arzu Çerkezoğlu 119, Adnan Serdaroğlu 169 oy aldı. Genel sekreterlik seçiminde de yeterli oy sayısına ulaşamadığı için ikinci tura geçildi. 1. turda geçersiz oy kullananlar Lastik-İş ve Tümka-İş oldu.

İkinci tur oylamalarının sayımlarının tamamlanması ile seçim sonuçları okundu. Bu turda ise 354 oy kullanıldığı duyuruldu. 27 boş ve 1 mükerrer olmak üzere 28 oy geçersiz sayılırken geçtiğimiz turda 206 oy alan Kani Beko, bu turda 280 oy aldı. Böylece Beko Genel Başkan olarak seçilmiş oldu. Genel Sekreterlik seçimlerinde ise 10 boş ve 1 mükerrer olmak üzere 11 oy geçersiz sayıldı. Bu turda Arzu Çerkezoğlu 181 oy alarak DİSK Genel Sekreteri seçilirken Adnan Serdaroğlu 161 oyda kaldı.

“Köylünün efendiliği” tatlı bir masalmış!

Mersin: Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD) “**Tarımda Türkiye’nin Son 10 Yılı**” başlıklı bir rapor hazırladı. Hazırlanan rapor her ne kadar salt AKP karşıtlığı gütsede, tarımda yaşanan sıkıntıları sadece AKP hükümetine mal etse de Türkiye’de toprağa dayalı üretim yapan köylülerin borçlanma düzeyini ve yaşam standartlarının ne derece düştüğünü gözler önüne seriyor.

Burada öncelikle söylememiz gereken tarımda gerileme ve gittikçe daha da dışa bağımlı hale gelme durumunun, Türkiye’nin sosyo-ekonomik niteliğinden kaynaklı olduğudur.

Onun için burada yapılması gereken AKP’yi hedef tahtasına oturtmak değil AKP’nin de bir dışlisi olduğu sistemle hesaplaşmaktır. Türkiye’de üretimi yapılan tarım ürünlerinde neyi ne kadar üreteceğinden tutalım da neyi ne kadar ücrete satacağımızı da belirleyen IMF’nin politikaları olduğu artık neredeyse herkes tarafından bilinen bir gerçek.

TZD tarafından hazırlanan rapora dönecek olursak; raporda tarım üreticilerinin bankalara borçlanma oranının ne kadar arttığından, bir dönem Türkiye’nin ihraç ettiği ürünlerde artık milyar dolarlık ithalat yapılmasına kadar birçok konuya değiniliyor. Yine aynı raporda gübre fiyatlarındaki artışın yüzde 460'lara kadar dayandığı, köylünün 8 kilogram buğdaya karşılık 1 litre mazot alabilir hale geldiği ve artık toprağını ekmekten vazgeçtiği vurgulanıyor.

Sistemin zenginin daha zengin fakirin ise daha fakir olması üzerine kurulu olduğu tarım alanında da kendisini gösteriyor. Yapılan araştırmada tarım sektörü son 10 yılda yıllık ortalama yüzde 2.71 büyüme kaydederken, tarım sektöründe çalışan üreticilerin refah düzeyinin ve kazançlarının gittikçe düştüğü görülüyor. 2002’de tarımda çalışan 7.5 milyon kişi 23 milyar dolarlık tarımsal hasılat elde ederken, 2012’de tarımda 5.7 milyon kişi çalışıyor ve 61.8 milyar dolarlık hasılat elde ediyor olması da bu durumun başka

bir örneğini oluşturuyor.

Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı **Turhan Tuncer**’in de tarım sektöründe “çöküş” olarak adlandırdığı bu dönem için yaptığı değerlendirmeler, TZD’nin hazırladığı raporu pekiştirir nitelikte.

1980'lere kadar pamuk ihracatçısı olan Türkiye’nin, şimdilerde pamuk ithal eder duruma geldiğini ve Çin’den sonra en büyük pamuk üreticisi durumunda olduğunu söyleyen Tuncer’e göre, son 10 yılda tarım ürünleri ithalatı ihracatı geçti. 2008 yılında tarımsal ithalat 6.4, tarımsal dış ticaret açığı ise 2.3 milyar dolara ulaşarak Cumhuriyet tarihinin rekorunu kırdığını belirtti.

Köylünün Ziraat Bankası ve tarım kredi kooperatiflerine olan borçları 2012 itibarıyla 22 milyar 300 milyon liraya yükseldi. 10 yıl öncesine göre 42 kat arttı. Köylünün bankalara olan kredi borcunun ise geçen yıl sonu itibarıyla 32 milyar TL’ye çıkması, içerisinde buldukları durumu en açık biçimiyle gösteriyor.

Kuzu Deri’de 100. gün

İstanbul: Kuzu Deri’de direnişin 100. gününü bir etkinlikle kutlayan işçilere çok sayıda kurum ve emek dostu destek verdi.

Direnişteki son gelişmeleri görüştüğümüz direnişçi **Mehmet Şefikdağ** anlattı. Şefikdağ; baskıların giderek arttığını, içeride patronun sendikali işçileri tek tek işten atmaya ve gözlerini korkutmaya devam ettiğini söyledi. Patronun 4 Nisan günü 25 işçiyi zorunlu izne çıkardığını söyleyen Şefikdağ, son olarak da temizlikçi olarak çalışan **Fatma Şengal** adlı işçiyi sendikali olmasından kaynaklı işten attığını ve Şengal’in kapı önünde direnişe başladığını belirtti.

DHL patronunun saldırılarına karşı eylem günü

Bursa: Alman sermayeli DHL’de çalışan işçiler insanca bir yaşam için TÜMTİS sendikasına üye oldular. Ancak bunu kabullenmeyen patron, sendikal faaliyeti engellemek için işten atmalara ve işçileri hükümet yanlısı Öz Taşıma-İş Sendikası’na üye yapmak gibi saldırılara başvurmaktadır.

Bu saldırılara karşı direnişin 284. gününde (26 Mart) ITF (Ulus-

lararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu) **Küresel Dayanışma Günü** ilan etti.

Bursa-Nilüfer’de de TÜMTİS işyeri önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı okuyan Şube Başkanı **Özdemir Aslan**, “DHL işvereni bu mesajı doğru okumalıdır. Bu sorunu sendikamızla görüşerek çözmekten başka bir yol yoktur. İşveren işçi düşmanlığına devam ettiği sürece dünya işçilerinin kararlılığı ve dayanışmasını karşısında bulacaktır” dedi. Eyleme Türk-İş bölge ve bağlı sendika şube yöneticileri, devrimci demokrat ilerici kurumlar ve siyasi parti temsilcileri de destek verdi.

Sağlık emekçileri taşeronla karşı

Taşeron devletin ülke emekçilerini daha fazla sefalete sürüklemek ve sömürüyü artırmak için tam gaz iş kollarında taşeronlaştırmanın yolunu açıyor. Devlet işçilere “3-5 yıllık sözleşme” vaadinde bulunurken, bir yandan da geleceksizliğin aralanan kapılarında sömürü kamçısının emekçiler üzerindeki çınısı duyuluyor.

Taşeronlaştırma saldırılarının en yoğun olduğu alanlardan birisi de Sağlık Bakanlığı’na bağlı hastanelerdir. Hastanelerde 4-12 günlük ihaleler açılmasına kadar varan taşeronlaştırmaya karşı işçilerin öfkesi giderek büyüyor. Son olarak 1 Nisan günü Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde Dev Sağlık-İş üyesi sağlık işçileri saldırıyı protesto etmek için iş bıraktı. Acil servis dışında bütün birimlerde iş bırakan sendika üyesi işçiler hastane bahçesinde toplandı. 130’un üstüne işçinin iş bırakmasıyla birlikte acil servis dışı hizmetler durdu. Hastane bahçesinde toplanan sağlık emekçileri “*Zafer direnen emekçinin olacak*” sloganını atarak oturma eylemi yaptı. Eylem devam ederken işçilerin temsilcileri de ihalenin iptali yönündeki taleplerini iletmek üzere hastane CEO’suyla bir görüşme yaptı.

CEO ile yapılan görüşmeler sonucunda işçiler eylemlerini sürdürme kararı aldı. Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi bünyesinde Gaziosmanpaşa ve Levent’te faaliyet gösteren şubelerindeki işçiler de eyleme katılınca eylemin etki derecesi arttı. Eylemde işçiler adına açıklamayı Dev Sağlık-İş İşyeri Temsilcisi **Nuray Gökçe** okudu. Gökçe yaptığı açıklamada taşeron şirketin, sendikal faaliyeti engellemek için yasadışı bir şekilde işçileri başka bir iş kolunda çalıştırmış gibi gösterdiğini belirtti. Açıklamanın ardından iş bırakma eylemindeki işçiler yemek boykotu da yaptıklarını duyurdu. İşçiler, eyleme destek veren sağlıkçılar ve hasta yakınlarıyla ortak sofrayı kurdu.

Mersin Limanı’nda hayat durdu!

Mersin: Mersin Limanı’nda geçtiğimiz ay başlayan direniş büyüyerek devam ediyor. 2 Nisan gününden itibaren direnişe geçen işçilerinin sayısının 1600’ü bulması ve bu işçilerin vardiyalarına gitmeyerek iş bırakmasıyla birlikte Mersin limanında işler patron için durma noktasına geldi. Mersin limanında işçiler, üç gündür gece-gündüz demeden liman önünde işlerine geri dönmek ve haklarını alabilmek için bekliyorlar. Bu bekleyişe karşı olarak da MİP şirketi, Mersin Valiliği, kolluk kuvveti ve özel güvenlik birleşerek işçilere saldırıyor.

3 Nisan Çarşamba günü, Mersin limanında direnişe geçen işçilerden

Serdar Altın’a kolluk kuvveti ve özel güvenlik ekipleri tarafından, vince çıkarken saldırılması sonucu, Altın 8 metre yükseklikteki vinçten düşerek yaralandı. Altın’ın bilinci kapandı. Bu sırada Altın’ın liman giriş kartını özel güvenlik ekipleri gasp etti. Çünkü kolluk kuvveti tarafından Altın götürüldüğü hastanede “korsan mitingden alındı” diye gösterilecekti. Altın’a şimdi hastane tarafından hiçbir rapor verilmiyor. Yine aynı günün gecesi saat 02.30’da direnişte olan işçilere kolluk kuvveti saldırdı. Bu saldırıda gaz bombası kullanan çevik kuvvet ekipleri birçok işçinin yaralanmasına neden oldu. İşten atılan işçilerden

olan **Mehmet Eren** saldırı sırasında başına gelenleri anlatırken “*Yazın yazın siz de yazın bu olup bitenleri*” diyor. Eren sivil polis, özel güvenlik ve çevik kuvvetin el ele vererek yaptığı müdahalede sağ diz kapağına sert bir cisimle vurulduğunu ve gözaltına alındığını belirtiyor. Kolluk kuvvetinin bu saldırısı sonrasında da 6 işçi gözaltına alınmıştı.

5 Nisan günü limana gittiğimizde direniş halaylarla devam ediyordu. İşçiler, limanın içindeki 9 konteynır boşaltma vincini işgal etti ve bazı işçilerde vinçlerin üzerinde bekliyorlardı. Yine yüzlerce işçi Mersin Limanı A Kapısı önünde halaylarla direnişi devam ettiriyordu. Tüm bu yaşananların ve direnişin büyümesinin ardından,

MİP şirketi sendikayla görüşmek zorunda kaldı. Ancak öğleden önce yapılan görüşmeden bir sonuç çıkmadı.

Akşam saatlerinde MİP patronu ile Liman-İş arasında 2. görüşme gerçekleşmiş, görüşmede işten çıkarılan 26 işçinin işe geri alınacağı belirtilmiştir. İşçilerden 22’si önümüzdeki günlerde işe geri alınacakken, 4 işçi ise toplu iş görüşmeleri sürecinde işe alınacak; işçilerin direnişte olduğu süreçteki maaşları ve sigorta ücretleri yatırılacaktır. Taşeron işçilerin Pazartesi günü iş başı yaptırılacağını belirtilirken, 3 gündür vinç üzerinde açlık grevinde olan işçilerin vinçten indirilerek hastaneye götürüldüğü ve oradan da ifadelerinin alınarak serbest bırakıldıkları öğrenildi.

KÜRTLERLE BARIŞ, SURİYE'YE SAVAŞ MI?

Ortadoğu kazanının altına daha fazla odun atma faaliyetleri sürekli ve kararlı bir şekilde örgütlenerek yeni boyutlara ulaşmaktadır. Özellikle bu sürecin dinamik unsurunun TC olduğunu söylemek pek ala mümkün. Kaynayan Ortadoğu kazanında pişecek aştan bir çanak almak için epey emek sarf ettiğini görüyoruz. Suriye bu politikada "baş düşman" olarak ele alınıyor.

TC, gerek tarihsel ve toplumsal niteliği büyük ve karmaşık olan Kürt meselesi ve diğer iç meseleleri gerekse de dış meselelerdeki politikasını esasen bugün için Suriye bağlamına oturtmaktadır.

Bu meseleye TC öyle büyük önem atfediyor ki gözünü karartarak her türlü "çılgınlığı" yapabileceğinin net mesajlarını veriyor. Başbakanın ağzından bu ülkeye yönelik "icap" ederse askeri saldırganlığın bile olabileceğini dolaysız bir şekilde ifade eden cümleler dahi çıktı. Meseleye müdahillik ve verilen önemin ne denli büyük olduğunun göstergesi bu.

TC uzun zamandır Suriye üzerinde bu eksende politik hamleler yapıyor. Suriye'de ki iç karışıklığı yaygınlaştırmak ve belli bir olgunluk düzeyine ulaştırmak için, Suriye içindeki silahlı muhalefetle organik bağlarını geliştiriyor, bu güçlere doğrudan askeri, lojistik ve politik katkı sunuyor. Ayrıca bu grupların ideolojik ve siyasi yönelimlerini de şekillendirme gayreti içinde olduğu görülüyor.

Yine Suriye içindeki çeşitli muhalif kesimleri ortak bir siyasi program etrafında birleştirmek ve Esat karşıtı ittifakı güçlendirmek ve çeşitlendirmek gibi çalışmalar da örgütlüyor. Bu konuda Ortadoğu'nun toplumsal, mezhepsel ve ulusal yapısındaki çelişkilerinin boyutundan dolayı hızlı ve ciddi mesafeler kaydedilemediği açıktır. Suriye özgülünde de aynı sorun bir o kadar karmaşık ve sorunlu bir gerçeklik ortaya çıkarıyor.

İsrail ve Kürt Meselesinde Zorunlu Adımlar

Bu bağlamda son süreçteki gelişmeler ise ABD emperyalizminin yönlendirmesi ve öncülüğünde yeni dengeleri kurma arayışının oluştuğuna işaret ediyor. Suriye meselesinde istenilen mesafelerin kat edilememesi özellikle Kürt meselesinde ve İsrail ile olan ilişkilerde yeni ve güçlü hamleleri zorunlu kılmıştır.

TC ile İsrail arasındaki gerginlik hatının Suriye meselesi düşünüldüğünde iki devlet açısından bu biçimde sürdürülmesi mümkün değildir. Zira Suriye'de yeni kurulacak rejimin niteliğinden, Suriye'nin mevcut gidişatına nasıl ve ne biçimde müdahil olunacağına dair oldukça önemli meselelerde TC-İsrail uyuşmazlığı ABD'nin süreci yönetmede zorluklar çıkarmaktadır.

Aynı şekilde Türkiye'nin Ortadoğu ve Suriye üzerinden belirlediği görevleri ve oynayacağı rolün ikamesi için Kürt meselesi de oldukça önemli bir

yer tutmaktadır. Hem bir iç mesele hem de dış mesele karakteriyle tüm planları alt üst edecek dinamik bir ulusal sorun olarak ortada durmaktadır. Üstelik bu ulusal meseleye önderlik eden Kürt ulusal hareketi oldukça güçlü örgütsel yapısıyla ve mücadeleci özellikleriyle dengeleri alt üst edecek kabiliyete sahiptir.

Türk egemen sınıfları Ortadoğu'nun yeni bir şekil arayışına girdiği böylesi bir dönemde artık eğilim ve yönelime mahkum kalmayıp süreci hızlandıracak somut plan ve program dâhilinde ve kuşkusuz belli tavizler vererek sürece müdahil olmaya mecbur kalmış durumda.

Attığı adımları örgütlerken sembolik önemi olan ve hasımlarına mesaj veren çakışmaları da sağlıyor. Örneğin Kürt ulusal meselesinde "barışı" örgütleyen süreci İsrail'in Mavi Marmara katliamı ile ilgili özür girişimine denk getiriyor. Kuşkusuz bu bir tesadüf olamaz. Bu şekilde hem tartışmaları içiçe geçirerek kamuoyunu dengeliyor, hem de attığı adımların bütünlüğüne dair güçlü bir vitrin oluşturuyor. Ki İsrail meselesindeki yeni gelişmenin Suriye bağlamında olduğunu hem Tayyip Erdoğan hem de Benjamin Netanyahu açık açık ifade ediyor. Buradaki çıkar ortaklığı (siz emperyalizmin yöneliminin selameti anlayın) bu adımların atılmasını getirmektedir. Bu gelişmenin tercümesi Suriye odaklı gelişmelerin yeni bir ivme kazanacağı, bu sürece İran'ın da dahil edilerek ele alınacağı şeklindedir.

Kürdistan Hamiliği Hayali

Kürt meselesi bağlamındaki yeni "barış rüzgarı" ise önceki süreçlerden daha güçlü esmektedir. TC'nin özellikle bu konuda sorunu çözümsüz bırakacak bir barış akti üzerinde durduğu açıktır. Zira sorunu silahlı mücadelenin sınırları içinde sürdürülmemesi ve bu noktada bölgesel düzenlemeye odaklanacak yeni koşulları oluşturma hesabı yapmaktadır. Kürt meselesine kısa vadede böyle yaklaşmakla birlikte özellikle Kürt Ulusal Hareketi'nin genel siyasi eğilimini de kullanarak tüm Kürdistan coğrafyasını da kapsayacak bir siyasi hamilik peşinde koşmaktadır. Ama öncelikle Suriye politikasının selametini hesaba katarak bu süreci önemli ve değerli bulunduğu bu yönelime girdiği teslim edilmelidir. Zira Suriye Kürdistan'ındaki Kürt Ulusal Hareketi'nin gücü ve etkinliği bu hareketle bir anlaşma ve uzlaşma olmaksızın hesaplarını gerçekleştirmesinin önünde engel olarak durmaktadır.

Burada bir parantez açarak Abdullah Öcalan'ın Newroz'da yaptığı çağrıya bu bağlamda değinmekte fayda var. Özellikle bu çağrıda Misak-ı Milli vurgusu sürecin yönelimi TC hesapları açısından dikkat çekicidir. Tüm Ortadoğu'da taşların oynayacağı ve sınırların yeniden çizileceği olasılığı göz önüne alındığında, bu vurgu TC'nin iştahını kabartan türdendir. Kuşkusuz bu vurgu TC açısından başka hesaplar Kürt ulusal

hareketi açısından başka hesaplar olarak görülmelidir. **Kürt ulusal hareketinin devletsiz demokratik konfederalizm paradigmasının** yarattığı genel siyasi çizgi, "teoride" sınırların egemenliğini kimin kontrol ettiğini esasen önemsizleştiren bir muhtevaya sahip. Yani oluşacak yeni egemenlik de esasen kendi politik yöneliminin hayata geçip geçmediğiyle ilgili. Bu noktada reel politik ilişkiler bağlamında konumunu belirliyor diyebiliriz. Yani esnek ve oldukça pragmatist bir yaklaşım söz konusu. Ancak bu genel yönelimin karşı-devrimci güç odaklarınca kendi hesaplarını gerçekleştirmede istismara açık bir özelliğe sahip olduğu da açık. Zira Misak-ı Milli vurgusu Kürt ulusal hareketi açısından demokratik zeminde Kürt ulusunun bütünlüğünü sağlayarak kendi ulusal çıkarlarını gerçekleştirme şeklinde okunabilecekken, TC açısından gerici, şoven ve faşist politikalarının bu sınırlara doğru yayılması çıkarına dayandığı söylenebilir.

Burada politik açıdan ince bir çizgi vardır. Bu çizgiyi kaçırmamak oldukça önemli. Aksi takdirde Kürt ulusal mücadelesi ve hareketine dair değerlendirmelerde hatalar ve idealist yaklaşımlar kaçınılmaz olur. Bu süreci TC ve Kürt ulusal hareketinin bir ittifak ve işbirliği olarak okumak, bölgesel yönelimi bu şekilde değerlendirmek şu aşamada erken bir yaklaşım olacaktır. Kürt ulusal hareketinin ideolojik, teorik ve genel siyasi yönelimi bağlamında oluşan durumu değerlendirmek ve mücadelenin geleceği yeni zemini irdelemek gerekir. Henüz ortaya çıkan durum ve belirlenen yeni görevler Kürt Ulusal Hareketi ve TC'nin bölgesel düzeyde bir ittifak oluşturduğunu ya da bu plan doğrultusunda hareket ettiğini ispatlar düzeyde değildir. Kürt Ulusal Hareketi açısından egemen olan devletin belirleyici düzeyde olmadığı teorik yaklaşımı göz önüne alındığında yaşanan gelişmeler daha berrak bir hal almaktadır.

Kaçınılmaz olan bölgesel düzeydeki gelişmelerde kendi çıkarını en üst düzeyde gerçekleştirebileceği bir politik yönelim hesabı yaptığı açıktır. Bu yönelim içinde güç dengelerini gözetdiği ve paradigmasıyla ortak paydası daha fazla olan devletlerin egemenliğini daha makul bulduğu açıktır.

Ancak burada yönetilmesi güç uzlaşmaz karşıtlıklar söz konusudur. Gerici egemen devletlerin egemenlikten anladığı ile Kürt Ulusal Hareketi'nin anladığı arasında adeta uçurum vardır. Bu uçurumun ortadan kalkması ise oldukça zordur. Özelde Misak-ı Milli sınırlarının nasıl yönetileceği meselesinde TC'nin anladığı ile ulusal hareketin anladığı arasında ve çıkarlar bağlamında ortaya çıkan durumun yönetilmesi güç bir görevdir. Misak-ı Milli'nin gerici ve genişlemiş bir ilhak anlayışını içerdiği, var olan gericiliğin Türk egemen ulus anlayışının yeni biçimde sürdürülmesini hedefleyeceği açıktır. Kürt Ulusal Hareketinden de bu eksende bir şekilleniş bekleneceği or-

tadadır. TC, Kürt ulusal hareketinin genel siyasi çizgisindeki boşluk ve zaaf-ları kullanarak kendi bölgesel çıkarlarında etkin bir araç olarak kullanmaya çalışmaktadır. TC'nin süreçte "barış" için kararlı bir pozisyonda durmasının bir sebebi de bu zaaf ve eksikliklerden ileri gelmektedir. Bu basit bir işbirliği, gericileşen ittifak olarak okunamayacak kadar karmaşıktır. Böylesi yüzeysel değerlendirmelere girmeksizin öz-nelerin niteliğine, genel yönelimlerine ve ideolojik tutumlarına yakından bakarak sorunu ele almak gerekir. Aksi takdirde sürecin ilerici-demokratik ve gerici yanlarını gözden kaçırmak, at izi ile itizini karıştırmak kaçınılmaz olur.

Suriye Kürtlerine Dönük Planlar

Bu süreçte Suriye açısından yapılan planlarda da benzer çıkar hesapları söz konusudur. Kürt hareketinin (PYD)Suriye'de var olan toplumsal karmaşada tarafsızlık politikası ile ulusal kazanımlarını pekiştirip geliştirmeye çalıştığı bir yönelim söz konusudur. Ne Baas rejimi ile ne de Suriyeli muhalif güçlerle net bir ittifak ya da karşıtlık içine girmeyerek pozisyonunu sağlam tutmaya çalışmaktadır. Ancak yaşanan gelişmeler bu pozisyonun sürdürülmesini zorlamaktadır. TC'nin Suriye'de Kürtlerden kolaylaştırıcı bir konum alma beklentisi vardır. Esad rejiminin ömrünün kılmasını sağlayacak ama aynı zamanda Kürtlerin kazanım elde etmesini engelleyecek arayışlar içindedir. Mevcut barış sürecini de bu eksende kullanma hesapları içindedir. Bu hesap bir bütün tüm Kürdistan için yapılmaktadır.

Suriye'de bugün PYD'nin kontrolünde olan alanların hem Suriye rejimi hem de Özgür Suriye Ordusu tarafından sistemli bir şekilde aşındırılmaya çalışıldığı görülmektedir. Önce Serekanıye'de şimdide Halep'te Kürt bölgelerinin egemenliğine yönelik mücadelenin kızıştığı, Kürtlerin tarafını belirlemeye zorlandığı açıktır. TC ve Kürt Ulusal Hareketi arasındaki "barış rüzgarı" belli oranda Suriye'deki dengeleri de değiştirme eğilimindedir. ÖSO ile PYD arasındaki ilişkilerin ÖSO'nun taktik politika değişimiyle daha fazla yumuşadığını ve Esad rejimi ile daha fazla gerilime dönüştüğünü görüyoruz. Kürt bölgeler üzerinde daha fazla söz sahibi olma ve buraları sadece Kürtlere bırakmama politikası özellikle TC açısından önemsenmektedir. Bunun içinde ÖSO güçlerini hem askeri hem de politik açıdan yönlendirmeye ve manipüle etmeye yönelmektedir. Ancak şu noktada Kürtlerin Esad rejimini zayıflatacak bir pozisyonda durmasını daha fazla önemsendiği ve bunun sağlanması için politikalar ürettiği açıktır. Suriyeli muhalif güçleri de bu eksende manipüle ederek biçimlendirme gayreti söz konusudur. Genel uzlaşma ve barış sürecinin Kürt Ulusal Hareketini de bu politikaya daha fazla yaklaştırdığını tespit ederek, Esad rejiminin son Halep saldırılarını da bu bağlamda yapılan hamleler olarak yorumlamak mümkün.

Muğla'da faşist saldırı

Muğla Köteklî'de erkek öğrenci yurdunda Kürt öğrencilerin üzerine doğru birkaç el ateş edilmesi üzerine kavga çıktı. 7 arkadaşımız gözaltına alındı. Sonrasında yurdun

önünde toplanıldı, gerginlik 2 saat kadar sürdü. Ardından herkes evlerine dağıldı.

Muğla'da Newroz öncesinde ama özellikle sonrası faşistler okul-

da ve öğrencilerin yoğun olarak yaşadığı Köteklî'de gezmeye başlamıştı. Okulda 30-40 kadar kişi belli aralıklarla toplanıp dağılıyordu. (Kaynak: HDK Gençlik Meclisi)

"İslam birliği"nden toplumsal hafızaya; egemenlere "denk düş"ME!

Ortadoğu'nun içten içe kaynayan tablosunun yarattığı etki ve bölgesel olarak petrol yataklarının varlığı emperyalistler açısından bölgesel bir politikayı kaçınılmaz kılmaktadır. Bu açıdan TC'nin son süreçte Kürt ulusal sorununda attığı adımları bu politikardan bağımsız düşünmemek gerekir.

2023'te dolacak olan Lozan Antlaşması Türk hakim sınıfları açısından büyük önem arz ediyor. Zira antlaşma maddelerinden birisi olan "Türkiye'nin yeraltı kaynaklarını çıkarmaması" maddesi süresini doldurmaktadır. Bu açıdan T. Kürdistanı'nda ulusal hareketin gelmiş olduğu silahlı düzey, Türk hâkim sınıfları ve emperyalistleri tedirgin etmektedir. Bu alandaki petrol yataklarının varlığı iştahları açarken bu iştahı kaçıracak etmenlerin tasfiye edilmesi elzem bir noktada durmaktadır TC için.

Bu konuda KCK Yürütme Kurulu Başkanı **Murat Karayılan**'ın "Nasıl ki, Yavuz Sultan Selim Ortadoğu'ya açılacağı vakit ilk önce Kürtlerle uzlaşarak bu açılımı yapmış ve başarmışsa, bugünkü TC devleti ve hükümeti de eğer Ortadoğu'da bir rol oynayacaksa ve bir misyonun gereğini yerine getirecekse, bunu ancak Kürt karşıtlığını bırakarak yapabilir. Bunu

Kürt halkına düşmanlık değil de dostluk yaparak yapabilir" (02.08.2012) şeklindeki açıklaması, TC'nin şu anki politikalarına dair ipuçları vermektedir. Anlaşılan o ki, Türk hakim sınıflarının bu süreçte atmış olduğu adımlar "demokrasi" adına değil, Ortadoğu için emperyalist hamilerinin verdiği rolleri eksiksiz yerine getirme adınadır.

Amed Newroz'unda Abdullah Öcalan'ın "silahları bırakma", "Misak-i Milli güzellemesi" ve "İslam birliği" ifadesi ile bu sürece dair ortaya sürülen söylemlerin dikkatle okunması gerekiyor. Misak-i Milli ve silahları bırakma konularının dışında din birliği ifadesine baktığımızda Türkiye'deki azınlık milliyetleri ve inançları tedirgin eder türden olduğu kabul edilmek zorundadır. Çünkü TC devleti ile birlikte "ortaklaşılın" noktalar, geçmiş dönemde bu söylemler eşliğinde gerçekleştirilen imha, inkar ve asimilasyon politikalarını hatırlatmaktadır.

TC devletinde Sünni inancının "resmi" olması ve bu noktada merkezleşme hesapları şovenizmin tohumlarından birisidir. Bu açıdan "tarihi hatırlatmalar" yaparken, TC devletine ve tarihi sürecine iyi bakmak lazım. "Devlette süreklilik esastır" esprisine bir de bu açıdan baktığımızda karşımıza hiç de sağlıklı bir sonuç çıkmıyor

bu "İslam birliği"nden.

TC'nin kuruluş yıllarından bu yana Alevi halkına reva görülen zulüm o kadar geriye gitmeye hacet bırakmamaktadır. 1936-38 Dersim Katliamı, Maraş, Gazi, Çorum vs. katliamlar ve de son yıllarda revaçta olan işaretlemeler... Bunların her biri "İslam birliği"nin temelini oluşturan "Sünniliğin tek mezhep olduğu" başlığı altından yapılan katliamların; "İslam birliği"ne sıradan bir konu gibi bakmamız mümkün değildir! Bu bağlamda Kürt Ulusal hareketinin son süreçte girdiği politik pozisyonu okurken ifadelerle de bir o kadar dikkat etmek gerekiyor. Bunun tarihsel arka planını hatırlamak TC pratiğini teşhir etmenin yanı sıra ifadelerin nereye tekabül ettiğini de gösterecektir. Kimi yazarlar Kürt ulusal sorununa her değindiklerinde Türk-Kürt ittifakından bahsediyorlar. Bu birlikteliğe kısaca bir göz atalım:

Osmanlı Padişahı Yavuz Sultan Selim ile Kürt aşiret liderlerinden İdris-i Bitlisi ismi her iki kesim tarafından oldukça bilinen isimlerdir. Dönemin iki büyük iktidarı ("Alevi-Şii" Safeviler ve "Sünni" Osmanlı) arasında süren çatışmalarda İdris-i Bitlisi, Kürt aşiretleri mirleri ile Osmanlı devletine askeri anlamda destek olmayı ve Osmanlı'nın himayesi altına girmeyi (özerklik şartı ile) kabul etti. Coğrafyadaki binlerce Alevi köylünün katledilmesine sebep olan, Alevilerin "mum söndü" söylentilerine sebep olacak kadar inançlarını gizlemelerine yol açan 1514 "Çaldıran Savaşı" ile Osmanlı'nın bölgede tek güç olarak hâkimiyetini kurması sağlandı.

Osmanlı karşılığında Kürtlere yarı özerk/bağımsız bir siyasi statü verdi. Bu statü "Akrad Beyliği" olarak anılır. İdris-i Bitlisi öncülüğünde Kürt aşiretlerinin Osmanlı hegemonyasına girmesinde en önemli etkenlerden biri de din faktörüdür. Safevilerin Şii, Osmanlıların ise Sünni (Hanefi mezhebi) olması, ge-

nelde Şafi mezhebine mensup olmakla birlikte, Şafilığın de Sünni bir kolu olmasından dolayı da Osmanlı'yı desteklediler.

Buradan varmak istediğimiz sonuç elbette ki Sünniliğin "katliamcılığa" denk düştüğü değildir. Keza Safevilerin lideri Şah İsmail'in Şiilik dışındaki azınlık ve inançlara yaklaşımı da katliamdan ve baskıdan ibaretti. (Ayrıca Şah İsmail, periferileri (etrafı) merkezden yönetme anlayışına sahipti. Bu da, Kürt aşiretlerinin özerklik yapılanmasına aykırı gelmekteydi. Bu bakımdan Kürtlerle Osmanlılar arasındaki bağıntılı ilişkinin temel taşlarından birini din, diğerini de özerklik oluşturmaktadır.) Yine Suriye'de Beşşar Esad'ın "dini", "mezhebi"; "Sünni TC" ve "gavur devletlerle" ilişki kurması önünde engel olmadığı gibi kendi dışındaki inançlara karşı katliamcı yaklaşımını da engellememişti. Ayrıca dini, mezhebi ne olursa olsun egemenlerin aynı din ve mezhepten olduğu halkı sömürmekten geri durmadığı bilinen bir gerçektir.

Tüm bu anlattıklarımızı en iyi Kürt ulusu bilmektedir. Çünkü "farklı" olmanın karşılığının egemenler tarafından katliam ve baskıya uğramak anlamına geldiğini; uğradığı katliamlardan, kayıplardan, çatışmalardan, sürgünlerden en iyi Kürt ulusu bilmektedir. Durum böyleyken Kürt Ulusal Hareketinin egemenlerin söylemlerine (Misak-i Milli, İslam birliği, Ermeni lobisi, DHKP-C eyleminin "kınanması" ve AKP'ye "geçmiş olsun" dilekleri vs.) denk düşmesi kabul edilir bir durum değildir. Diğer yandan bunu fırsat bilip Kürt ulusunun mücadelesine yönelik şovenizmi canlandırmanın ve CHP gibi TC'nin kemikleşen faşist bir partisinin dengine düşmenin de bizler açısından kabul edilebilir bir yanı olmadığı açıktır. Ezilenlerin birliğini esas alan bir mücadele hattında ilerlemeli ve bu tip tehlikeli duruşlardan sakınmalıyız.

"Munzur kızıl akmayacak, Dersim kızıl kalacak!"

İstanbul: Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Cevizli Köyü'nde bir süre önce Rio Tinto isimli şirketin siyanürlü işletmeciliği yapması halk tarafından protestolarla karşılanmıştır. Bu olayın ardından şimdi de **Tunç Pınar** isimli bir taşeron şirket bölgede çalışmaya başlamış ve bu şirketin Erzincan İliç'te gerçekleştirilen siyanürlü altın işletmeciliği

yaptığı belirlenmiştir.

Bu duruma tepki gösteren ve protestolar düzenleyen **Munzur Çevre Derneği** ve **Ovacık Köy Dernekleri Komitesi**, İstanbul-Bağcılar'da bulunan **Hanuşağı Köy Derneği**'nde TMMOB'tan **Cemalettin Küçük**'ün katıldığı bir panel düzenledi. Ukrayna Çernobil'de yaşanan nükleer felaketin

en büyük etkisinin ülkemizde, Doğu Karadeniz Bölgesi'nde yaşandığına dikkat çeken Küçük, kanser vakalarında yaşanan artışa ve ölümlere değindi. "Çok yakın zamana kadar bu konuda zarar göreceğimizi söylediğimizde bizimle dalga geçiyorlardı. Oysa şimdi Çernobil'i yaşıyoruz" diyen Küçük, "Çernobil'in etkisi neden gizlendi? Çünkü o dönemde de Sinop'ta, Akkuyu'da, İğneada'da yapılmak istenen

nükleer santral projeleri vardı" diyerek, egemenlerin amaçlarına vurgu yaptı.

Ovacık'ta siyanürlü altın işletmeciliği konusu üzerine dinleyicilerle yapılan tartışmalarda, bölge halkının duruşunun daha örgütlü olmasının bir şans olduğu ve bu şansın iyi değerlendirilerek bu çalışmaya izin verilmemesi gerektiği vurgulandı. Toplantının sonunda dernekler; 24 Nisan'da Ovacık'a gitme ve bölgeyi inceleme kararı aldı.

Provokasyon değil, devrimci eylem!

19 Mart akşamı Ankara'da AKP Genel Merkezi ve Adalet Bakanlığı'na yönelik iki eylem oldu. AKP Genel Merkezine Lav silahı ile Adalet Bakanlığına ise el bombasıyla yapılan eylemleri DHKP-C üstlendi. Eylemler hedefleri ve de yapıldığı süreçten kaynaklı basında geniş yer buldu.

Faşist parti temsilcileri, devlet yetkilileri, "aydınlar" açıklamalar yaparak "terör saldırısını" kınadıklarını belirttiler. Devletin bu tür saldırılarla sarsılmayacağını, birlik olacaklarını, provokasyonlara karşı dikkatli olunması gerektiğini sık sık vurguladılar. Buraya kadar olanlarda "şaşıracak" bir durum yok. 20 Mart günü ise BDP, konuya ilişkin açıklama yaparak eylemleri provokasyon olarak niteledi ve karşısında daha iradeli, güçlü durulması gerektiğini söyleyerek AKP ve Adalet Bakanlığına geçmiş olsun mesajı yolladı.

Ne var ki, Roboski'nin, Geliyê Tiyarê'nin (Kazan Vadisi), Paris'in, Uğur Kaymaz'ın, Ceylan Önkol'un, Şahin Öner'in faili AKP hükümetidir. KCK operasyonlarıyla on binlerce kişi gözaltına alındı, binlercesi tutuklandı. AKP eliyle, Adalet Bakanlığının koordinatörlüğünde uygulanan devlet terörünün "icraat"ları saymakla bitmez. AKP eliyle uygulanan devlet terörünü devrimciler, demokratlar, yurtseverler; bunun azgınca saldırılarına maruz kalan Kürt halkı ve özelde Kürt Ulusal Hareketi çok iyi bilmektedir. 'Demokratikleşme' söylemlerine karşın pratikleriyle halkımızın düşmanı noktasında duranlar bellidir. Halk düşmanlarına karşı girilen her devrimci eylem de bu noktada ilerici ve önemlidir. "Barış Süreci" her ne kadar kendileri açısından stratejik bir öneme sahip olsa da, dostlarımızın da söylediği gibi mücadele her koşulda devam edecektir. Bu noktada düşman gayet açık ve dost da bellidir. Eylemleri mahkûm etmek veya AKP'ye geçmiş olsun demek, "demokratikleşme" maskeli faşizmin saldırılarına en ağır şekilde maruz kalanlar açısından dostla düşmanı silikleştirmektedir. Oysa gerçekler gün gibi ortadadır.

(Bir ÖG okuru)

TC Şeyh Said'in mezarını bilmiyor!

Amed: 1925 yılında 46 arkadaşıyla idam edilen Şeyh Said'e dair devlet arşivinde bulunan ve gün yüzüne çıkmayan bilgilerin ortaya çıkması için Mec-

lis'e verilen soru önergelerine verilen yanıt, isyanın üstünü örtme çabasında. 11 Şubat 2013 tarihinde BDP Êlîh (Batman) Milletvekili **Ayla Akat Ata'nın**,

konuya dair dönemin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'e verdiği yazılı önerge, yeni bakan **Muammer Güler** tarafından "*Bakanlığımızda konu ile ilgili herhangi bir bilgi ve belge bulunmadığı anlaşılmıştır*" denilerek yanıtlandı.

Roboski'nin yası

liği ve hemen öldüren feryatlara bırakmıştı kendini dağ taş. Yayladaki asker çekilmişti. Birkaç çocuk dereye atılmıştı kendini. Otuz dört insana kıyılmıştı o gün.

Hangi ulusal çıkar, devletin hangi ulvi amacı bu kıyımı gerektirmişti. Neredeyse gün dolacaktı, hiçbir televizyon, gazete adeta bir tertip gereği nasıl da susabilmişlerdi! Dünyanın birçok yerinde, öyle batıyla sınırlı değil, şeref gereği peş peşe istifaların, başkaldırıların sebebi olabilecek bu olay karşısında muktedirlerin hâlâ karnından konuşabilmelerini nasıl açıklamalı?

Roboskililer sadece bir özür istemişti. Yaralarını sarmaya yetecek diye değil. Olayın ardından bölgeye giden Türkiye Psikiyatri Derneği Diyarbakır Şubesi'nden bir heyetin raporunda belirttiği gibi, orada halk yasını tutamamıştır. Yaralı olanları kurtarmaktan mahrum bırakılmaları, ölenlerin çoğunun çocuk denemek yaşta olması, ölenlerin hepsinin akraba olması ve en çok da dilenmeyen özür, katliamın anlamlı bir bağlama yerleştirilmesine mani olmuştur. Roboski'de yas süreci travmatik olmuş ve travma derinleşmiştir.

Aynı rapora göre, olaydan sonra İstanbul'da yaşayan bir kişi Şirnex'a, hastaneye getirilmiş ve Kürt olduğu anlaşırsa öldürüleceği kaygısını taşıdığı tespit edilmiştir. Roboskililer kaygılı, evet korkacaklar. Çocuklar yıllarca uçak sesi duyunca saklanacaklar. Kaçakçılar gizlice çıkıyorlar kaçağa, askere görünmek için değil, diğer sağ kalanlara "ayıp" olmasın diye.

Devlet onlardan özür dilemek şöyle dursun, failerini saklayarak hatta üst rütbelerle taltif ederek bir kez daha canlarına kıymıştır ve yaptığına ayıp demek çok hafif kalacaktır.

Halkın, evlatlarının parçalanmış bedenlerini tanıyamadığı bir katliamdı Roboski. Ölülerine koşanlar, yeni ölümlere tanıklık etti orada. Bombadan korunmak için katırlar siper edilmişti, çocuk yaşta olanlara. Çocuk yaşta kaldı onlar. Ambulans gönderilmedi, karakolun telefonlarına cevap veremedi. Feryat edilmiş, yankısıyla kalmıştı. Roboski yalnızlık olmuştu, ne çare! On beş aydan fazla oldu. İstenilen anlamsız bir özürdü belki de, çok görüldü lakin. Muktedir olup imana buyuranların imanını ölçülebilirli parayla, o nedenle tazminat kâfi görüldü kalanlara. Oysa kalanlar için hayat her gün 28 Aralık 2011 olarak görünüyordu takvimlerde. Geriye gidilebiliyordu, ama ileriye kat'a, hayat hiç abartısız durmuştu o gün.

Kaçakçılık güzergâhları neredeyse tarih boyunca değişmez, ticaret kadar eskidir işte. Onlar da büyük dedelerinden beridir kullanmaktaydılar o yolu. Hatta köyün kullandığı yaylanın bir ucu diğer yakadadır. Kalanlar yıllardır tek gerillanın o yolu kullanmadığını söyler. Zira koruculuk hâkimdir köyde. Üstelik her kaçak, askerinin kaydı altındadır. Kalanlar aslında kendilerine kaçakçı denmesini bile yadırgamaktadır ki, haklıdır. Kaçak başlıca geçim kaynağıdır ve ancak kendilerine yetecek kadar satılmaktadır.

On beş aydan fazla oldu. Devlet ka-

tından inenler de oldu köye. Gözyaşı bile döktükleri söylenir. Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu, bünyesinde kurduğu alt komisyonla Roboski katliamını incelemeye girişti. Oysa geç başlanmıştı işe. Ne de olsa başbakan, hava kuvvetlerine teşekkür etmiş, İçişleri Bakanı kaçakçıların zaten suçlu olduğunu söylemişti. Haliyle komisyonun varacağı sonuç baştan belliydi. Başbakanın kanaatine aykırı bir sonuca varılmamalıydı ki, katliam incelemesinde komisyon, kast izine ve başkaca bulgulara rastlayamamıştı. İhmal de denmemişti açıkça, ihmalin de bir faili vardır diye.

"Kaçakçılar" askerinin bilgisi dâhilinde gittikleri öte yakadan dönüş hâlindeydiler. Top atışları başlayınca öte yakada bırakmışlardı yüklerini. Sonra uçaklar gelmişti, yaylayı asker tutmuştu, iki gruptular, aralıklı hareket ediyorlardı, ateş başlayınca kaçacak yer olmadığından bir araya gelmiş, sıkışmışlardı. Bir saat boyunca bomba yağdırıldı onlara, silahsızdılar. Olsa ne yazar! Onlara kimse durun dememişti, ateş edildikten sonra karşılık da verememişlerdi. Dur demeyen, bunu göremezdi. Gözü dönmüş bir düşmanlık, imhaya odaklanmış histerik kafalarla ateş etmişlerdi bir saat boyunca. Gerillaya yönelik imha yönetimlerini de açık etmişlerdi bir kez daha. Sonra bir an sessizlik, ölüm sessiz-

Şirnex'te köylüler jandarmayla çatıştı

H. Merkezi: Şirnex Roboski'ye bağlı Andaç (Elemun) köyünden sınır ticareti yapan çok sayıda Kürt genci sınır hattına gelirken, bu kitlenin bir kısmı Türkiye sınırını geçerek Irak Küdistanı'na geçti. Bunun üzerine Türkiye sınırında kalan kitlenin bulunduğu yerin etrafındaki tepelere 4 helikopter ile indirme yapılarak, gençler ablukaya alındı. Olayın duyulması üzerine köylülerin yakınları bölgeye geldi. Gençlerden haber alınamaması üzerine sınırı geçmek isteyen köylüler ile asker arasında çatışma çıktı.

Köylüler Şirnak-Hakkari Karayolu'nu trafiğe kapattı. Köylülerin yolu trafiğe açmaması üzerine olay yerine çok sayı-

da asker, zırhlı araçlarla köylüleri ablukaya aldı. Yolu trafiğe açmayacaklarını söyleyen köylüler yakınlarından haber alamadıklarını ve sınır hattında sabahtan bu yana devam eden askeri hareketliliğin kendilerini kaygılandırıldığını söyledi. Köylüler sınıra yürüyerek, yakınlarının akıbetini öğrenmek istedi. Köylülere izin verilmemesi üzerine köylüler tepkilerini helikopterleri taş yağmuruna tutarak gösterdi. Tekrar sınıra yürümek isteyen köylülere askerler gaz bombaları ile saldırdı. Taşlarla karşılık veren köylüler tüm kararlılıklarıyla direnişi sürdürdüler.

Çatışmalar BDP'li İl Genel Meclis

üyeleri Erşad Ediş, Rahmi Bal ve İrfan Encü'nün olay yerine gelmesiyle sona ererken, kısa süre sonra Vali yardımcısı ve Tümen komutanı helikopterle olay yerinden ayrıldı. İl Genel Meclis üyelerinin isteği üzerine halkın taşlarla kapattığı Şirnak-Hakkari Karayolu araç trafiğine açıldı.

Uzun süren bekleyişin ardından sınırdaki yakınları tarafından karşılanan köylüler, sabah saatlerinde sınırı geçtikten sonra sınırın sızma noktasında hava hareketliliği ve asker sevkiyatı nedeniyle tedirgin oldukları için gruplar halinde vadilerde beklediklerini söyledi. Askeri hareketliliğin sona ermesi üzerine geri dönebildiklerini kaydeden köylüler, yakınlarıyla birlikte Andaç Köyü'ne döndü.

Halk barış için NE DİYOR?

H. Merkezi: Devletin “barış süreci” olarak dilinden düşürmediği bu süreci sokağa sorduk:

İstanbul

Abdurrezzak Camsu: Diyarbakırlıyım. Barışla ilgili çok iyi şeyler düşünmüyorum. Bu sürece inanmıyorum da, güvenmiyorum da. Bu süreçte, devletin çıkarları var. Devlet yıllardır katlettiği Kürtlerin kaşına, gözüne hayran değil ki birden “barış olsun” dedi. Yıllardır katlettiği bu halkla şimdi barış istiyor! Kazancı olacak bu süreçten, o yüzden; yani kendini çıkarları için yapıyor. Kürtleri kullanıyor. Biliyoruz ki bu süreç bir yerde tıkanacak. Bizler bu süreci tıkayacağız. Bizimle oyun oynamasına izin vermeyeceğiz.

Ben çocukluğumdan beri katledilen halkı gördüm. Bunun için uyanık olmamız gerekiyor. Sistemin politikalarına karşı duvar örmeliyiz. Nasıl ki bugün TC polisi eylemlerde kendini korumak için kalkanlarını kullanıyorsa biz de kendimizi bu süreçten korumak için düşüncelerimizi ve yaşadıklarımızı unutmamak ve kalkan haline getirmeliyiz, kendimizi korumalıyız. Unutmayalım Mazlum Doğanları, Kemal Pirleri geçmişten beri bizi yakan da öldüren de bu devlettir.

Özgür Yeniçer: Diyarbakırlıyım. Ben “barış” istemiyorum. Çünkü AKP’ye güvenmiyorum. Bir yandan “barış” diyor Başbakan, ama bir yandan da Amed’i bombaladı. Bu ikiyüzlülüktür. Barış falan yoktur, yalandır. Kendi çıkarları için öyle yapıyorlar. Seçimler yaklaşıyor bunun için Kürt halkını böyle kandırmaya çalışıyor ki oy toplasın, rahat rahat Kürdistan’a girsin, asıl amaçları bunlardır. Yoksa bizimle barış yapmak değildir. Bu devlete inanmıyorum. Bizi defalarca katletti, şimdi yine arkamızı dönsek katledecek. Biz bu devlette barış istemiyoruz.

Sultan Ana: Ben Hakkâriliyim. Barış isterim tabii, neden istemeyim. Ama Tayyip Erdoğan’a da devlete de diğerlerine de güvenmiyorum. Artık kan dursun ama durmuyor, hatta daha fazla gençlerimiz ölmeye başladı. Bizler özgürlüğümüzü istiyoruz. Geçmişte bizleri toprak altına diri diri gömdüler. O kadar kanın üzerine yalandan, kanlı, güvensiz barış istemiyorum.

Necati Aslan: Barış hep olan bir şey, ama biz geçmişte de gördük barışı. Daha önce de barış barış dediler. Yine kanımız aktı. Geçmişten dolayı güvenmiyoruz barış lafına. İyi niyetli değil barışı konuşan Başbakan. Bunu geçmiş süreçlerden de gördük.

İzmir

Zübeyir Amca: İnanması biraz güç ama çözümler iyi olur. Bu adam (Başbakan) bunu değerlendirse iyi olur. Ancak hükümet hep şiddetten yana. Eğer bu sefer de olmazsa hayal kırıklığına uğruyoruz. Bak Diyarbakır’ı gördünüz mü Newroz’da, barış istiyor millet. Şimdiye kadar güvenmiyordum Başbakana. Şimdi söylemler değişti. Dışarıdan baskı yapıyorlar bence. Saddam’ı yıllarca İran’a karşı kullandılar ve sonra attılar köşeye. AKP’de böyleyse, ona da aynısı olur. Kürt

sorununu çözmeye çalışan siyasetçileri öldürüyorlar. Ben milliyetçiliğe karşıyım.

M. Zeki: Süreçle birlikte barış gelirse kan akmaz. Ekonomi düzelir. Bölgede de yatırım artar ise bu iyi olur. Siyaseti el altından yapıyor siyasiler. Gerillalar bölgeden çıkarsa oralar asker-korucu ile doldurulur. Şimdi yeni mektuplar gönderildi. Nasıl çekilineceğine dair. Bunun güvenli bir şekilde olması gerekir ama nasıl olacak bilemiyoruz. Kürtlerin kimliğinin tanınması gerekiyor. Kürtlerin de kendi marşları, bayrağı ve dili olmalı. Ama süreç bunları getirir mi belli değil. Eyalet sisteminden bahsetti başbakan. Bu olursa silaha ve TC’nin siyasetine gerek kalmaz. Ama başbakan diyor ki “**ben terörle masaya oturmam**” ve bölgeyi bombalıyorlar.

Hatice Ablâ: Ben hiçbir söyleme inanmıyorum. Devlet yalan söylüyor. Diyor ki; silahını gömsün, gitsin! Nereye gidecekler? Milleti kandırmaya çalışıyorlar. Onlar gelince hükümet hapslere dolduracak. Apo’nun gönderdiği mektup da doğru değildi. Barışı kiminle yapıyorlar, hiç Alevilere değinmiyor.

Doğan Abi: Sonuçta biz her zaman barıştan yanayız. Fakat “barış süreci” adı altında Türk devletinin her zaman yaptığı ayak oyunlarından biri de olabilir. Bir yandan barış diyorlar, diğer taraftan insanlara zulüm ediyorlar. Tek taraflı barış olmaz! Bir kere Türk devleti bunu savaş olarak kabul etmiyor ki! Bence ikinci ve üçüncü devletlerin devreye girmesi gerekiyor. Devlet diyor ki; silahlarını bırakıp gitsinler. Ama çekilmesi gereken Türk ordusudur. Yıllardır Kürdistan’ı işgal etmişlerdir. Ben bir Türk olarak söylüyorum bunu. Silahla bu işi bitiremeyeceklerini anladılar. Süreç kaosa dönmeyi diyor, Irak vb. örneklerde olduğu gibi, PKK’nin arkasında var olan milyonlarca insandan kaynaklı söylem değişti. Ama bu şekilde bir barış olmaz. Yeni bir anayasa tanımlanmalı. Bir kere hükümet barış diyor ama kendi halkıyla barışık değil. Medyayı da yanına almış, devlet yönetiyor. Amacı başkanlık sistemi tartıştığı bir dönemde; Kürtleri arkasına alabilmek. Din adı altında Kürtleri kandırmak istiyor hükümet.

Mersin

Fuat Tatmaz: Kürt halkı üzerinde yüzyıldır süren inkâr ve imha politikalarını unutmuyoruz. Barış çok güzel bir şey. 80 yıldır bu savaş devam ediyor. Cumhuriyet kurulduğundan bu yana Kürtler inkâr ediliyor. “Türkiye Türklerindir” olmaz. Biz kardeşiz. Kürt halkının da bir lideri var, Öcalan’ı var, bunu inkâr edemezler. Onlar benim kardeşliğimi istiyorsa ben de istiyorum. Ama onlar istemiyorsa ben de istemem.

Bircan Dondar: Ben de biliyorum dünya da biliyor ki barış yaklaştı. Artık kan istemiyoruz, barış istiyoruz. Cezaevlerindeki tutsaklar serbest bırakılsın. Kan

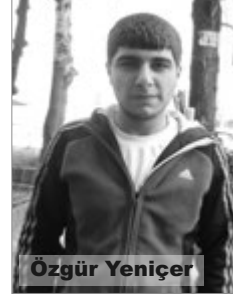
Sultan Ana

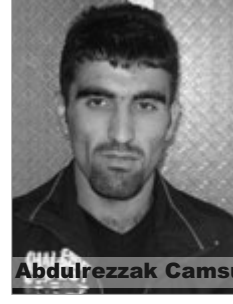
Hüseyin Karvar

Necati Aslan

Özgür Yeniçer

Abdurrezzak Camsu

dursun, analar ağlamasın, gözyaşları dursun. Artık özgürlük istiyoruz.

Münevver Pasi: Öcalan’a bağlılığımız sadece bir lidere duyulan sevgiden kaynaklanmıyor. Başkan Apo, Kürt halkını dile getirdi, görünür yaptı. Apo başta Kürt kadınları olmak üzere Türk kadınları için de önderdir. Biz barış istiyoruz. Apo özgürlüğüne kavuşsun istiyoruz. Erdoğan’da akıl olsa barış olacak, o da lider konumunda olacak. Artık barış olsun, gerilla da gelsin anne babalar çocuklarına, çocuklar anne balarına kavuşsun. Bu kadar zulüm yeter.

Ramazan Polat: Artık bu kan dursun. Ben şehit babası olarak barış gelsin istiyorum. Analar ağlamasın istiyoruz. Eşitlik, özgürlük, hak, adalet istiyoruz.

Garip Pehlivan: BDP Heyeti ile Öcalan arasındaki görüşmelerin bizi sevindirdiğini söylemeliyim. Yakın zamanda Newroz kutlaması yaptık. Newroz, bir bayram gibidir bizim için. Bugün özgürlük demektir. Bugünlerde de bizim haklarımızı savunan, özgürlüğün yolunu açan önderliğimizin doğum gününü kutluyoruz. Önderliğimizin özgürlüğünü istiyoruz. Benim oğlum iki yıldır tutuklu, cezaevlerindeki bırakılsın istiyoruz. Dağlarda insanlar var, onlar da anne babalarına kavuşsun. Bizi var edecek tüm haklarımızı istiyoruz.

Sinan Güçlü: Barışın yaklaştığını hissediyorum. Kan dursun, hapistekiler serbest bırakılsın. Artık özgürlük, barış olsun, annelerimiz ağlamasın. Artık kimse şehit olmasın ama devlete güvenmiyorum.

Hüseyin Karvar: Geçmişteki oyunlardan dolayı AKP’nin barışına güvenmiyorum. Kürtler hep kandırıldı, yıllardır da kandırılıyor. Kürt halkı bu süreçte kendi iradesini kullanmalı ve bu dayatmalarla baş etmeli. Bu oyunları boşa çıkarmalı. Kürtler örgütlenmelidir. Başbakanın bir lafı var; “Silahları bırakın” diye. Bu resmen teslim alma mantığıdır. Süreci ve Kürt halkını boşa çıkarmaktadır. Umutlu değilim bu süreçten. Çünkü güvencesiz ve samimiyetsiz bir süreçtir. Barış demek iki tarafın da kazanımı demektir. Ama bu “barış” öyle değil, tamamen devletin dayatması ve Kürt iradesini boşa çıkarma sürecidir.

“Bilbilê Amedê qîrîya”

Amed: Ziman dem bi dem bin zext û pişaftînê de dimîne. Kurd jî her dem di bin pişaftîn û zext a zordariya serwerdara da buye. Lê belê komara Tirka jî ev peyvîra xwe ya ên pêşxwe jî tîne cih. Ew dem ji an jî zêmarên dayikan di bin zordarî de derdikevin. Navê wan an dengbêj e. Dema Kurmançî, Zazakî qedexe bu xelk bi weşartî zêmarên Evdalê Zeynê, Qarabetê Xaco, Şakiro Şeroyê Bîro guhdar dikir. Ji ber vê yekê di zimanê kurdî de gelek cih digire dengbêjî. Divî demîde jî berîya an jî lêkolînê ser zêmin de gelek cih digirin zêmarên dengbêja. Ji ber vê yekê ser zimanên wendayî û li ser dengbêjî me hevpeyvînek çêkir. Xalê Seydixanê boyaxcî jî ji bo me dengbêjî çî ye anî zimên.

Dayikên me bun

Xalê Seydixanê Boyaxcî (Bilbilî Amedê) “Dengbêjî en pir ê wan pîrekan derxistine. Çima pîrekan derxistine? Zarokên wan nexweş bune li ser zarokên xwe gotine. Birîndarên wan hebû ye li ser birîndarên xwe gotine. Mehkumên wan hebû ye li ser mehkumên xwe gotine. Dengbêjî en pir ji jinan derketiye. Ji dayikên me îcad buye. Dengbêjî gava zimanê meya kurdî û em hebîn zimanê kurdî heye. Gava em çun zimanê Kurdî jî wenda dibe. Zimanê kurdî şêrîne, zimanê kurdî dîroka me ye. Zimanê kurdî, zimanê kal û bavê me ye. Ji Evdalê Zeynê bigre heya Riso, Şakiro û dû wan jî Seydixanê Boyaxcî Bilbilê Amedê.”

Xalê Seydixan got zarokên vî demî û ciwanên vî demî xwe jî dengbêjî dur dixê. Paş ve meseleya Huso û nazê got dest bi klamê jî girt.

Göğün yarısı

"Bystander effect" mi,
"eksik devrimcilik" mi?

Yer: Amed. İnsanlar eylem alanında Newroz ateşinin yakılmasını beklerken göze çarpan bir sahne oluyor. Bir erkek ve iki genç kadın. Erkek adeta "güç" gösterisi yapıyor. Bir eliyle sigarasını tutarken diğer eliyle genç kadının suratına dokunuyor. Omzunu sıkıyor sık sık tehditvari bir şekilde. Kadın sessiz... Yalnızca erkek konuşuyor(...) Ve etrafta onlarca insan... Aralarında bir oyun dönüyor. Fakat herkes sahnede olduğundan habersiz. Onlar kadınlık ve erkeklik rolleriyle bütünleşmiş olarak başrolleri üstlenmişken; birileriye "yoldan geçen biri"ni oynuyor. Hayatı figüranca oynayanlar... Kadın örgütlülüğü üzerine çalışma yürüten birkaç kadın daha var orada. Salt figüran olamıyor bu kadınlar. Fakat verilmiş bu rollerden de kopamıyorlar. Onlar da sessiz işte... "İş fiziksel müdahaleye gelirse dahil oluruz" diyorlar. Kendilerince müdahalenin "sınırları"ni çiziyorlar

Derken... Kadının yüzüne bir tokat iniyor. Ve erkek uzaklaşıyor hızlıca(...) Dakikalardır süren duygusal şiddet, fiziksel şiddetle son buluyor. Bu finalin yaşanacağını başından beri gören; fakat müdahale etme gücünü kendinde göremeyen kadınların da suratına bir tokat iniyor. Yüzlerine çarpan kadın sorununun yalnızca okuma ve tartışmalarla çözülemeyeceği; refleks müdahaleleri zorunlu kıldığı gerçeği... Pratiksizliğin her gün milyonlarca kadını yavaş yavaş öldürdüğü gerçekliği...

Kimi bilim insanları, yukarıdaki olaylarda yaşanan gerçekliği "bystander effect", yani "görgü tanığı/seyirci etkisi" şeklinde isimlendirerek, **psikolojik** bir noktaya temas ediyor. . Burada iddia şudur; acil müdahale gereken durumlarda kişi sayısı ne ölçüde artarsa sorumluluğun paylaşımı da o ölçüde artacağından müdahale olasılığı düşecektir. İşin diğer tarafı ise artan kişi sayısı paralelinde olayın görgü tanıklarının vicdanen de rahatsızlık duymamaları...

Ama bu bir yana; bu tür vakaların sıklıkla yaşandığı gerçekliği bizi, bu noktadaki rolümüzü sorgulamaya itiyor/itmeli. İlk sorgulama belki cinsiyet bilincinin çok gerisinde olduğumuz üzerine olabilir. Çeşitli çekinceler yaşıyoruz genellikle. Birincisi şiddete maruz kalan kadının bize karşı tepkisini hesaplıyoruz.

Ama bu kez de ortaya o anda neden o kadar çok hesap kitap yaptığımız sorusu çıkıyor. Ortada çok açık ve net bir şiddet olayı var (tokattan öncesi de dahil olmak üzere) ancak biz oturup hesap yapıyoruz, kadının tavrı ne olacak vs. diye. Kadın faaliyetinin sadece "faaliyet alanı" içinde kalması diyebiliriz belki de buna. Yani GERÇEK yaşam karşısında hükümsüz kalan ve bilincimizde iğreti duran bir şeyler var. Peki ya, o şahıs, kadına tokat atmasaydı da bıçaklasaydı ne olacaktı? Bu hesap kitap işlerinin meşruiyetini hiç tartışamayacaktık. Mesele "SADECE" tokat olduğunu için tartışabiliyoruz bunu. Ama biz bunu bilmiyorduk ki, yani "SADECE" tokat atacağını bilmiyorduk; "öyle ya adam belki de bir şey yapmadan giderdi". (Ama o ana kadar da adam zaten bir şey yapıyordu) Halbuki cümle şöyle de kurulabilir: "Öyle ya adam belki de çıkartıp silahını kadının kafasına sıkıp giderdi"...!!! Olmayan şeyler mi bunlar?

Ancak elbette bu durumun, genel olarak toplumun tepkisizliğinin bizdeki karşılığı, yani sadece kadın meselesiyle sınırlı olmayan bir yanı da var. Devrimcilik, yaşama dokunmuyorsa, karşılaştığı somut meselelere müdahale ederek çözüm olmuyorsa, sakatlanan bir yanımız olduğu kesin. Burada da devrimciliği içselleştirip içselleştiremediğimizi, yaşamımızın bir parçası mı, kişiliğimizle bütünleşmiş bir olgu mu vs. tartışmalarını yapmamız gerekiyor. Sonuçta çok "büyük" işler yapabiliriz, çok iyi politika üretebiliriz, görevlerimizi eksiksiz yapabiliriz, dur durak bilmeden devrim mücadelesine koşurabiliriz ama ezilene kalkan eli tutamıyorsak, dur diyemiyorsak, iyi bir devrimci değiliz demektir.

O zaman, 10 Mart'ta Taksim'in göbeğinde, 6 erkeğin tecavüzüne uğrayan kadına yardım etmeyen, aynı kişilerin müdahale etmeye çalışan bir kadına da şiddet uygulamasına ses çıkarmayan onlarca insana şaşırma, bu olay karşısında dehşete düşmeye hak da kalmıyor. Olaylar arasındaki ciddi fark bu sorgulamayı yapmamızın önünde engel değil diye düşünmekteyiz. (Amed'de yaşanan olayı aktaran ve tartışmaya açan Amed YDK'ya teşekkürler...)

"Kızım için
adalet istiyorum"

Denizli'de 16 yaşındaki kızının, akrabası tarafından tecavüze uğradığını ifade eden baba, dava sürecinde yaşanan hukuksuzluğa karşı 7 Mayıs'taki duruşmaya destek bekliyor. İkinci bir N.Ç davasının yaşanmaması için toplumsal muhalefet yaratma çabasında olan baba, sosyal medya aracılı-

ğıyla çağrı yaptı ve çağrısında "15-16 yaş ayrımı gibi safasaltardan kaynaklı '3'üncü kez olduğundan rızası dahilindedir" diye bir olgu ortaya koyarak olayın tecavüz sayılması engelleniyor" sözlerine yer vererek 7 Mayıs'taki mahkemenin önemine dikkat çekti.

Baba, internette mahkeme sürecine karşı "<http://imza.la/tecavuze-ug-ayan-kizim-icin-adalet-istiyorum>" başlığıyla bir imza

kampanyası başlattı. Ve sonrasında babaya başta kadın örgütleri olmak üzere birçok kesimden destek mesajları geldi. Denizli'deki kadın örgütlerinin desteği çerçevesinde "Kızım İçin Adalet İstiyoruz Platformu" oluşturularak baba ile birlikte davanın takipçisi olacaklarını belirten platform bileşenleri dava gününe kadar çeşitli eylemler yapacaklarını dile getirdiler.

(İzmir YDK)

Bedenimizin metalaştırılmasına,
emeğimizin sömürülmesine
İZİN VERMEYECEĞİZ!

2-3 Şubat'ta gerçekleştirdiğimiz kurultayımızda kadın sorununa dair birçok önemli mesele tartışıldı. Kadın emeği, en önemli başlıklarından biriydi. Kurultay kapsamında çıkan tartışmaların sonucunda önümüze koyduğumuz emek kampanyası bahar dönemini verimli geçirmemiz ve kurultayla birlikte açığa çıkan potansiyeli doğru bir kanala akıtılabilmemiz açısından önemli bir noktada durmaktadır.

İşsizliğin, güvencesiz çalışmanın, taşeron sisteminin ayyuka çıktığı koşullarda zaten görünmeyen, değersizleştirilen, yok sayılan kadın emeği daha büyük bir saldırıyla karşı karşıya kalmaktadır. Ele almış olduğumuz emek kampanyasıyla hedeflediğimiz görünmeyen kadın emeğinin niteliğini kavramak ve etki alanımızdaki kadınları buradan doğru harekete geçirmektir.

Kadın emeğinin sömürüsüne dönük tartışılacak birçok konu bulunmaktadır. Ancak bizim burada üstünde duracağımız nokta; emek sömürüsünün genç kadınlar üzerindeki yansımaları ve bu noktada bizim emek kampanyası çerçevesinde genç kadınların bulunduğu alanlarda kampanyayı nasıl gündemleştireceğimiz meselesidir. Sonuç olarak YDK'lı genç kadınların büyük oranda üniversitelerde bulunmasından kaynaklı bizim de kampanyayı yürüteceğimiz esas alan (genç kadınlardan doğru) üniversiteler olacaktır.

Üniversiteli genç kadınların emeklerine dönük saldırı **part-time** çalışma sistemiyle, **çağrı sistemiyle**, YÖK'ün öğrenci gençliğe dönük saldırılarının önemli noktalarından biri olan **kısmi zamanlı çalışma** sistemiyle olmaktadır. Part-time çalışmayla öğrenciler hiçbir güvencesi olmadan ağır koşullar altında ve en az 6 saat çalıştırılmakta ve düşük ücrette tabi tutulmaktadır. Çağrı sistemiyle çalışma koşulları da genç kadınlar için birçok tehlikeyi

beraberinde getirmektedir. Bu sistemle çalışan genç kadınlar çok fazla tacize uğramaktadırlar. Zaten iş başvurularında kadın bedenini ön plana çıkaran "kriterler" aranmaktadır.

Yani bu sistemle kadınlar işe başlamadan dahi tacizle karşı karşıya kalmaktalar. Öğrenim hayatı boyunca ihtiyaçlarını karşılamak için part-time işlerde çalışan genç kadınlar bu işyerlerinde ağır koşullarda düşük ücrette çalıştırılmanın yanında aynı zamanda bedenleri üzerinden de ayrı bir saldırıya maruz kalmaktalar. Birçok genç kadın

bu işyerlerinde fiziksel, psikolojik ve cinsel şiddete maruz kalmaktalar. Genç kadınlar için en çok karşılaşılan saldırı cinsel şiddettir. Bu yüzden genç kadınlar sürekli olarak iş değiştirmek ya da işten çıkmak zorunda kalmaktalar. Üniversitelerde ise kısmi zamanlı çalışma sisteminde çalışan kadınlar güvencesiz koşullarda haftada en az 15 saat çalıştırılmakta ve asgari ücretin dörtte birini almaktalar. Ve aynı zamanda akademik alanda uzmanlaşmak için akademisyenlerin denetiminde çalışan genç kadınlar burada da çok fazla tacize uğramaktadırlar. Özcesi genç kadınlar öğrenim hayatları boyunca özel çalışma alanlarından tutalım da akademik alana kadar her yerde şiddetin ve emek sömürüsünün her türlü süyle karşılaşmaktalar.

Kampanyamız çerçevesinde gerçekleştirmeyi hedeflediğimiz temel nokta bütün bu güvencesiz, düşük ücretle, ağır koşullarda gerçekleştirilen emek sömürüsü kapsamında genç kadınlarda bir farkındalık yaratmaktır. Üniversitelerde bu kapsamda çalışma yürütmek ve çevremizdeki kadınları bu sorunlar çerçevesinde bir araya getirmek, genç kadınları bu çalışmanın öznesi kılmak gerekmektedir. Aynı zamanda YÖK eliyle gerçekleştirilmeye çalışılan, üniversitelerin yeniden yapılandırılması sürecinde hayata geçirilmek istenen, öğrencileri metalaştıran, üniversiteleri piyasaya çeviren anlayışa karşı da emek kampanyamız önemli bir noktada durmaktadır. YÖK Yasa Taslağıyla adımları atılan bu süreçte karşı çıkmak, "Kısmi zamanlı çalışma sistemi adı altında öğrencilerin emeğinin sömürülmesine son verilsin" şiarını yükseltmek demektir. Sistemin kadın emeği üzerinde kurduğu iktidara karşı kendi emeğimize sahip çıkıp örgütlü mücadelemize ivme katarak ataerkil düzenin karşısında güçlü bir ses olacağız.

8 Mart saldırısına suç duyurusu

İstanbul: 10 Mart günü Kadıköy'de gerçekleşen ve on bini aşkın kadının katıldığı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitinginin ardından Deniz Otel'in, Haydarpaşa Numune'nin önünde ve Salı Pazarı'nda bekleyen araçlarına giden kadınlara Bursaspor taraftarı olduğunu iddia eden ırkçı-faşist bir grup tarafından saldırı gerçekleştirildi.

"Türkiye Türklerindir" şeklinde gerici, faşist söylemlerle kitleye saldıran grup; 1 kişiyi bıçaklayıp, 2'sinin durumu ağır olmak üzere darp edilmiş ve toplamda 10 kişi yaralanmıştı. Miting alanında "güvenlik" için geldiklerini iddia eden ve kadınların mitinginin etrafına yığılan yüzlerce polis alanda olmasına rağmen olayı görmezlikten gelmiş ve saldırganları korumaya almıştı.

Kadınlardan suç duyurusu

4 Nisan'da Çağlayan Adliyesi'nde buluşan İstanbul **8 Mart Kadın Platformu** üyesi Miting Tertip Komitesi üyeleri saldırganlar ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusunun ardından adliye önünde bir açıklama yapan kadınlar saldırılara sessiz kalmayacaklarını ve bu olayın takipçisi olacaklarını vurguladılar.

Tertip Komitesi'nden Emekli-Sen üyesi **Rahime İldemir Bayrak** tarafından

yapılan açıklamada "Kadıköy'de yaşanan saldırıdan sorumlu olan tek başına Bursaspor'lu taraftarlar değil, aynı zamanda yaşananlara göz yuman polis teşkilatıdır da. Bu sebeple kadın arkadaşlarımıza vahşice saldıranlar ve buna göz yumanlar haklarında suç duyurusunda bulunuyoruz" denildi.

Mevsimlik işçi kadınlar ve emek süreci

Hazırlık çalışmalarına başladığımız "güvencesiz emek" konulu kampanyamız sürecinde mevsimlik işçi kadınlarla daha fazla iletişimde olacak, onlardan çalışma koşullarını öğrenecek ve birlikte çalışmalar öreceğiz.

Mevsimsel ürünlere bağlı olarak farklı bölgelerde farklı mevsimlerde üretilen ürünlerin üretim aşamasında ve sonrasında yapılan işlere **mevsimlik iş** denir. Bu işleri yapan kişilere ise **mevsimlik işçi**... Mevsim işçiler güvencesiz ve sağlıksız ortamlarda geçimlerini sağlamaya çalışırlar. Ne bir evleri ne bir yuvaları ne de gerçekten emeğinin karşılığını alabildikleri bir iş ortamları vardır. Mevsimlik işçilerin yaşam tarzları aylara, günlere, mevsimlere göre değiştiği için hayatı herkesten daha yarım, daha eksik yaşarlar.

Kısa, geçici işçilik geçici yaşamları doğurur, buradan da kalıcı ve çözülmesi zor eziyetler gün yüzüne çıkar. Yaşlarına bakılmaksızın okul çağındaki çocuklar, genç delikanlılar, yüklendikleri sorumluluklarla erken olgunlaşmış genç kadınlar bu koşullara eşlik etmek mecburiyetindedirler. Çünkü ailenin geçim koşulları buna bağlıdır.

Mevsimlik işçi okul çağındaki çocukların, göçebe yaşam tarzından dolayı eğitimleri de göçebe bir şekilde sürmektedir. Bundan dolayı da sürekli bir eğitim konusu değildir. Siverek'ten Adana'ya karpuz toplamaya giden **Hanife Ekinci-oğlu** 35 yaşında ve şöyle diyor; "7 çocuk doğurdum hepsini bu rezillikte büyütüm. Temiz bir evde büyütemedim çocuklarımı. Çalışırken Kürtçe konuşmamıza bile karışıyorlar. Bize Türkçe konuşun diyorlar."

Bu örnekte de görüldüğü gibi mevsimlik işçiler genellikle en yoksul illerden ağırlıklı olarak da Kürdistan bölgesinden gelmektedirler. Kürt oldukları için çalışacakları alanlara polis denetimi altında çeşitli engellemelere maruz bırakılarak götürülüyorlar. Çalışmak için gittikleri alanlarda uğradıkları zulüm gene bitmiyor, bu kez de asimilasyon politikalarıyla karşı karşıya kalıyorlar. Mevsimlik Kürt işçileri tüm engellemelere rağmen işlerini yerine getirmeye çalışırken sadece devletten değil, aynı zamanda Kürt olma gerekçesiyle şovenizmde etkilenen kesim tarafından da baskıya maruz kalıyorlar. İşçiler, iş başına geçtikleri zaman yöre insanı "Bölü-

cüler fındık toplamaya gelmiş" diyor mesela.

Kadın olmak bir travma!

Bütün bu sorunları en derin ve yakıcı şekilde hissedilen ise mevsimlik Kürt kadın işçileri oluyor. Kadın işçilerin emeği, beden denetim mekanizmalarıyla görünmez hale getiriliyor. Bir yandan "namus" kavramıyla bedenleri kontrol

altına alınırken diğer yandan bu durum emeğin görünmezliğini kolaylaştırıcı bir etken haline getiriliyor. Kadınlar "namus" kavramı nedeniyle kamp yerinden çıkmıyor ve "dört duvar" bu kez yerini "nylon duvarlara" bırakıyor. Genç kadınlar söz konusu olduğunda bu baskı daha bir ağırlaşıyor. Herhangi bir sosyal norma uymayan genç kadınlar ilk olarak aileleri tarafından cezalandırılıyorlar. Bu durum kadınlar üzerindeki tecrit mekanizmasını da güçlendiriyor.

Mevsimlik kadın işçiler en yoksulların içindeki en yoksul, ezilen ve sömürülenlerdir. Bu çalışma koşullarına bir de şiddet ve taciz eklendiğinde ortaya çıkan tablonun ağırlığı "kader" denilerek sineye çekiliyor. Kadınlar da erkekler gibi tarlada çalışma koşullarında yıpranırken bir de çadıra döndüğünde işleri yapan, çocuğa bakan ve yok sayılan olmaktadır.

Sonuç olarak mevsimlik işçilere çalışmak için gittikleri alanlarda, Kürdistan bölgesinden gelen işçilere potansiyel "bölücü" gözüyle yaklaşılır. Devlet yetmiyormuş gibi bir de yöre insanının baskısı söz konusudur. Hele de olaya bir de kadın kimliği eklenince daha güç bir durum açığa çıkar. Güvencesiz bir ortamda yaşam mücadelesi veren kadın işçiler yok sayılmanın, ezilmenin, köleleştirilmenin travmasını ağır bir şekilde yaşar.

Emeği yok sayılan, görünmez ilan edilen, değersizleştirilen kadınlar olarak bugünlerde hazırlık çalışmalarına başladığımız güvencesiz emek konulu kampanyamız sürecinde mevsimlik işçi kadınlarla daha fazla iletişimde olacak, onlardan çalışma koşullarını öğrenecek ve birlikte çalışmalar öreceğiz.

(Amed YDK)

"Nefretin dili, milleti, sınıfı yok!"

Amed: Babası ve amcası tarafından eşcinsel olduğu gerekçesiyle öldürülen 17 yaşındaki R.Ç'nin davası 2 Nisan günü Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Davaya **Hebûn LGBT**, Kaos GL, **Spod**, Kamer Vakfı, **Keskesor LGBT**, HDK, **YDK**, EMEP, **Partizan**, YDG, **ESP** ve BDP katılım gösterdi. Davayı takip etmeye gelenler R.Ç'nin ailesinin ve polisin saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Daha önceki mahkemede kurumlara "Bizi sahipsiz bırakmayın" diyen R.Ç'nin annesi, aile ve polis tarafından ciddi baskıya maruz kalmış olacak ki, bu kez "Benim oğlum eşcinsel değildi. Oğlum öldü gitti ben kocamı kurtarma peşindeyim" dedi.

R.Ç'nin babası yine "Benim için değeri yoktu öldü gitti" dedi. Dava başlarken salona doğru ilerleyen kitle R.Ç'nin ailesinin ve polisin saldırısıyla karşılaştı. Bunun üzerine "**Susma haykır, eşcinseller vardır**" sloganları atılarak saldırı protesto edildi. Saldırının ardından LGBT kurumlar adliyenin bahçesine çıkarıldı. Dışarıda gergin bekleyiş devam ederken istenilen sonuç elde edilemedi. Hakim zaten bir LGBT derneğinin (Spod LGBT) müdahil olduğunu belirterek bunun yeterli olduğunu ileri sürdü ve KAOS GL'nin müdahillik talebi reddedildi.

Dava 30 Nisan'a ertelendi. Duruşmadan sonra Hebûn LGBT adına açıklama yapan LGBT Aileleri İstanbul Grubu (LİSTAG) gönüllüsü Günseli Dum, "Nefretin dili, milleti, sınıfı yok. Eşcinsel, biseksüel ve translara yöneltilen şiddet evde, sokakta, okulda, iş yerinde ve toplumun her kesiminde küçük yaştan itibaren verilen yanlış bir eğitimin sonucudur. Lezbiyen, gey, biseksüel ve translar olarak yaşam hakkımızı istiyor; Nefret Suçları Yasasının bir an önce yeni anayasaya eklenmesini istiyoruz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

8 Mart'ın ardından...

KIZIL BAYRAK VE "DEVİRİMCİ ÖLÇEĞİNE" SİĞMAYANLAR

Başkalarının devrimciliğini tartışıp, kara çalıp, kendine hiç bakmayanların sonunun hazin olduğunun tarihte örnekleri epey var. "Şeytanın en sevdiği günahdır kibir!" Kibri bir yana bırakıp, arada bir boy aynasına bakmakta fayda var.

Kızıl Bayrak'la tartışmak gerçekten zor!

2013 8 Mart'ının ardından, Kızıl Bayrak internet sitesi ve dergisinde "**8 Mart'ın ardından...**" başlıklı bir yazı yayımlandı. Geçtiğimiz yıl da hatırlanacağı gibi yine Kızıl Bayrak'ta 23 Mart 2013 tarihli 12. sayısında **Z. İnanç** imzalı bir yazı yayımlanmış, ardından Özgür Gelecek gazetesindeki sayfalarımızda bu yazıya, meseleye nasıl baktığımızı da içeren bir yanıt vermiştik.

Bugün de, aradan bir yıl geçmesine karşın, sanki böyle bir tartışma hiç yaşanmamış, arkadaşların eleştirilerine yönelik tek bir kelam etmemişiz gibi, KB, tarihi 2000'li yılların başına götürüp de, bir türlü geçen yılki tartışmaya giremeyerek, geçen yılın hemen hemen aynı eleştirilerini sıralamakta bir sakınca görmemiş.

Sesinin duyulmadığı yerde, sadece kendi yayınlarını okuyanlarla, eleştirdiği kesimin dahi ne dediğini umursamayanlarla polemik yürütmek, tartışmak gerçekten zor! Kızıl Bayrak'la işte tam da bunu yaşıyoruz. Ama olsun, biz yine de KB'deki yazıyı okuduk ve üzerinde birkaç söz söylemeyi gerekli gördük.

Kızıl Bayrak, 8 Mart tavrımıza ilişkin yorum yapıyor, eleştiriyor; ama biz meseleyi kadın sorununa bakışımız ve politikalarımız üzerinden tartışmaya çalıştıkça, ısrarla bu alandan kaçıyor. 8 Mart'tan bahsederken, 8 Mart'ın Dünya **Emekçi Kadınlar** Günü olduğunu unutup olabilir mi? Yoksa kadın sorununu, **8 Martlarla sınırlı** görmenin bir tezahürü müdür bu durum? Gerçi KB'nin bu noktada tartışma yürütmekten kaçışının bir tezahürü de, "eleştirisini" asıl muhatap

olan Yeni Demokrat Kadın'ın ismini ağzına dahi almayıp, Partizan'a yönelik yapması. KB ya YDK'yı yani kadın örgütlenmesini yok sayıyor, küçümüyor ya da (8 Mart dışında) kadın sorununa değinmekten kaçındığı için YDK ile muhatap olmuyor.

Sürekli 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özünden bahsetmek, kadın meselesine sınıf penceresinden bakmak anlamına gelmiyor ne yazık ki. Siz bu konulardaki görüşlerimize ilişkin bir şey söylemediğiniz sürece, biz de bir türlü bu konu hakkındaki fikirlerimizin, anlayışımızın eleştirisi üzerinden sizden bir şey öğrenemeyecek, üzerimize düşen payı alamayacağız.

KB ile tartışmanın bir diğer zorluğu, "ben söyledim oldu" tarzını keyfince kullanmasında yatıyor. KB, söylüyor, söylüyor ama bunu bir temele bağlamayı aklının ucundan dahi geçirmiyor, böyle bir ihtiyaç duymuyor. Elindeki tek veri, 8 Mart'ı ilişkin Yeni Demokrat Kadın'ın Devrimci 8 Mart Platformu'ndan ayrılması olunca, buradan doğru, her yıl yeni bir Partizan tespitiyle çıkıyor karşımıza.

Geçtiğimiz yıl, Devrimci 8 Mart Platformu'ndan çıkışımızı, Partizan'ın "bir dönemdir reformist bloğa yedeklendiği"ne dair referans gösterip bunun altını doldurmaktan imtina etme hakkını kendine tanıırken, bu şekilde kendi sosyal şovenizmle malul duruşlarına işaret etmişlerdi.

KB bu kez de Partizan'ı "*doğrudan ya da utanarak liberal sol cenahın içerisinde*" kendisine yer açmaya çalışarak suçlamakta, hatta daha da ileri gidip, Partizan'ın devrimci iddiasının erozyona uğradığını tespit ve beyan etmektedir.

Yeni bir "devrimcilik" algısı

Son yıllarda, geçmişten beri başını elbette kimseye kaptırmayan ve hatta öncüsü konumundaki Yürüyüş çevresinin yarattığı akım, yenileri eklenerek büyüyor. Bu akımın sürüklenenleri, durmadan "birilerinin" devrimciliğini ölçüyor, biçiyor; hatta kendi hesaplarına uymadığı yerlerde çarpıtıyor, kara çalıyor. Bu şekilde kendilerinin ne kadar devrimci olduğunu kanıtladıklarını mı düşünüyorlar, bunu biz bilemeyiz, ancak biz dost uyarımızı yapalım; hiç de öyle olmuyor. Belki kendi tabanlarının nezdinde bunu teyit ediyor ve belli bir "coşku" yaratıyor olabilirsiniz ama tüm samimiyetimizle söylüyoruz, inanın; **sadece bu.**

Partizan, hiçbir dönem, tarihinin hiçbir kesitinde böylesine bir "eleştiri" tarzını benimsememiş, bu kültürün tam karşısında olmuş; eleştirilerini elbette sakınmamış, çok sert polemiklere de girmiş; ancak hiçbir devrimci örgütün devrimciliğini karalayan, ölçen-biçen, tartışan bir konumda bulunmamıştır. Haksız ve kendini aşan "eleştirilerde" hiç mi bulunmadı? Bunlar da yaşandı, ancak özeleştirivermesini hep bildi. Bu Partizan'ın kültürüdür, ancak tekeli elbette bize ait değildir. Partizan bu kültürü ustalarından, İbrahim Kaypakkaya'dan devraldı ve her zaman yeniden üretmek için çalıştı. Bunda övünülecek bir şey yok; kökleri sağlam hareketin yaptığı ve yapması gerektiği gibi davrandı; **o kadar!**

Kızıl Bayrak ne diyor?

Kızıl Bayrak'ın yazısını okumayanlar için ilgili paragrafı aynen alalım:

"Düne kadar bir şekilde platformda yer alan, fakat başından beri tutarsız bir çizgi izleyen çevreler, bugün kopuşlarını platformu eleştirerek gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Dün ilkesel ve ideolojik ayrımları her vesileyle silikleştirmeye çalışanlar, bugün platformun ilkesel ve politik zeminini tartışmaya kalkıyorlar. Onlara diyecek tek sözümüz şudur: 9 yıl önce yaşanan ayrışma hala günceldir. Aradan geçen zaman dilimi içerisinde değişen şey ise başta Partizan ve DHF olmak üzere bu çevrelerin erozyona uğramış bulunan devrimci iddialarıdır."(abç)

Ne diyor Kızıl Bayrak, özetleyelim: 1) Partizan, başından beri tutarsız bir çizgi izlemiştir. 2) Kopuşunu platformu eleştirerek gerçekleştirmeye çalışmaktadır. 3) Dün ilkesel ve ideolojik ayrımları her vesileyle silikleştirmeye çalışmıştır. 4) Bugün platformun ilkesel ve politik zeminini tartışmaya kalkmaktadır. 5) Devrimci

iddiası erozyona uğramıştır.

Tek tek bu iddialara yanıt vermek gerekli mi, tereddütteyiz. Zira KB, hem geçen yıl sorduğumuz hiçbir soruya yanıt vermiyor, hem de "ben söyledim oldu" tavrını pervasız bir şekilde bu yıl da devam ettiriyor. Yine de biz soralım:

1-3) Partizan'ın başından beri tutarsız yaklaştığına dair elinizde ne gibi kanıtlar var? Hangi toplantıda tespit ettiniz bu tutarsızlığı? Ya da **dün** ilkesel ve ideolojik ayrımları **her vesileyle** nasıl silikleştirmeye çalıştı? Bu vesilelerden sadece birini bile söyleyiniz, belki anlaşılır olabilir! Biz, daha önce de ifade ettiğimiz gibi kadın çalışması ile birlikte bir dizi eksikliğimizi, yanlış yaklaşımlarımızı tespit ediyoruz, bunları yayınlarımızdan takip edebilirsiniz. Buna Devrimci 8 Mart Platformu da dahildir. Ancak bizim mahkum ettiğimiz geçmiş süreçteki tavrımız değil sizin eleştirdiğiniz, tam tersi. Bugüne bakarak mı, çünkü duruşumuzu eleştiriyorsunuz, anlamak zor.

2-4) Kopuşumuzu tek başına platformu eleştirerek gerçekleştirmiyoruz. Platformu da eleştirerek gerçekleştirmiyoruz. Ama esas yönün bu olduğunu hiçbir zaman iddia etmedik. Aksine esas yön, bizim kadın meselesine yaklaşımımızda düğümленmektedir. Ayrıca platformu eleştirirken, kendimizi dışında tutmadık, tutmuyoruz. Zira siz her ne kadar "tutarsız" olduğumuzu söyleyiniz de, bu platformun bugün eleştirdiğimiz yönlerinde direkt Partizan'ın da "katkısı" vardır. Dolayısıyla **platforma yaptığımız eleştiri aynı zamanda bir özeleştirtiridir.** Ve evet, platformun ilkesel ve politik zeminini tartışmaktayız. Bunda bir sakınca mı var? Platform tartışılmaz mı? Devrimci örgütlerin devrimciliğini tartışmaya kadar gidebilen siz, bir platformun ilkesel ve politik zeminini tartışmaktan bizi nasıl men edebiliyorsunuz?

5) Bu "iddia"nın yanıtını vermek, doğrusu bize "ağır" gelir. Kendimizi hele de devrimciliğimizi, dost bir kuruma kanıtlamaya çalışmayı anlamsız ve de gereksiz buluyoruz. Bunun takdirini kitlelere ve sosyal pratiğin kendisine bırakalım diyoruz.

Ama yine de Kızıl Bayrak'ı bir kez daha uyarmayı es geçemeyelim. Tarih, bu yolu seçenleri hiç affetmedi. Başkalarının devrimciliğini tartışıp, kara çalıp, kendine hiç bakmayanların sonunun hazin olduğunun tarihte örnekleri epey var. "Şeytanın en sevdiği günahdır kibir!" Kibri bir yana bırakıp, arada bir boy aynasına bakmakta fayda var.

Yeni Demokrat Kadın

Direnışıyle bıraktığı miras 40. yılında yangınımız oldu!

19. yüzyılda; artık feodal üretim ilişkileri gerilemeye başlamış büyük sanayiler kurulmuş, bu sanayilere sahip olan sınıf doğmuştu. Bu sınıf elbette karıştını yani proletaryayı yaratacaktı. Oluşan işçi sınıfı; kültürüyle, düşünce yapısıyla var olacaktı ve bu düşünce yapısı sosyalizmin ilk sıçramasını yani Marksizm'i meydana getirecekti.

Zaman ilerliyor, kapitalizm emperyalizm aşamasına eviriliyordu. Bu evirilmeye birlikte emperyalist devletlerin aralarındaki bunalım artık savaşlara neden oluyor, tüm bu yaşananlar da devrimler çağının başlayacağına işaret ediyordu. Böylelikle 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Lenin'le ikinci büyük sıçramasını yapıyordu işçi sınıfı.

Yine yakın dönem ve bu sefer gözler "uzak doğu"da. Yine devrime gebe olacak olan büyük bir bunalm... Proletarya bu sefer içerisinden, kitlelerin, köylü sınıfının devrimdeki rolünü en berrak şekilde ortaya koymuş ve belki de felsefenin karşı sınıfına yönelik yıkıcı, kendi sınıfına yönelik ise dönüştürücü gücünü en fazla kullanmış olan Mao'yu yükseltecekti. Ve böylelikle proleter düşünce, üçüncü büyük sıçramasını yaşayacaktı.

Gelinen süreçte Marksizm'e şimdilik son "dipnotu" Mao yoldaş düşmüştü, artık komünist olmak aynı zamanda Maoist de olmaktı.

Proletarya düşüncesi henüz genç sayılacak bir geçmişe sahipti ve sürekli olarak geliyordu. Bu proleter düşünceyi ülkemiz topraklarında elbet bir uygulayan bulunacaktı. Komünist düşünceyi uğradığı revizyon dan ve dogmatiklikten kurtarıp tüm bilimselliğiyle ülkemiz koşullarına uyarlayan İbrahim yoldaş tarih sahnesindeki yerini alacaktı.

Hepimizin bildiği ve artık kimse nin de inkâr edemediği gibi İbrahim Kaypakkaya, bulunduğu döneme

kadar söylenmemiş olanı söylemiş, uygulanmamış olanı uygulamıştı. Kemalizm konusunda en net tahlilleri yaparak onun gerçekte hangi sınıfın temsilcisi olduğunu söylemişti. Ulusal sorunda ilk bilimsel tespiti ortaya koymuş ve kurtuluşun ancak ve ancak Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkında olduğunu göstermişti. Yine İbrahim yoldaş, ülkemizde sosyoekonomik yapıyı inceleyerek sınıfların niteliklerini çözümlenmiş ve böylece devrimin stratejisini de "çizmiş" ti.

Tüm bunlarla birlikte İbrahim Kaypakkaya'yı İbrahim Kaypakkaya yapan esas mesele bu söylediklerimize de kaynaklık eden şey, İbrahim yoldaşın Maoist olmasıydı. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'ya

Bizim de gençlik olarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılında onu anarken İbrahim yoldaşa, yoldaşın komünist kimliğine yakışır bir konumlanmış içinde olmamız gerekiyor.

komünist niteliği kazandıran da ona 90 gün direnecek iradeyi veren de onun bu niteliğiydi. Nitekim devlet de karşı karşıya olduğu büyük tehlikenin farkındaydı. Bu tehlikenin büyümeden önüne geçmeyi istiyordu ve faşist özünden kaynaklı da, Kaypakkaya'nın yargılanmasına dahi izin vermeyecekti.

40 yıldır sönmeyen meşale; Kaypakkaya!

Bulduğumuz dönemde, Kaypakkaya'nın faşizm tarafından katledilişinin ardından geçen 40 yıllık süreç içerisinde Kaypakkaya'nın tezleri hala bilimselliğini koruyor. Çünkü İbrahim Kaypakkaya; ustalardan

edindiği bilgileri olduğu gibi değil, somuta uyarlayarak ülkenin koşullarını göz önünde bulundurarak, ülkemiz şartlarında uygulanabilir hale getirerek yaşam vermişti. Yani somut koşulların somut tahlilini materyalist bir gözle yapabiliyordu.

Başka bir deyişle İbrahim yoldaş, ustaları neden-sonuç ilişkisinden kopuk bir şekilde değil onların yöntemlerini inceleyerek, ona bilimsellik kazandırmıştır.

Bizim de gençlik olarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılında onu anarken İbrahim yoldaşa, yoldaşın komünist kimliğine yakışır bir konumlanmış içinde olmamız gerekiyor. Başta İbrahim yoldaş okumalı, İbrahim yoldaş tanımalı, tanıtılmalı ve onun kullandığı yöntemleri öğrenmeliyiz. İbrahim yoldaş bir insan yaşamı için kısa denilebilecek bir ömür yaşamış ancak yaşadığı kısa dönemde bizlere karşılaştığımız sorunlarda rehber olabilecek nitelikte bir miras ve kutup yıldızı bırakmıştır. Onu en iyi şekilde anmak onun düşüncelerine tekrar tekrar yaşam vermemizde saklı bulunmaktadır.

Bu süreçte Partizan'ın içerisine girmiş olduğu, kısa ama vurucu bir kampanya dönemi bulunmaktadır. Bu kampanya dönemine belirli oranda angaje olarak, ama kendi olanaklarımız nezdinde bu kampanyayı da geliştirerek tâbi olabiliriz. Kampanyayı YDG çalışmalarımızı da besleyecek bir biçimde ele almak kendi elimizdedir. Kampanya dönemi boyunca İbrahim yoldaş gençlik kitlelerine tanıtmak asla üzerinden atlamamamız gereken bir konudur. Yine bulunduğumuz her alanda Kaypakkaya yoldaşın anma eylemlerini gündemimize almalıyız. Bu eylemlerde dikkat etmemiz gereken bir mesele sokağa çıkmak olurken bir diğer mesele de olabilirdiğince kapsayıcı olmak ve biraraya getirebileceğimiz en geniş bileşenle anma eylemlerini örmektir. Bu dönemin, YÖK'e ve neo-liberal politikalara karşı başlatmış olduğumuz kampanyanın içerisinde olmasından kaynaklı her iki kampanyaya da yoğunlaşmamızın önünde bir handikap oluşturabilir. Ancak bu süreçte gündemlerimizi doğru bir planla ve devrimci bir disiplin içerisinde ele alırsak verimli çalışmalar üretebiliriz.

(Yeni Demokrat Gençlik)

Diğer yandan ODTÜ'de de 50/d ile güvencesizliğe itildikleri için isyan eden asistanlar bir aydır görüşme talep ettikleri Rektör'ün görüşmeye cevap vermemesi üzerine protesto eylemi gerçekleştirdiler. **ODTÜ Asistan Dayanışması** adı altında biraraya gelen asistanlar, "**Çok bekledik, kalkıp biz gelelim dedik**" dediler.

YDG, ON'ları andı!

İstanbul: YDG 30 Mart günü Sarıgazi'de yaptığı bir eylemle Kızılder'e de katledilen Mahir Çayan ve yoldaşlarını meşaleli yürüyüşle andı. Sarıgazi Üçler Market önünde "**Mahir'den İbrahim'e, selam olsun direniş**" yazılı pankart arkasında bir araya gelen kitle yürüşe geçti. Kitlenin önünde Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın dövizlerinin taşındığı eylemde sık sık "**40. yılında selam olsun öndere**", "Kızıdere son değil, savaş sürüyor", "**Önderimiz İbrahim Kaypakkaya**", "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filoyu unutmayın" sloganları atıldı.

Saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada "*Mahir Çayan ve yoldaşlarının direngen ruhunu yükselteceğiz, 'ölmek var dönmek yok' şiarıyla yolumuza daha güçlü bir şekilde devam edeceğiz. Bu süreçte gençlik üzerindeki baskılar artarak devam ediyor. Fakat bizler Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin bizlere bıraktığı bayrağı, daha da yükseltilmeye çalışacağız. Kızıdere şehitleri, Deniz ve İbrahim yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor*" denildi.

Konya

Konya'da YDG'nin de içerisinde yer aldığı **Konya Demokrasi Platformu** şehitleri anmak üzere basın açıklaması gerçekleştirdi.

Saygı duruşu ile başlayan açıklamada; "*30 Mart 1972'de bundan 41 yıl önce Mahir Çayan, Hüday Arıkan, Cihan Alptekin, Nihat Yılmaz, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy, Sinan Kazım Özudoğru, Sabahattin Kurt, Ömer Ayna, Saffet Alp 12 Mart faşizmin cuntacı generalleri tarafından katledildiler. On'lar, halklarımızın kurtuluş mücadelesinde devrim ve sosyalizm şiarını kanlarıyla yazdılar. Kürt, Türk, Laz, Çerkes, Arap, Süryani, Alevi, Sünni, Hıristiyan, Yahudi ezilen ve sömürülen halklarımızın evlatları olarak harekete geçtikleri ve uzlaşmaz bir direniş tutumu sergilediler*" denildi.

(Konya YDG)

İTÜ ve ODTÜ'de asistanlar isyanda

H. Merkezi: İstanbul Teknik Üniversitesi'nde araştırma görevlileri, iş güvencesi talebiyle eylem yaparak İTÜ Maslak Kampüsü Yemekhanesi önünde toplanıp Rektörlük binasına yürüdü. YÖK Başkanı ile görüşüp söz almalarına rağmen Rektör **Mehmet**

Karaca'nın işten çıkarılanları geri almadığını belirten asistanlar ve öğrenciler, rektörlük binasına yürüdüler. "*Hocasıyla, öğrencisiyle, idari personeliyle, asistanıyla, taşeron işçisiyle bu üniversite bizimdir*" diyen İTÜ'lüler, Rektörlük binasını işgal etti.

Görünmeyen, yok sayılan, değersizleştirilen

İster kayıt dışı (enformel) isterse kayıtlı (formel) olsun; kadın emeği, **esas olarak**, sömürü sisteminin oluşturduğu piramidin en alt kademesinde yer alır ve tıpkı toplumsal yaşamda ikinci sınıf olarak görülmesinde olduğu gibi, emeği de ikinci sınıf olarak kabul edilir. Ve bu durum kayıt dışı sektörde en tercih edilir emek konumuna “yükseltir” onu. Dolayısıyla en çok değersizleştirilen, yok sayılan ve görünmeyen emeğin sahibi de kadındır.

Sömürü denklemi basitçe “kâr, daha fazla kâr” üzerine kuran sistem, bu kârı da işçinin ürettiği artı-değeri gasp ederek elde eder ki; söz konusu kadın emeği olduğunda bu “kâr dürtüsü”, emeğin sahibi kadının toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin uçurumlarla ifade edildiği bizim gibi ülkelerde itaatkar, örgütsüz ve savunmasız oluşuyla en üst seviyeye ulaşır.

Nitekim Yeni Demokrat Kadın da, kadın emeğinin sömürüsüne karşı mücadeleyi temel eksenlerinden biri olarak kabul ederken, 2-3 Şubat tarihlerinde İstanbul’da gerçekleştirdiği Kurultay’da bugün ülkemizde neredeyse kadın emeğiyle özdeşleşen kayıt dışı, güvencesiz, esnek, ücretsiz çalışmaya karşı mücadeleyi bir kampanya şeklinde örgütlemeye karar vermiştir.

Egemenlerin güvencesiz emek ihtiyacı

Güvencesiz istihdam ve onun en yaygın biçimi olarak esnek çalışma; emperyalist-kapitalist sistemin elbette yeni bir icadı değil. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelelerinin birçok ülkede başarı sağladığı, buna paralel işçi sınıfı mücadelesinin tüm ülkelerde ivme kazandığı koşullarda, ücretlerin yükselmesinden sosyal güvenlik alanında yaşanan kazanımlara değin bir dizi gelişme yaşanmıştı.

Ancak 1970’li yılların kriz koşullarıyla birlikte bu haklara yönelik saldırılar ivme kazanmış, krize çare olarak gündeme gelen yeni-liberal ekonomi politikaları işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarına direkt bir müdahaleyi getirmişti. Bu süreçle birlikte uluslararası sermayenin tüm ülkelere dayattığı bir çalışma modeli olarak yaygınlık kazanan, ülkemizde olduğu gibi bir dizi ülkede ise 1980’lerdeki askeri darbelerle yaşama geçirilmeye çalışılan güvencesiz çalışma modellerinden biri olarak esnek çalışma, önemli bir yaygınlık kazanmıştı.

Ancak yine de tüm yaygınlığına karşın ülkemiz açısından egemen sınıfların istediği düzeyde güvencesiz çalışmanın hakim olduğunu söylemek mümkün değildir. 2001 krizinin ardından egemen sınıfların “daha esnek” emek talebi doğrultusunda 2003 yılında üzerinde değişiklik yapılan İş Kanunu, geçici işçilik ve yarı-zamanlı çalıştırma gibi esnek istihdam biçimlerini tanımlıyordu. Ancak elbette bu yeterli değildi ve egemenlerin en önemli hamlesi olarak genel olarak bilinen adıyla **Torba Yasa** kapsamında İş Kanunu’nda bir dizi değişiklik yapılarak kısmi süreli çalışma, çağrı üzerine çalışma, taşeron çalışma gibi esnek çalışma biçimlerine yenilerinin eklenmesi,

bunlarla ilgili olan tüm kısıtlayıcı düzenlemelerin ortadan kaldırılması olarak gündeme gelmiştir.

Güvencesiz çalışmanın cinsiyeti

Giriş kısmında da belirttiğimiz gibi, güvencesiz çalışmada en tercih edilir emeğin kadın emeği olduğunu, güvencesiz emeğin öncelikle kadın emeği üzerinden kurgulandığını ve bu anlamıyla da bu çalışma biçiminin cinsiyetli (=kadın) bir çalışma biçimi olduğunu söyleyebiliriz. Nitekim şu veriler de bu iddiayı desteklemektedir:

“2008 krizi öncesiyle karşılaştırıldığında kayıt dışı istihdam 483 bin kişi artmış durumdadır. Erkekler için aynı dönemde kayıt dışı çalışma 206 bin azalırken, kadınlar için 689 bin artmış görünüyor.” (CHP Zonguldak Milletvekili Ali İhsan Köktürk’ün TBMM’ye verdiği Ocak 2013 tarihli önerge.)

Egemenlerin de ulaşmayı hayal ettiği kapitalist ülkelerde esnek çalışma biçimlerinden en yaygın olanlarından kısmi süreli çalışmanın ortalama % 80-90’ını kadınlar oluşturmaktadır. (AB ülkelerinde bu oran % 85’tir.)

Ülkemizde de her 3 kadından ikisinin işsiz olduğu koşullarda, “kötünün iyisi”, “aile bütçesine katkı”, “aile içindeki toplumsal rollerini layıkıyla oynayabileceği” vb. argümanlarla kadınlar esnek çalışmaya yönelmekte/yönlendirilmektedir.

Kurultayımızda da belirttiğimiz gibi, kriz dönemlerinde **“Patronlar maliyetleri düşürmek için daralmaya gideceğinde ilk önce kadını kapının önüne koyuyor. Yine ucuz işgücü ihtiyacında ise uzun ve esnek çalışma saatleri ve düşük ücretleri kabul etmesi nedeniyle de kadınları tercih ediyor.”** Nitekim son ekonomik krizle birlikte ortaya çıkan verilere bakıldığında kadınların krizle birlikte daha fazla istihdam edildiğini görmekle birlikte bu istihdamın güvenceli, tam zamanlı olmayan işler üzerinden gerçekleştiğini görüyoruz.

İstihdamın toplumsal rollerle uyumlulaştırılması

Kadının işgücüne katılımı egemenler için bir başka açmazı içinde barındırmaktadır. C. Zetkin; **“Kadının fabrikaya kaydırılan faaliyeti alışlagelmiş aile yaşamını yok etti; ama aynı zamanda ekonomik bağımsızlığın ve böylece kadın cinsinin kurtuluşunun da ilk temel taşı koydu”** (Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar, İnter Yay, Sf 16) derken tam da onların bu açmazını dillendiriyordu. Nitekim sınıflı toplumun en küçük birimi, ataerkil sömürücü sistemin tekrar ve tekrar üretildiği yer olarak aile ve orada tanımlanmış kadın, egemenler için sömürünün devamı için olmazsa olmaz önemdedir. Bu nedenle de kadını bir yandan istihdam alanına en kötü koşullarda çekmek için çaba sarf ederken diğer yandan da bu “aile içi görevlerini (özellikle de çocuk doğurma)” yerine getirebilmesini de sağlamak üzere düzenlemeler yapmak durumunda kalmaktadır.

İşte sadece son aylardan birkaç örnek: Organize Sanayi Bölgelerinde kadın istihdamını artırmak amacıyla “Annemin

BU EMEK BİZİM!

iş benim geleceğim” projesinin anlaşmasının imzalanması.

Kalkınma, Maliye ve Çalışma Bakanlığı ile işbirliği içinde kadınlara yönelik kreş desteklerinin, doğum izinlerinin artırılması, süt izinleri vb. içeren “esnek çalışma” paketinin tüm kadınlara “müjdelenmesi”.

Amaç, kendilerinin de ifade ettiği gibi aile yaşamıyla meslek yaşamının uyumlulaştırılması iken, böylece “kadın istihdamı için esneklik, esneklik için kadın istihdamı” formülü (Nevra Akdemir, Kadınlar her daim güvencesiz, ucuz emek) yaşam bulacaktır. **Bu durumda, çalışma yaşamının tamamen kuralsız, güvencesiz ve esnek hali kadın üzerinden tüm işçi sınıfı açısından meşrulaşarak yaygınlaştırılacaktır.** Üstelik de ataerkil yapıya dokunmayı bırakalım tamamen onu koruyup geliştirerek...

Kampanyanın hedefleri ve kapsamı

Yeni Demokrat Kadın, bu kampanya kapsamında **görünmeyen-ücretsiz ev içi emeği** de bir kez daha gündemine alarak, kampanyanın özel bir bileşeni yapmayı hedeflemektedir. Zira, hangi işkolu olursa olsun, hangi vasıfla, güvenceli ya da güvencesiz çalışsın kadının “ikinci vardiyesi” olarak ev içi mesaisi, tüm ücretli bir işte çalışan ya da çalışmayan kadınların keseni olarak önemli bir yere sahip. Bırakalım güvenceyi ve ücreti; ev içi emek, görünmezlik perdesi arkasında “doğal” bir görevi, üstelik de sevgiyle-bağlılıkla fedakarlıkla yapılması gereken bir görevi ifade etmektedir. Dolayısıyla ev içi emeğin gündemleştirilmesinde temel mesele, görünmezlik perdesinin kaldırılması ve cinsiyete dayalı yıpranma payı, emeklilik hakkı, erken emeklilik, ücretsiz sigorta taleplerimiz için mücadeledir.

Bunun yanı sıra, başta konfeksiyon olmak üzere çeşitli iş kollarında mahalle aralarında, apartmanların bodrum katlarında **“merdiven altı atölye”** diye tabir edilen, güvenceden, sigortadan, sağlık koşullarından yoksun, çoğunlukla da genç kadınların çalıştırıldığı, erkek-kadın ücretleri arasında en bariz farkların mevcut olduğu, cinsel taciz olaylarının “normallik” derecesinde yaşandığı işyerlerine yönelik bir çalışma da yine kampanya kapsamında yer almaktadır.

Eve iş alma şeklinde gerçekleştirilen ve kayıtdışı çalışmanın en yaygın biçimini oluşturan, neredeyse tamamen kadın emeğine dayanan **“ev eksenli çalışma”** da kadın emeği sömürüsünün temel biçimlerindedir. Özellikle evden yapıldığı için, toplumsal cinsiyet rollerini oynamasına izin verdiği için kadınlar tarafından; sigorta, atölye kirası, elektrik, yol vs. masraflardan kurtularak kârını yükselttiği için de işletme sahipleri tarafından tercih edilen ev eksenli çalışmanın mücadelemizin kapsamında yer almasının bir nedeni de ataerkil ilişkilerin tekrar tekrar üretilmesine sunduğu zemindir.

Yine ev içi “görevlerini” yerine getirebilmek açısından uygun görülen ve ter-

cih edilen esnek çalışma biçimlerinden biri de **kısmi çalışma** (part-time) ve **çağrı üzerine** çalışmadır. Üniversite öğrencileri arasında hayli yaygın olarak görülen ve işyerinde tam süreli çalışmanın üçte ikisi oranına kadar yapılan çalışmaları tanımlayan kısmi süreli çalışmanın süresi, tam süreli çalışan emsal işçiye göre belirlenir. Kampanyamızın öğrenci genç kadınları ilgilendiren temel noktalarından biri olarak çağrı üzerine çalışma ile birlikte ele alınan bölümü bu çalışmada.

Ev işçileri olarak tanımlanan ve temizlik-bakım işlerini yapan kadınların hemen hemen tümü yine kayıtdışı ve güvencesiz çalışmakta, hatta yaptıkları iş İş Kanunu’nda tanımlanmayarak tamamen temizliğe-bakıma gittikleri ev sahiplerinin insafına ve keyfiyetine bırakılmaktadır. İş kazalarının ve cinsel taciz olaylarının en çok yaşandığı sektörlerden biri ve örgütlenmesi en zor kesimlerden biri olarak ev işçileri içinde yapılacak ve özellikle Ev İşçileri Sendikası gibi örgütlenmelerle ortak yürütülecek çalışmanın temel talebi, bu çalışmanın İş Kanunu kapsamına alınması, sigortalanması, örgütlenme ve toplu sözleşme yapma hakkının elde edilmesi ekseninde şekillenmektedir.

Ve son olarak **ücretsiz aile işçiliği** denilen ve özellikle tarım alanında çalışan ve mevsimlik işçi kadınların durumu güvencesiz çalışma içinde özel bir yere sahiptir. Ücretsiz aile işçiliği güvencesiz çalıştırılanların içinde en büyük grubu oluştururken, bu çalışanların sayısı 3 milyon 504 bin kişi olarak tespit ediliyor. Bu kişilerin % 91.6’sı (3 milyon 211 kişi) sosyal güvenlik sistemine kayıtlı değil. Yine mevsimlik işlerde çalışan kadınların da cinsiyetçi ücretlendirme, barınma ve taciz vb. sorunları bu kampanyanın kapsamında yer alacaktır.

Güvencesiz-esnek çalışma, sadece yukarıda sıraladığımız alanlarla sınırlanmadığında dahi çok geniş bir skalada mücadeleye gerektirmektedir. Bu noktada, çalışma yapılan alanlarda bu biçimlerden hangisinin en yaygın olarak gerçekleştiğini, bu alanlarda çalışan kadınların durumunu, ücretlerini, yaşadıkları sorunları vs. anlamaya yardımcı olacak şekilde yapılacak anket, toplantı, panel vb. ile kampanyanın ağırlık merkezi bulunulan alana göre tespit edilebilecek, bu tespitin ardından uygun araçlar ve taleplerle mücadele örülebilecektir. Örneğin İstanbul’un A semtinde ev eksenli çalışan kadınların yoğunluğu üzerinden bir çalışma yürütülebileceken, üniversitelerde part-time ve çağrı üzerine çalışma gündemleştirilebilecek, Amed’de mevsimlik işçilik, Dersim’de ve ücretsiz aile işçiliği, Ankara’da evlere temizliğe giden kadınlar vb. üzerinden bir süreç örgütlenilebilecektir. Bu, aynı zamanda kampanyamızın 1 Mayıs’a kadar hazırlık ve ardından 15-16 Haziran’a kadar kampanyanın örgütlenme aşaması olarak belirlendiğimiz hedefi de içermektedir.

Yeni Demokrat Kadın

Kaypakkaya ve Kemalizm...

DOĞRU; DÜŞÜNCENİN NESNEL OLANLA UYUMUNDAN DOĞAR!

İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yıldönümü, onu yeniden ve derinlemesine kavramanın vesilesi olmalıdır. O, ölümü kucaklama biçimi ve ardında bıraktığı mirasla bir manifesto yazmıştır. Bu manifesto-yu akıntıya karşı yüzmek için, gerçeği ısrarla açığa çıkarmak için, bilimsel olana sadık kalmak için, tarihsel sorumlulukları bilince çıkarmak için sınıf mücadelesinde referans almamız. Ancak bu şekilde bir ele alış onu layığıyla anmak, devrettiği kızıl bayrağı yüксеğe taşıma sorumluluğuna denk düşecektir. Kaypakkaya bizim için kültleştirilecek, resmi önünde güzellemler yazılacak ve fetişleştirilecek bir önder değildir. Bu biçimde bir ele alış onu ve onun ideolojik-teorik-politik tutumunu yüzeyselleştirir. Onu sahiplenme tutumumuzun gerçek özünü karartır. İbrahim'i anmak onu teorisiyle, yöntemiyle, politik tutumuyla, sınıfsal duruşuyla ve davaya bağlılığıyla kavramaktan, anlamaktan geçmektedir. Buna odaklanmayan bir sahiplenme ve anma anlayışı onun ideallerine ve üstlendiği ve yönümüzü çizdiği tarihsel sorumluluğa denk gelmeyecektir.

İbrahim'in bize bıraktığı esas miras büyük düşünen, cüretli davranan, iddia ile donanan, gerçeğin sırrına ulaşan ve yaşama geçiren bir mirastır. Bu miras 24 yıllık kısa ömründe adeta simgeleşmiştir. İbrahim tarihsel sorumlulukla, toplumsal sorumlulukla kurduğu ilişkide adeta bir öğrenci olmuştur. Bu sorumluluklarını öğrenirken, sahiplenirken sosyal pratiği ile yarattığı sonuçlarla bugün öğretmen olabilmiştir.

Onun sınıf mücadelesini öğrenirken, kavramaya çalışırken pratik sürecinde çıkan sonuçlar, rehber niteliğinde bir bütünlüğe de ulaşmıştır. Bu ne demektir? Bu sınıf mücadelesinin sorunlarına kafa yorma, onunla yoğrulma, ona yakından bakmayı becerme, sürekli ileri olanı sahiplenme ve uygulamaya koyma süreci öğrenirken aynı zamanda öğretmen olmayı sağlayacak nesnel zemine kavuşma anlamına gelir.

Kaypakkaya oluşmuş tabulara savaş açmayı, onlara meydan okumayı uzaydan gelen doğru bilgiyle ya da bir vahiyle yapmadı. O doğru bilgiye ulaşmanın yegane yolu olan pratik deneyimle kitabi bilginin eşsiz uyumunu sağlayabildiği için, bu yasaya sadakatla bağlı kaldığı için başardı. Kaypakkaya doğrudan bilgi edinme ve dolaylı bilgi edinme yollarına hiçbir sınır koymadı. O toplumsal pratikte oluşma, gelişme ve yok olup gitme-

nin sonsuz olduğu diyalektik materyalist görüşünün insan bilgisinde de oluşma, gelişme ve yok olup gitmeyi içerdiğini bilerek gelişme dinamiğinin özünü yakalayabildi. Sınıf mücadelesinin her türlü pratiğine girerek, hiçbir toplumsal mücadeleyi küçümsemeyerek doğrudan bilgi deneyimini yetkinleştirdi. Yine sınıf mücadelesinin edinilmiş ve bilimsel soyutlamaya dayanan dolaylı deneyimlerine de büyük bir açıklık ve iştahla sarılarak beslenmeyi başarabildi. Yani özcesi İbrahim algısal bilgi ve ussal bilginin tek bir sürecin sonucu olduğu kavrayışına erişerek, yani diyalektik materyalist kavrayışı cisimleştirerek donanma yöntemini seçmiştir.

Kaypakkaya bu yöntemiyle genç yaşında eskiyi, paçavra olanı atmadan, onunla mücadeleye tutuşmaktan çekinmemiştir. Tarihsel süreci de kendi içinde hesaplamayı da oluşma, gelişme ve yok olup gitme diyalektiğine tabi tutmuştur. Onu cüretli kılan, yanlışa karşı savaş açma cesaretiyle donatan, tek başına olsa da doğruya tutkuyla sarılma cesareti veren işte bu diyalektik materyalist özü kavrayışıdır.

İbrahim oluşmuş kabullenilmiş fikirlerin, teorilerin mutlaklığına değil değişebilirliğine, gelişimine ve kuşkusuz yok olup gitmesine dair güçlü bir ideolojik kavrayışa sahiptir. Bu yaklaşımını bütünlüklü olarak yaşamına baktığımızda görmek mümkündür. Sürekli bir şekilde pratik, teorik ve örgütsel olarak ileriye doğru arayışlara odaklanan, bunları bulmaya çalışan bir gelişim ve ilerleme içinde olmuştur. Bu süreç İbrahim'in keskin bir bilimsel sorgulayıcılık yeteneğine kavuşmasını, doğru bilgiye ulaşma ve onu geliştirme sürecine yönlendirmiştir.

Bu yaklaşım bir dizi toplumsal, siyasal ve teorik sorunda da rehberi olmuştur. Kuşkusuz bir dizi meseleye dair bugünden baktığımızda onun

doğruluğunu ispatlayan sorunlara karşı takındığı tavırlarda beslendiği kaynağı göstermektedir. Ne zengin bir teorik donanım edinerek ne de kendi pratik deneyimlerine dayanarak bunu başarmıştır. O toplumsal, siyasal ve teorik sorunları esas ve tali ayırımına tutarak odaklanacağı noktaları tespit ederek teori ile pratiğin uyumunu ve birliğini gerçekleştirip düğümleri çözmeyi başarmıştır.

Kemalizm meselesindeki doğru ideolojik ve teorik yaklaşımının kaynağı da burasıdır. İbrahim hiçbir sorunu ve meseleyi sınıfsal karakterden ayrı düşünmemiştir. Bütün meselelere, sınıfların bu sorun karşısındaki tutumu bağlamında yaklaşmış, sınıfların bu konudaki tutumlarına ve gerçekleşen çıkarlarına odaklanarak analiz yapmıştır. *Yine tarihsel sürece, olaylara o tarihsel bağlamdaki koşullar ve durum üzerinden değil her zaman içinde bulunulan gerçeklik üzerinden yani bugünün gözüyle bakmayı başarmıştır.* Bu diyalektik-tarihsel materyalist yöntem ona geniş bir sorgulama, tahlil etme ve hesaplaşma alanı sağlamıştır. Kuşkusuz bu İbrahim'in en güçlü silahı kuşanması anlamına gelmektedir.

İbrahim'in Kemalizm'e yönelik devrimci-komünist tavrı onu bu kriterler üzerinden incelemesinden ileri gelmektedir. Onu sadece oluşma biçimiyle değil gelişme biçimiyle ve ortaya çıkan sonuçlar üzerinden tahlil etmiştir. İçinden geçtiği sürecin siyasal özelliklerini, temel yapısını, sosyal dokusunu, ekonomik karakterini ve egeyen sınıfların dayandığı ideolojik paradigmayı ve onun sürekliliğini ve geldiği evreyi ileri düzeyde kavrayabildiği için Kemalizm'in tarihsel, sınıfsal ve siyasal niteliğine dair bir berraklaşma ve netlik yakalamıştır. Marks dünü anlamak için bugünü tam kavramak, feodalizmi anlamak için kapitalizmi anlamak lazım gelir derken bir diya-

lektik yönteme işaret ediyordu. İbrahim de Kemalizm'in gerçek özünü kavrama süreci, içinde geçtiği süreci kavramasına paralel olmuştur. Yani İbrahim'i doğru sonuca götüren, tarihsel bir vaka gibi duran soruna açıklık getiren tutumu sosyal pratiğinden edindiği deneyimler ve çıkardığı sonuçlar, ülkenin sosyal yapısına dair somut incelemeleri, iktisadi yapısına dair çözümlenmeleri, sınıf mücadelesine ve sınıflar arasındaki ilişki ve ittifaklara dair genel ve özel tahlilleri, toplumsal çelişkilerin karakteristik yapısına dair yaklaşımları onun bu sorun karşısındaki doğru tutumunun temeli olmuştur. Yani bir akademik çalışma ve inceleme değildir onunkisi. Yalınkat proletaryanın devrim ihtiyacının yarattığı bilimsel soyutlamadır.

İbrahim bu konuda vardığı sonuçları bir sınırlama, yumuşatma, benimsemiş genel eğilimle çatışmama kaygısını taşımaksızın oluşturmuş, savunmuş ve bunun kabul görmesi için her türlü sağ ve sol sapma ile güçlü ideolojik mücadelelere girişmiştir. Bu onun düşünsel ve pratik olarak gelişimini ve ilerlemesini sağlayan faktörlerden biri olmuştur. Dönemin tüm Marksist erbaplarını, bilirkişilerini, mal olmuş "komünistlerini" ve genç dinamik devrimci önderlerini ve anlayışları karşısına alarak bu mücadeleyi yürütmüştür. Kemalizm'in tarihsel ilerliliği, anti-emperyalistliği ve hatta devrimciliğinden kimsenin en ufak şüphesinin dahi olmadığı, hatta bu argümanlarla devrimcilerin sahiplenip müttefik olarak tanımladığı bir ideolojik ve siyasal akıma karşı; onun faşist karaktere sahip, halk düşmanı bir ideoloji olduğunu savunup, kavgaya tutuşmak tam anlamıyla akıntıya karşı yüzmek, kasırgaya karşı direnmek anlamına gelmektedir.

İbrahim oluşmuş, yerleşmiş ve kabul görmüş olana tabi olan değil, onu MLM felsefenin özellikleriyle ele alma yaklaşımına bağlı kalmıştır. İbrahim'in Kemalizm meselesini çözümleyişinde MLM felsefenin iki özelliğine de sadık kaldığını görüyoruz. Yani onun sınıfsallığına ve onun uygulanabilir oluşuna. İbrahim Kemalizm'in gerçekliğini ele alırken araştırırken kendi öznel duygularına değil toplumsal pratikteki nesnel sonuçlara yani ezilen sınıfların yararına, Kürt ulusuna ve diğer ezilen milliyetlere yaklaşımına, emperyalizmle olan ilişkilerine dayanmıştır. İbrahim Kaypakkaya doğru devrimci ve komünist yöntemle özgün ve özel bir öğretmenimizdir. Rehber alalım. Ama doğru bilginin yakalanmasında onun gelişim yasalarına sadık kalarak...

Ahmet'in bakışından süzülenler...

14 Mart'ta, trafik kazası geçirdiği söylenerek ağır yaralı halde hastaneye getirilen, daha sonra, iş cinayeti sonucu hayatını kaybettiği tespit edilen 13 yaşındaki **Ahmet Yıldız** Çukurova'nın çocuk yüreklerinden birisidir. Ahmet Yıldız, ailesinden habersiz aldığı cep telefonunun parasını ödemek için okuldan arta kalan zamanlarda

plastik fabrikasında çalışmaya başlamıştı. 100 lira haftalıkla çalışan Ahmet Yıldız'ın başı, numuneleri almak isterken plastik enjeksiyon makinesine sıkışmıştı. Ancak hastaneye getirildiğinde trafik kazası süsü verilmek istendi. Olayın ardından gözaltına alınan fabrikanın sahibi Ali Koç, çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı. Savcının hazırladığı iddianamede "Ölüm olayının meydana gelmesinde, 13 yaşındaki çocuk Ahmet Yıldız'ı, gerekli iş güvenliği önlemlerini de almadan sigortasız olarak çalıştıran işyeri sahibi ve bizzat işi yöneten durumunda olan şüpheli Ali Koç'un kusurlu olduğu" belirtildi.

AB Komisyonu'nun Genişlemeden Sorumlu Üyesi **Stefan Füle**, Türkiye'nin çocuk işçi çalıştırmayla mücadelede başarılı olduğunu belirtmişti. Füle, "Türkiye 2014 itibarıyla çocuk işçi çalıştırmayı bitirmeyi taahhüt ettiğini ve Uluslararası Çalışma Örgütü'nün Türkiye'yi 2006 yılında çocuk işçilikle mücadelede başarı sağlayan üç ülkeden biri seçmesine neden olduğunu" söylemişti. Bu söylem Türkiye'de çocuk işçiliğinin harsıraltı edilme çabalarının bir göstergesi değil midir? Ahmet'in ölümü resmi söylemlerin tam tersini işaret etmektedir.

Çocukluğun inşasında toplumsal ve kültürel sorunlar, bizim çocukluğu algılama biçimimizi etkilemektedir. Bu açıdan çocukların sadece ihtiyaçlarının konuşulması, onların doğal haklarının göz ardı edilmesine sebep olmaktadır. Çünkü mevcut kültürel şekilleniş bunu dayatıyor. Bu aynı zamanda toplumun aldığı pozisyonu da tarif ediyor. Toplumun şekillenışı aynı zamanda bu şekillenişin gelecek açısından teminatını da öngören bir mahiyete sahip. Bebeklik doğal bir gerçeklik (evrensel) iken çocukluk bundan farklı olarak toplumsal tabakaya göre sosyo-kültürel bir kavramdır.

Çocuk işçilerin yoğunluğu bu anlamıyla ülkemiz sisteminin ekonomik gelişim normlarının değerlerini ifade eder. Yarı-feodal düzen yapılanması ülkemiz üretim ilişkilerinin biçimini ifade ederken çocuk işçiliği de hem aile yapılanmasının organizmasını hem de devletin ekonomik sömürsünü ifade eder. Ucuz iş gücü bağlamında çocuk işçiler "bulunmaz Hint kumaşları." AB Komisyonu'na göre ülkemizde çocuk işçiliğinin "önlenmesine" ilişkin atılan adımları, Başbakan Erdoğan'ın önce 3 sonra 5 çocuk ve kürtaj tartışmalarını bu eksende okumakta fayda var.

2012 yılında Türkiye'deki çocukların yaşam hakkı ihlallerini görünür kılmayı hedefleyen **Gündem Çocuk Derneği**'nin raporu dikkat çekicidir. 67 sayfadan oluşan raporun incelenmesi oldukça önemli. Polis tarafından katledilen, iş cinayetlerine kurban giden, cinsel istismara uğradığı açığa çıkan çocuklar... Toplumun hücrelerine sinmiş çocuğa bakış açısını silmedikçe yok olup gidecek minik hayatlar...

HRANT, SEVAG ve 24 Nisan...

Ermeni milliyetine mensup Sevag Balıkcı davası sonuçlandı. Sevag Balıkcı, zorunlu askerliğini yaptığı Batman'ın Kozluk ilçesinde 24 Nisan 2011 tarihinde, birlikte askerlik yaptığı **Kıvanç Ağaoğlu** tarafından öldürülmüştü. Yaklaşık iki yıldır devam eden dava, 12. duruşma sonunda karara bağlandı.

Verilen karara göre tutuksuz yargılanan Kıvanç Ağaoğlu 4 yıl 5 ay "bilinçli taksirle öldürmeden" ceza aldı. Tutuksuz yargılanan bir diğer sanık astsubay Sadrettin Ersöz'e ise görevi ihmalden verilen 5 aylık ceza ertelendi. Diyarbakır Askeri Mahkemesi'nin vermiş olduğu bu karar, Askeri Yargıtay tarafından onanırsa sanık Kıvanç Ağaoğlu 1 yıl 9 ay hapis cezası almış olacak ve denetimli serbestlikten yararlanarak serbest kalacak.

Zorunlu askerlik ve ölüm;

Türkiye'de son on yılın rakamlarına bakıldığında zorunlu askerlik ve ölüm ilişkisinin ne denli uyumlu bir seyir izlediği görülebilir. Çatışmalarda ölen asker sayısından daha fazlası "intihar"la yaşamına son veriliyor. Bu vakaların çoğunda ise intihar söylemi yaşananların üzerini örten bir perde görevi görüyor. Zira bu ölüm vakalarında muzdarip olan askerlerin çoğu ya Alevi ya Kürt ya muhalif ya da başka bir millete mensup, tıpkı Sevag Balıkcı gibi. Sadece geçtiğimiz yıl içerisinde 42'si er 7 subay ve astsubayın intihar etmesi bu intiharlara karşı kuşkuyu artırıyor. (42 askerin 1'i Ermeni, 39'u ise Kürt) Gerek ölen askerlerin aileleri gerekse de kamuoyunun bu konudaki kaygısı ise "yetkili merciler" tarafından inandırıcılığı olmayan nedenlerle savuşturulmaya çalışılıyor.

Konu ile ilgili kamuoyundaki tepkileri azaltmak için Genelkurmay Başkanlığı'nın yapmış olduğu açıklama ise soruları cevaplamaktan çok geçiştirmeye dönük. Genelkurmay Başkanlığı'na göre intihar oranı sivil hayattan daha az ve bu da ka

Taşında toprağında "Ne mutlu Türküm diyene" vb. ırkçı sloganların yazılı olduğu bu topraklarda, başka milliyet ve uluslardan halklara yaşama hakkı tanınmamıştır. 1915'te yaşanan soykırım öncesi ve sonrası ile bugüne kadar taşınmıştır. Ve öyle görünüyor ki bundan sonra da taşınmaya devam edecek. İşte Sevag Şahin Balıkcı da Ermeni, Rum ve Süryanilere dönük soykırımın 96. yıldönümüne denk gelen 2011 senesinin 24 Nisan'ında zorunlu

askerliğini yaparken bir asker tarafından öldürülmüştür. Bu cinayeti işleyen er Kıvanç Ağaoğlu'nun faşist Muhsin Yazımcıoğlu hayranı olduğu ve çeşitli vesilelerle Sevag'a sürekli tehditte bulunduğu ailesi tarafından dile getirilmesine rağmen "ciddiyeye" alınmamıştır.

Aslında Sevag Balıkcı'nın dava süreci 19 Ocak 2007 tarihinde katledilen Hrant Dink davası ile de benzerlikler gösteriyor. Zira Hrant Dink davası da yapılan yargılama süreci sonunda gerçek katilleri açığa çıkarmaktan çok sorumluların aklanması şekline bürünmüştü. Hrant da Sevag gibi Sevag da Hrant gibi Ermeni olduğu için katledildi. Sorumluluk devlete ait iken birkaç suçlu göstererek davalar kapatılmaya çalışılmaktadır.

Sonuç yerine;

Sevag Balıkcı'nın askerde öldürülmesi ilk değil, zorunlu askerlik adı altında gençlerimizi yaşamalarının en güzel çağında askerde zapturapt altına alanlar, yine buralarda yukarıda aktardığımız gibi çeşitli nedenlerle onların yaşamlarını ellerinden alıyorlar. Ve bunun adını da intihar ya da kaza koyarak kendilerini aklamaya çalışıyorlar.

Bunun onlarca örneği mevcut. Sevag Balıkcı cinayetinin Ermeni kimliğinden dolayı yapılmış olduğu ölüm gününden belli (24 Nisan 2011). Bu davayı baştan beri takip ederek kamuoyu oluşturmaya çalışan Nor Zartok'un çağrısıyla sonlandırılm: "Askere gitmeyin, Sevag olursunuz!"

muoyunun ve ailelerin tepkilerinde haksız olduğu anlamına geliyor! 20 yaşına gelen bir erkeğin askere alınması ve burada da intihar etmesinde askerlik kurumunun hiç sorumluluğu yok denilebilir mi? Peki bu insanlar buralarda ne gibi sorunlarla karşılaşılıyorlar ki bu yolu seçiyorlar sorusunun cevabı nedir? Ya da ölen askerlerle ilgili gerekli araştırmalar yapılıyor mu? Ölen askerlerin çoğunluğu neden Alevi, Kürt ya da sivil yaşamlarında muhalif kimlikleri ile tanınan gençlerden oluşuyor? Ailelerin ısrarla çocukları hakkında vermiş oldukları beyanlar neden dikkate alınmıyor?

Bu sorular uzadıkça uzuyor. Ve hiçbirine cevap alınamıyor. Zira yıllardır bu topraklarda devlet kurumlarının ve devletin herhangi bir olaydan dolayı sorgulandığı görülmemiştir. Bunun tersini yapanlar ise devleti tüm kurumları ile ketum bir şekilde karşısında bulmuşlardır. İşte askerlik kurumu da devletin bu kurumlarından birisidir.

24 Nisan...

24 Nisan'ın bu topraklardaki anlamı bir başkadır. Her ne kadar bir gün öncesi "çocuk bayramı" olsa da 24 Nisan Ermeni, Rum ve Süryanilere karşı işlenen bir soykırımın ifadesidir. Zira tehric vb. yumuşatmalarla utangaçça söylene de aslında sistemli bir şekilde Osmanlı'dan Cumhuriyete uzanan bir soykırım tarihidir 24 Nisan. Muktedir devlet tarihi bu ve bunun gibi birçok katliamı çantasından taşımaktadır.

direnışte. Mevcut firmanın yaptığı yıllık zammın yetersizliği ve çalışma koşullarının olumsuzluğu gerekçesiyle 18 Mart'ta başlatılan iş bırakma eylemi devam ediyor.

Merdin'in Dargeçit ilçesinde Nuro ve Cengiz holdinglerinin elinde olan baraj inşaatında eylemler dolayısıyla barajın iş sahasında bulunan şantiyeler kapatıldı.

İlisu barajı işçileri direnişte

H. Merkezi: Ilisu Barajı'nda çalışan 500 işçi 18 Mart'tan beri

“Oğlum bulmadan nasıl barış olacak?”

418. HAFTA

Galatasaray Meydanı'nda buluşan Cumartesi Anneleri bu hafta eylemde 1994'te kaybedilen gazeteci **Nazım Babaoğlu**'nun annesi **Makbule Babaoğlu**

lu'nun ses kaydı dinletildi. Anne Babaoğlu, “Oğlum bulmadan nasıl barış olacak” diye sordu.

419. HAFTA

Bu haftaki eylemde ilk konuşmayı, Talat Türkoğlu'nun ailesinin avukatı Gülizar Tuncer yaptı. Talat Türkoğlu'nun sosyalist kimliğinden dolayı 12 Eylül ve sonra-

ki dönemlerde birçok kez gözaltına alındığını hatırlatan Tuncer, “Bu yüzden gözaltına alındığı haberini aldığımız anda tüm birimlere başvuruda bulduk. Ama tüm kayıp vakalarında olduğu gibi kendisine ulaşamadık” dedi. Tuncer, JİTEM itirafçısı Kasım Açık'ın ifadeleri doğrultusunda Türkoğlu'nun Meriç Nehri'ne atıldığını öğrendiklerini ifade etti.

“Evimizin rantı için değil, barınma hakkımız için mücadele!”

31 Mart Pazar günü TMMOB Mimarlar Odası Büyükkent Şubesi'nde, Mimarlar Odası ve Kent Hareketleri tarafından “Konut Hakkı Paneli” düzenlendi. **Miloon Kothari** (BM 2000-2008 Konut Hakkı Özel Raportörü) ve **Bahram Ghazi**'nin (BM-İnsan Hakları Yüksek Komiserliği Görevlisi) konuşmacı olarak katıldığı panele **Sulukule**, Küçükçekmece İç-Dış Kumsal, **Sultangazi Cumhuriyet**, Esenyurt Ardıçlı, **Pazariçi**, Ataşehir-Yenişehir, **Gülsuyu-Gülensu**, Sultanbeyli, **Okmeydanı**, Tozkoparan, **Kanarya**, Tokludede, **Fener**, Balat ve **Ayvansaray** mahallelerinden 300'e yakın insan katıldı.

Panel başlamadan önce Mimarlar Odası binasının önünde bir eylem gerçekleştirildi. Ardından ilk olarak konuşan **Bahram Ghazi** Türkiye'nin Çin'den sonra dünyadaki ikinci büyük kentsel dönüşüm yıkımıyla karşı karşıya olduğunu belirterek; TOKİ'nin insanlara danışmayan, sadece Başbakan'ın sözünü dinleyen bir kurum olduğundan, barınma, eğitim, sağlık gibi hakların meta olmadığından ve alınıp satılmayacağından bahsetti. Ghazi'den sonra söz alan **Miloon Kothari**, “kent hakkı” olgusuna ve kentte yaşayan herkesin barınma, sağlık, konut, ulaşım vb. haklara sahip olduğuna, bu haklardan en çok yoksul kesimin yararlanması gerekirken yoksulların mağdur edildiğine, kentsel dönüşümden en çok Kürtler, Çingeneler gibi yoksul/ezilen kesimlerin etkilendiğine dikkat çekti.

Konuşmacıların ardından mahalle temsilcileri söz aldılar:

Sulukule: “2005'ten itibaren ilk kentsel dönüşüm projelerinin uygulandığı yerlerden birisi Sulukule'dir. 2007-2008'de BM İnsan Hakları Komisyonu bize geldi, rapor hazırlandı. Biz o rapordan herhangi bir haber alamadık. Uluslararası dayanışma sağladık. Amerika, Çin, Japonya gibi ülkelerle dayanışma ağı kurduk. Raporlar Başbakanlığa, İBB'ye, Fatih Belediyesi'ne gitti fakat yaptırım gücü olmadığı için bu duruma gelindi. Yasal anlamda öyle bir hukuksuzluk yapıldı ki (Afet Yasası) yürütmeyi durduramıyoruz.”

İç-Dış Kumsal (Küçükçekmece): “Sadece evlerimize değil yaşamlarımıza da saldırdılar. Küçükçekmece Gölü

su havzasıyken Kanal İstanbul projesiyle göl bu konumdan çıkarıldı ve atıkların buraya atılması hesaplandı. Sazlıdere barajı, su havzası olması hiçe sayılarak rant amaçlı katledildi.”

Cumhuriyet Mah. (Sultangazi): “Kasım ayında Bakanlar Kurulu kararıyla ve Büyükşehir Belediyesi onayıyla burası afet bölgesi ilan edildi. Bizim mahallemiz Viaport denilen yabancı projelerin hemen yanında. Mahallemiz otobana, tramvaya, havaalanına yakın. Elimizde yaşadığımız bölgenin gecekonduların bölgesi olduğuna dair belgeler var. Bölgemiz riskli bölge değil, çeşitli raporlar mevcut. Hiçbir bina ile ilgili zemin etüdü yapılmamıştır.”

Ardıçlı (Esenyurt): “Mahallemiz işçi sınıfının yoğun olduğu bir yer. İstimlak edilmiş tapulara başkaları ortak oluyor. 2009'da Esenyurt Belediyesi insanlara sormadan imar planı yapmış. Belediye 200-300 kişilik yürüyüş yapıldı. İBB'ye gidildi ama sonuç alamadık. Asıl sorunumuz örgütsüzlüğümüzdür.”

Pazariçi (Gazi Osman Paşa): “Kentsel Dönüşüm yoksul olduğumuz için bizi vuruyor. Biz kentsel dönüşümden sonra buraya para harcayabilecek kadar zengin insanlar değiliz. Sürgün ediyoruz. Deprem diyorlar, deprem vergisi alıyorlar, yerinden yerleşim yapmaları gerekirken bizi sürüyorlar.”

Yenişehir (Ataşehir): “2009'dan sonra

ra Ataşehir Belediyesi, İBB ve TOKİ üçlü protokol yaptı. 1290 konutun olduğu yere 2500 konutluk plan yapıldı. 4500 ve 6500 konutla iki büyük rezidans yapıldı. 2011 Ocak ayında Mimarlar Odası'nın da desteğiyle derneğimiz kuruldu. 1040 tapulu vatandaştan 700'e yakını dernek yoluyla bir araya geldi.”

Gülsuyu: “2004'ten bugüne kadar mücadele ettik ve birikim kazandık. Biz egemenlerle mücadele ediyoruz. Bundan kaynaklı egemenler hemen mahallemize gelemiyorlar. Belediyeyle diyalog halindeyiz. 16 maddelik taslağı belediyeye verdik. Biz evlerimizin rantını yükseltmek için değil barınma hakkımız için mücadele etmeliyiz. Ev sahipleri anlaşır, direnen kiracı olur. Dikmen 2004'ten bu yana faşist baskıya karşı direniyor. Biz de politik bir mahalleyiz. Kentsel dönüşümle mücadele kadar, çetelere, yozlaşmaya karşı da mücadele ediyoruz. Tekel işçileri için de evleri işaretlenen Aleviler için de mahallemizde eylemler yaptık.”

Gülensu: “Hepimiz emek yoğunluklu mahallemiz. Kendimizi emek-sermaye çatışması üzerinden konumlandırmalıyız. Kentsel Dönüşüm emperyalist politikalar üzerinden şekilleniyor. Birbirimize sahip çıkıp mücadeleyi büyütmeliyiz.”

Sultanbeyli: “Kentsel dönüşümüne karşı görünen burjuvazinin bazı kesimleri olacaktır, aldanmamalıyız. Mahalleleri irtibat halinde tutmak durumundayız. 1 Mayıs'ta kentsel dönüşüm meselesini gündemleştirmeliyiz.”

Okmeydanı: “35 yıldır yıkım gündemi var. Mahallenin öznelere mücadele etmezse, Birleşmiş Milletler ya da Mimarlar Odası'nın katkısı olamaz. Her türlü direniş biçimi meşrudur ve direnmeliyiz.”

Tozkoparan: “Erzurum'da HES'e karşı direnen, siyanürle altın aramasına karşı mücadele eden Bergamalılarla aynı hattayız. Hırsızlara karşı direnme vakti gelmiştir.”

Kanarya (Küçükçekmece): “Tapularımız olduğu halde bizden işgal parası aldılar. Devletin verdiği tapuların sahte olduğu anlaşıldı. Sonra devlet bu tapuları iptal etti.” (Bir ÖG okuru)

İşsizler ordusu büyüyor

H. Merkezi: İşsizler ordusuna Balıkesir'de işten çıkartılan bin 200 işçi daha katıldı. Balıkesir'in Bandırma İlçesinde

bulunan Şeker Piliç Fabrikası'nda çalışan yaklaşık bin 200 işçi, tazminatlarının ödeneceği söylenerek işten çıkarıldı. Firma, Ocak 2013 tarihinde “iflas” ettiğini açıklamıştı.

Ayrıca firma Mart ayında, işten çıkarılan işçilerin mesai ve ikramiyelerin mart ayında ödendiği ve şirketin işçilere herhangi bir borcu kalmadığı şeklinde bir açıklama yaptı. İşsizlik oranının % 10 olduğu bir dönemde, işsizler ordusuna 1200 işçi daha eklendi.

Yeşilkent halkı çetelere karşı harekete geçti

İstanbul: Yeşilkent'te bir çocuğun çeteler tarafından kaçırılarak hırsızlığa zorlanmasının ardından mahalle halkı mücadele etme kararı aldı. İlk olarak uyuşturucu-ya, fuhuşa, çetelere, yozlaşmaya karşı yürüyüş kararı alan halk, 30 Mart Cumartesi günü eylemlerini gerçekleştirdi.

Saat 18.00'de Salı Pazarı girişinde toplanan kitle “Uyuşturucuya, fuhuşa, yozlaşmaya, çeteleşmeye geçit vermeyeceğiz!” yazılı pankart açarak “**Uyuşturucuya geçit vermeyeceğiz!**”, “Çeteler defolun bu mahalle bizim!”, “**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**” sloganları attı. Eylemde çocukların çoğunlukta olması dikkat çekerken “**Baba, anne geleceğime sahip çık!**” dövizleri de bir o kadar dikkat çekti.

Yürüyüşün ardından kitle adına açıklama okundu. Yapılan açıklamada “Gün geldiğinde bizim çocuğumuzun bu bataklıkta yok olduğunu gördüğümüzde pişman olmak istemiyorsak; bu çetelere karşı mücadele etmeliyiz” denildi.

Bursa'da eğitim emekçileri alanda

Bursa: 4+4+4 uygulamalarının ve norm kadro sürgünlerinin 1. yılında eğitim emekçileri alanlara çıkarak eylem yaptı.

27 Mart günü Kent Meydanı'nda toplanan eğitim emekçileri, sloganlar ve alkışlarla İl Millî Eğitim Müdürlüğü önüne yürüdü.

Burada kitle adına açıklama yapan Şube Başkanı **Hasan Özyayın** “Norm fazlası gerekçesiyle meslektaşlarımızın sürgün edilmesine, 4+4+4 yasası sonucu okullarımızın dönüştürülerek, binlerce öğrencimizin okullarından, öğretmenlerinden ayrılarak, başka okullara gönderilmesine, eğitimin her gün biraz daha dinselleştirilerek, gericileştirilmesine, soruşturma adı altında üyelerimizin baskı altına alınmasına, gözaltı ve tutuklamalarla sendikamız üyelerinin ve sendikamızın itibarsızlaştırılmasına asla izin vermeyeceğiz” dedi.

Hapishane

Sincan'da görüşçüler "sakıncalı"

Saldırıların hiç azalmadığı ülkemiz hapishanelerinde her geçen gün yeni bir hukuksuzlukla karşı karşıya geliyoruz.

Bu hukuksuzluklarla yetinmeyen Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishane ziyarete gelen görüşçülere de ceza vermeye başladı. Son süreçte ziyarete gelen aile ve arkadaş görüşçülerine "kınama", "1 aydan 3 aya görüşten men" cezaları verirken, bunları artık az bulmuş olmalı ki ziyaretçilerin haberi olmadan onları görüşten silmeye de başladı.

Ziyaretçiler "SAKINCALI" oldukları iddiasıyla görüşten men edildiler. **Tahir Laçın**'in ziyaretçisi **Gökçe Otlı**, **Serkan Onur Yılmaz**'ın ziyaretçisi **Bayram Şahin**, **Cihan Karaçöl**'ün ziyaretçileri **Serkan Akkuş** ve **Cenan Altun** bu saldırıdan nasibini alan isimler oldu. İdarenin bu saldırıya devam edeceği, inceledikleri isimler olduğu öğrenildi.

(Ankara'dan bir ÖG okuru)

Hacı Nasır hayatını kaybetti

H. Merkezi: Hasta tutsak **Hacı Nasır**, tutulduğu Haseki Hastanesi mahpus odasında yaşamını kaybetti. İHD Cezaevleri Komisyonu konu ile ilgili açıklama yaparak; bir süredir serbest bırakılması gerektiği ile ilgili olarak yetkilileri bilgilendirdiklerini, ancak görmezden geldiğini belirtti.

Gırtlak kanseri olan Nasır, 9 Şubat'ta Haseki Hastanesine kaldırılmış, İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 26 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. 41 gün bitkisel hayatta kalan Hacı Nasır ile ilgili olarak; birçok kez serbest bırakılması için Cumhurbaşkanlığına başvuru yapılmıştı.

Şakran'dan çağrı

İzmir: Yaşanan hak gaspları ile gündemden düşmeyen Şakran Hapishane'de bulunan kadın tutsaklar, yaşanan hak gaspları ile ilgili olarak kamuoyuna duyarlılık çağrısında bulundu.

Mektup yoluyla yapılan açıklamada; ihlalleri protesto amacıyla kapı dövme eylemi yaptıklarını, bu nedenle de soruşturmalara maruz kaldıklarını belirten tutsaklar, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü mahkeme salonlarında geçirdiklerini ve Kürtçe savunma taleplerinin reddedildiğini belirttiler. Mektup, sürgün sevklerin sürdürüldüğü belirtilerek; kamuoyuna duyarlılık çağrısı ile sonlanıyor.

"Düşünce ve ideallerimizden vazgeçmeyeceğiz"

İstanbul: TKMP, 2 Nisan günü Tekirdağ F Tipi Hapishane önünde yaptığı basın açıklamasıyla kitap sınırlaması yoluyla ağırlaşan tecrit koşullarını protesto etti. Eylemde TKMP adına açıklama yapan **Kemal Rüya**, "19-22 Aralık 2000'de gerçekleştirilen katliam son-

rası yürürlüğe sokulan F Tipi uygulaması 13 yılını doldururken devrimci ve yurtsever tutsaklar üzerinde istenilen sonucu alamadıkları için saldırlıyorlar" dedi. Rüya konuşmasını, "Asla düşüncelerimizden, halkımızı kurtuluşa götürecek ideallerimizden vazgeçmeye-

ceğiz" şeklinde sürdürdü.

Rüya'nın ardından tutsak ailelerinden **İsmet Yurtsever** bir konuşma yaparak saldırıların hesabını soracaklarını söyledi. Ardından aileler, yetkililerle görüşme talebinde bulundu. Daha önceki görüşme taleplerinde olduğu gibi "hapishanede şu anda yetkili yok" yanıtı alındı.

10 KİTAP BAHANE!

Hapishanelerdeki her saldırı dışarının tasavvurunu çiziyor. Dışarının tasavvuruna karşı örgütlenecek direniş içeriğinin direniş örgütleyecek, örgütlenen direniş dışarının gücünü derinleştirecek.

mesinden geçmesi bekleniyor. Bu zaman dilimi hesaplandığında tutsaklara yönelik saldırının kapsamı da görülmüş oluyor.

Bu saldırı ile okumanın değerini anlamak

Hapishanelerdeki saldırının ardından okumanın önemini de bir kez daha anlamış olduk. Okullarda "tableti eğitim" ile ilerlilik naraları atılırken Ortaçağ engizisyon zihniyeti görülüyor.

Okumayı boş zaman etkinliği olarak algılamak yaklaşımına cevap bugün tutsakların "bu boş zaman etkinliği" için gerekli tüm direniş cephelelerini serber edeceğidir. Bir beden susuz kalması ile beden kendini tüketirken zihnin bilgisiz ve üretimden uzak kalması da o zihnin yok oluşu ve dirençsizliğini taşımaktadır.

Bu açıdan "okumak boş zamanlara sığdırılmayacak kadar değerlidir." Bugün hapishaneler dışarıdaki baskı ve sindirme politikasının aynasıdır. Hapishanelerdeki her saldırı dışarının tasavvurunu çiziyor. Dışarının tasavvuruna karşı örgütlenecek direniş içeriğinin direniş örgütleyecek, örgütlenen direniş dışarının gücünü derinleştirecek.

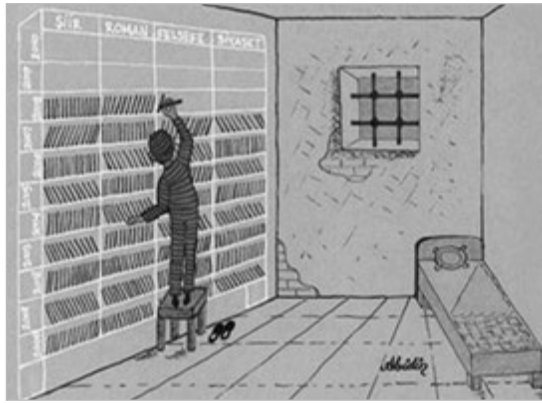
(Bir PŞTA'lı)

Mete Diş serbest bırakılsın!

İstanbul: İHD İstanbul Şube Cezaevi Komisyonu tarafından düzenlenen F oturumlarında 30 Mart günü **Mete Diş** isimli hasta tutsağın durumuna dikkat çekilerek, serbest bırakılması istendi. Eylemde basın açıklamasını okuyan **Gönül Sonbahar**, "Mete Diş tutuklandıktan sonra testis kanseri teşhisi kondu. 20 günde bir kemoterapiye gidiyor. Ancak diğer zamanlarda Maltepe Hapishanesinde, tek kişilik hücrelerinde kalıyor. Hücrelerinde zaman zaman bayılan Mete Diş'e bu durumda yardım edecek kimse bulunmuyor yanında" dedi.

Sonbahar konuşmasını Mete Diş'in ve diğer hasta tutsakların daha fazla geç kalınmadan tahliye edilmesini isteyerek sonlandırdı. Ardından eyleme destek veren Roboskili ailelerden bir konuşma yapan **Yüksel Ürek**'in annesi **Emine Ürek** Roboski katliamı için devletin hazırladığı "kasıt yok" raporuna değinerek, raporu kabul etmediklerini söyledi.

Bakırköy'den protesto faksı

H. Merkezi: Bakırköy Hapishanesi Siyasi Kadın Tutsaklar

ı yapmıştı. "Bizler Bakırköy Hapisha-

(PKK-PJAK, MLKP, TKİP, TKP/ML, TKEP/L) 20 Mart günü yaptıkları bir açıklama ile 10 kitap sınırlamasını protesto etmiş ve duyarlılık çağrısı

nesindeki siyasi kadın tutsaklar olarak tutsakların tecritini ağırlaştırmaya, ailelerimizin ekonomik külfetini artırmaya yönelik bu saldırı karşısında Tekirdağ Hapishanelerindeki siyasi tutsaklarla dayanışma içinde olarak bu saldırıları kabul etmeyeceğimizi bildiriyoruz" denilen açıklamanın ardından PKK-PJAK, MLKP, TKİP ve TKP/ML dava tutsakları olarak Adalet Bakanlığı'na protesto faksı çektiklerini kamuoyu ile paylaştılar.

Tarihimizden Bir Kesit; İşçi Sınıfı İçinde Çalışma

Katledilişinin 40. yıldönümünde "**Kaypakkaya; nerede direniş ve mücadele varsa orada yaşıyor**" şiarı ile andığımız İbrahim yoldaşın en belirgin yanlarından biri de işçi sınıfıyla kurduğu yakın bağıdır. Proletaryanın kendisiyle birlikte tüm ezilenleri kurtaracak yegane sınıf olması gerçeği ve bundan kaynaklanan önemi Kaypakkaya'nın pratiğinde ifadesini bulmuştur. Kaypakkaya yoldaş daha öğrencilik yıllarında, İşçi-Köylü gazetesinin bir muhabiri iken ve sonrasında döneminin işçi direnişlerini yakından takip etmiş ve buradan ülkemiz devrimine dair çok değerli dersler çıkarmıştır.

Kaypakkaya'nın, büyük şehirlerde işçi sınıfı içindeki çalışmanın esas alınması gerektiği anlayışı ardılları için yol gösterici olmuştur. Proleter devrimciler, ülkemizin birçok bölgesinde değişik işkollarında işçi sınıfı içinde yoğun bir faaliyet yürütmüştür. Bugün de etki alanı ve çapı azalsa da yürütmeye devam etmektedir. İşçi sınıfı hareketine ilişkin bir analiz yapmaktan öte amacımız bu alandaki deneyimlerimizi hatırlamak ve buradan günümüz çalışmalarına dair dersler çıkarılmasına katkı sunmaktır. Bunu 70'li yıllarda yoldaşlarımızın birçok işkolunda yürüttüğü işçi sınıfı faaliyetine dair anlatımlarıyla yapmaya çalışacağız.

İşçi Sınıfı İle Omuz Omuz

Bu dönemde sınıf içindeki çalışmalarda temel yöntem doğrudan üretime katılmak şeklinde olmuştur. İşçi sınıfı faaliyeti, militanların sınıfla doğrudan bağ kurması gerekliliği üzerinden yürütülmüştür. Bu bakış açısının bir sonucu olarak Partizanlar iletişime geçtikleri her insanın fabrikalarda, atölyelerde işe girmesine ve üretim sürecinin disiplinine dahil olmasına çalışmışlardır.

Değişik işkollarında yürüttükleri faaliyetlerde, işçi sınıfı ve emekçilerle üretimin içinde, onlarla aynı koşullarda çalışırken iletişim kurmaya büyük özen göstermişlerdir. Bu durum, onların yaşam disiplinini geliştirdiği, üretime olan yabancılaşma aşmalarına yardımcı olduğu gibi sınıfın güvenini kazanmalarında da önemli bir rol oynamıştır. Cibali Tekel Tütün Fabrikası'nda çalışırken örgütlenen bir işçinin anlatım

ları da bunu göstermektedir.

Fabrikadan aldığı ücret ile geçinemeyen işçi ek iş olarak Kasımpaşa odun depolarının olduğu bölgede (bugünkü amele pazarı) bulunan kahvelerde iş bekliyor. İlk devrimci fikirlerle de aynı kahvede iş beklerken işçilerle politika tartışan bir Partizan sayesinde tanışıyor. Konuşmanın konusu, işçilerin nasıl sömürüldüğü üzerine geliyor. Ardından yevmiye usulü gittikleri bir şantiyede ve sonrasında benzer yerlerde İbrahim Kaypakkaya'nın düşünceleriyle tanışıyor. Bu arada Partizan'ın işçilerle ilgili bildirişi şantiyedeki işçilerle birlikte okunuyor, tartışılıyor. İşçilere, tanışılan ilişkilere verilen ilk tavsiye edilen ise, "**İşçiler neden ve nasıl sömürülüyor?**" isimli kitapçık oluyor.

İşçi sınıfının yoğun olarak bulunduğu birçok yerde Partizanların faaliyetine tanık olmak mümkün. İzmit-Derince'de bulunan fabrikalarda, Tütünçiftlik Gübre Fabrikası'nda, İP-RAS'ın, Kooperatif inşaatlarında; Çukurova'da, Trakya'da ve İstanbul Levent'te Sana-

Mahallesinde; Kartal Soğanlık'ta SKODA'da ya da Malazlar Kıbrıt Fabrikası'nda; Zeytinburnu'nda deri atölyelerinde ve birçok ilde işçilerle çalışırken mevcut düzenin teşhiri, işçileri ve emekçileri nasıl sömürdüğü anlatılıyor ve demokratik halk iktidarının propagandası yapılıyor. Ana, Şafakta Kazandık Zaferi, O Bir Militandı, Kızıl Kayalar isimli romanlar; Komünist Manifesto, Devlet ve Devrim, Leninizmin İlkeleri, Proletarya Diktatörlüğü, Diyalektik Materyalizm, Mao Zedung Seçme Eserler isimli kitaplar, daktilo ile yazılmış "**Faşizm nedir?**", "**Emperyalizm nedir?**", "**Kadınların Kurtuluşu**" başlıklı materyaller işçilerle okunup tartışılıyor.

Partizanlar için işçi direnişleri, grevler faaliyetin en önemli gündemini teşkil ediyor. Militanların öncelikli görevleri arasında buraları ziyaret etmek ve dayanışmak geliyor. Örne-

ğin, 1975 yılında Kartal'da TUĞBAY sanayi işyerinden toplu işten atılmaları yaşanıyor. Türkiye İşçi Partisi'nin Kartal teşkilatı fabrikadaki işçileri direnişe geçiriyor. **Armenak Bakır**'ın da (13 Mayıs 1980'de Elazığ-Karakoçan'da polislerle girdiği çatışmada şehit düştü) içinde bulunduğu Partizanlar direniş çadırını ziyaret edip işçilerle sohbet ediyorlar. Gece onlarla beraber nöbet tutuyorlar. Direniş çadırı polis tarafından kaldırılmak istenince işçiler çadırdan Maltepe Tren İstasyonu'na kadar yürüyüş yapıyorlar. Çadırı sökmek isteyen polisleri işçiler taşıyor. Burada işçilerle polis arasında çatışma çıkıyor. Partizanlar da direnişin bir parçası oluyorlar.

Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine

Partizanlar, işçilerle kurdukları ilişkide basitten karmaşığa, özelden genele doğru bir yol izliyorlar. Hizmet işkolunda çalışırken, yürütülen faaliyetten etkilenip sendikaya üye olan ve devrimcileşen bir işçinin anlatımları da bu yöndedir. İşçilere, işyerinde yaşanan sömürüyü anla-

tan Partizanlar, onları DİSK'e bağlı Genel-İş sendikasında örgütüyor ve burada yürüttükleri seminerlerle onlara demokratik halk devriminin ve sosyalizmin propagandasını yapıyorlar.

İşyerlerinde, fabrikalarda ilk hedef sendikal çalışma yürütmek oluyor. Türk-İş'e bağlı Seramik-İş, İleri Maden-İş, Tekstil işkolunda DİSK Tekstil, DİSK'e bağlı Maden-İş ve Partizanlar tarafından kurulan bağımsız devrimci bir sendika olan Tüm Maden-İş, DİSK'e bağlı Gıda-İş, Türk-İş'e bağlı Deri-İş gibi birçok sendikada işyeri temsilciliği, şube başkanlığı ya da genel başkanlık gibi görevlerle sınıf çalışması yürütülüyor. Sözgelimi 1979 yılında **Efendi Diril**'in (30 Haziran 1980'de faşistler tarafından katledildi) önderliğinde Avcılar'da bulunan İMPRES fabrikasında yürütülen faaliyet sonucunda işçiler DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasında örgütleniyor.

"Zamları ve İşsizliği Protesto Mitingi"

Benzer bir çalışma da Sefaköy'de Zetip İplik fabrikasında yürütülüyor. "**Siyasete bulaşmadan**" kendisine verilen görevi yerine getiren bir işçiyle tanışan Partizanlar burada yaşanan greve dahil oluyor. Sonrasında Partizanların çabaları sonucu işçi örgütleniyor ve yine Efendi Diril'in inisiyatifinde eğitim çalışmalarına katılıyor. Devam eden bu seminerlerden bir süre sonra Efendi Diril'le birlikte "**İşçiler Birleşin Kahrolsun Faşizm**" TKP/ML TİKKO imzalı yazılamalar yapıyorlar. Partizanlar işçilerle iletişim kurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. O dönemde işçilerin ilgi gösterdiği Türkiye Birlik Partisi de sendikalar gibi Partizanların yoğun bir uğrak yeri oluyor. Partinin İstanbul'daki neredeyse tüm şubeleri Partizanların denetimine geçiyor. Burada işçilerle düzenli seminerler yapılıyor.

Partizanların yürüttüğü pratik faaliyet içinde sınıfın gündemi, bu cephede yaşanan gelişmeler önemli bir yer işgal ediyor. Partizan, DİSK'in eski başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesini protesto etmek amacıyla Eminönü'nde Halkın Kurtuluşu grubu ile birlikte Karaköy'e kadar bir korsan yürüyüş organize ediyor. Eylemde "**Faşizme ölüm halka hürriyet**" sloganları haykırılıyor. "**Devrimci işçiler sendika yönetimine**", "**Yaşasın sendikamız Tüm Maden-İş/Tüm Maden-İş**", "**Kahrolsun sendika ağaları/Partizan**" imzalı yazılamalar birçok ilde ve bölgede yapılıyor.

1978 yılında Partizanlar, Saraçhane'den Sultanahmed'e kadar bir yürüyüşün yapıldığı "**Zamları ve İşsizliği Protesto Mitingi**"nin örgütleyicisi, aktif ve kitlesel katılımcısı oluyor.

1980 Ağustos ayında Topsevli'de olduğu gibi 15-16 Haziran'ın yıldönümünde "**Yaşasın 15-16 Haziran İşçi Hareketi/TKP-ML TİKKO**" yazılamaları birçok yerde yapılıyor. İşçi sınıfı faaliyeti adına önemli bir mirasa dayandığımızı açık. İnşaatlarda ve fabrikalarda faaliyet yürüten **Selahattin Doğan**, Zeytinburnu deri fabrikalarında çalışan **Atilla Özkan**, inşaat işçisi iken Kaypakkaya'nın düşünceleriyle tanışan **Binali Yiğit**, İzmit'te işyeri temsilcisi iken patronlar tarafından katledilen **Hasan Yaşar**, Tuzla Presiz fabrikasında işçi temsilcisi **Ali Rıza Boyoğlu**, Cevizli Tekel fabrikasında yoğun emeği olan **Mehmet Kalkan** ve 80'lerden bugüne adını sayamayacağımız çok sayıda şehit Partizan'ın değerli anıları, pratikleri bize örnek olmaktadır.

Tarihten kısa kısa...

- * **10 Nisan 1961:** Hamallar Cemiyeti, İstanbul Belediyesi'nin emekli subayları hamal kahyası yapmasını protesto etti.
- * **15 Nisan 1969:** İstanbul Şehir Tiyatroları çalışanları greve gitti.
- * **16 Nisan 1984:** Roche ilaç fabrikasında işlerine son verilen işçiler, 16 Nisan 1984'de İsviçre Konsolosluğu önünde protesto gösterisi yaptı.
- * **18 Nisan 1978:** MHP'li Malatya

- Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu'nun öldürülmesini bahane eden faşistler Malatya'da demokrat, ilerici ve Alevilerin ev ve işyerlerine saldırdı.
- * **20 Nisan 1942:** Anadolu Ajansı'nda çalışan Yahudilerin işlerine son verildi.
- * **21 Nisan 1967:** Yunanistan'da ABD tarafından desteklenen darbeyle "Albaylar Cuntası" yönetime el koydu.
- * **22 Nisan 1997:** Bergama köylüleri siyanürlü yöntemle altın arayan şir-

ketin işletme binasını işgal etti.

- * **24 Nisan 1978:** Ereğli Kömür İşletmesi'nin Armutçuk üretim bölgesinde grizu patlaması oldu; 17 işçi yaşamını yitirdi.
- * **24 Nisan 1915:** Osmanlı yetkilileri, İstanbul'daki Ermenileri toplu halde tutuklamaya ve sürgün etmeye başladı. Tutuklananlar çoğunlukla entelektüeller, toplum liderleri ve siyasi eylemcilerdi. Osmanlı egemenliği altında yaşayan iki milyon Ermeniden 1-

1,5 milyon arası süngülenerek, kurşunlanarak, boğazı kesilerek, uçurumlardan atılarak, mağaralara doldurularak ateşe verilerek, bir kısmı ise çöl yollarında açlığa ve susuzluğa mahkum edilerek imha edildi. Geride kalanlardan bir kısmı din değiştirerek Müslüman olup hayatta kalmayı başarırken diğer kısmı ise Mısır, Lübnan, İran ve Batı ülkelerine kaçarak hayatlarını kurtarabildiler. 24 Nisan 1915, Ermeni Soykırımını anma gününe dönüştü.

Evrensel
BakışEmperyalistlerin
pazar dalaşları ve
tıkanan süreç

Kuzey Afrika ve Ortadoğu bölgesi son birkaç yıldır gerek gelişen halk isyanlarıyla gerekse de emperyalistler arasındaki pazar kavgalarıyla daha fazla gündem oluşturdu. Bu geniş bölgenin neredeyse tamamında görülen işsizlik, geleceksizlik, en ufak bir demokratik hakkın olmaması sonucunda geniş kitlelerin isyanları dünyanın gündemine oturdu. Bölge halklarının isyanları gerek ezilenler safında mücadele edenlerin gerekse de egemen güçlerin dikkatini çekti. Tunus ve Mısır'la başlayan süreç emperyalistlerin bu iki ülkeye de siyasi, ekonomik bir dizi "müdahalesini" de beraberinde getirdi. Ancak emperyalistlerin müdahalesi bu iki ülke ile sınırlı kalmadı. Hepimizin yakından izlediği gibi bölge ülkelerine askeri işgal ve saldırganlığa kadar müdahaleleri oldu. Bütün gelişen bu süreç, aynı zamanda, emperyalistler açısından bir tıkanmaya denk gelmektedir. Bu tıkanmanın göstergelerini şöyle açıklayabiliriz.

Birinci olarak, bölgeye yönelik emperyalist kampların müdahaleleri birbirlerini görece dengelemiş bulunmaktadır. Süreç kendi akışı içerisinde (yani siyasi ve ekonomik müdahaleleriyle) herhangi bir emperyalist kampın isteklerine yanıt vermekten oldukça uzaktadır. Farklı müdahale tarzları gündeme gelmektedir. İkinci olarak, Suriye'deki iç savaşın ne zaman biteceğine dair belirsizlikler, ABD tarafının aktif bir şekilde desteklediği ÖSO'nun Esad'ı devirmede yetersiz kalması, dahası halk desteğinin de olmaması, süreci bir belirsizliğe götürmektedir. Üçüncüsü, Suriye meselesini de etkileyen, Mısır ve Tunus'un bir türlü emperyalistler açısından istikrara kavuşmamış olması. Buradaki halk hareketleri, bu ülke egemenlerinin istikrarlı bir yapıya kavuşmasını engellediği gibi, bu iki ülkedeki sınıf mücadelesi her ne kadar kendiliğindencilik sınırını aşamasa da devrimci durum bütün şiddetiyle devam ediyor. Bu durum en fazla ABD kampını rahatsız ediyor, bundan kaynaklı da ABD tarafı sürece müdahalelerini çeşitlendirmeye çalışıyor.

Dördüncüsü, bölgede ABD safında yer alan Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerin de en büyük korkularından birisini halkların isyanı oluşturmaktadır. Bahreyn'deki isyanı yatıştıran bu ülkeler, halkların isyan hareketlerinden oldukça huzursuz bulunuyorlar ve çeşitli önlemler almaya çalışıyorlar. Beşincisi, Filistin sürecinin bir türlü çözülememesi, halkların sürekli öfkesini artıran bir işlev görmektedir. Bu sürecin bu şekilde devam etmesi de bölge halklarının öfkesinin sürekli diri kalmasının en büyük nedenidir.

Bütün bu noktalar emperyalistler arasındaki mücadelelerde bir **tıkanma noktasını** oluşturmaktadır. Emperyalistlerin ve uşaklarının çıkarlarının karşı kamptaki "denkleriyle" çakışmamasının, dahası çatışmasının sonucu bölge halkları daha fazla sefalet içerisine sürüklenmektedir. Emperyalistler, süreci eskisi gibi sürdürmemektedirler. Bu da farklı araçların devreye sokulmasını beraberinde getiriyor. Bir kez daha emperyalistlerin birbirleriyle yürüttükleri pazar dalaşında çelişkilerin keskinliği, savaş olasılığını gündeme getiriyor. Zaten emperyalist sistem dünya üzerine geldiğinden bu yana savaşlar hiçbir zaman yok olmadı. Dönem dönem sayıları azalsa da bu sistem, dünya halklarına ikisi büyük olmak üzere sayısız savaş getirmiş, bu savaşlarda milyonlarca kişi katledilmiştir.

Ortadoğu da bölgesel savaşların hiç eksik olmadığı bir bölgedir. Ancak emperyalistlerin birbirleriyle çelişkisi ne kadar keskinleşirse, süreçleri ne kadar tıkanırsa savaş olasılığı da o kadar artıyor. Bu savaşlar emperyalistlerin, Suriye örneğindeki gibi uşaklarının iç savaş şeklindeki savaşları olduğu gibi, bilhassa Afrika kıtasında görülen, farklı emperyalist gruplara bağlı yarı-sömürge ülkelerin birbirleriyle savaş şekline de olabiliyor. Emperyalistler her geçen gün, birbirlerinin hakimiyet alanlarına göz dikerken, öte yandan birbirleriyle yürüttükleri hegemonya yarışının bir sonucu olarak karşı kampı zayıflatmaya yönelik adımları da birbiri ardına atıyorlar. Bir başka açıdan da pazarların yeniden paylaşımı gereğini hissediyorlar. Bütün bunlar emperyalizmin yapısal krizinin şiddetlenmesiyle birlikte daha görünür olmaktadır. Bu durum başlı başına 21. yüzyıla halkların isyanının rengini vereceğinin ve kızıl bir yüzyıl olmasının maddi zeminini oluşturuyor.

ABD'nin çıkarları ve İsrail'in özrü...

"Zaten biz müzakerayı İsrail'le yapmadık, son bir haftalık müzakere Sayın Kerry'yle, ayrıca Amerikalı ilgili yetkililerle yürütülen bir müzakeredir." (*) Bu sözler, 22 Mart tarihinde TRT'deki "Neler Oluyor?"

programına katılan Ahmet Davutoğlu'na ait. Türk egemenleri tarafından "ilkeli duruşun kazanımı" olarak ifade edilen, İsrail'in "özür dilemesinin" arka planının yetkili ağızlarından ifadesidir. Peki ne oldu da İsrail tarihinde ilk defa "özür dilemek" zorunda kaldı?

3 aylık bir restorasyon

Türk egemen sınıflarının temsilcilerinin de vurguladığı gibi özür, İsrail'e bizzat ABD tarafından diletilmiştir. Bu durum doğal olarak ABD'nin bölgedeki çıkarlarıyla birebir alakalı bir durumun göstergesidir.

Emperyalistler arasındaki çelişkilerin, pazar dalaşlarının ayyuka çıktığı bir dönemde, ABD'nin bölgedeki en büyük uşaklarından ikisinin "arasının yapılması", bölgedeki ABD çıkarları açısından hayati derecede önemlidir.

Bu çıkarları daha somut anlatabilmek için, kendi çıkarlarını, ABD emperyalizmin çıkarlarıyla örtüştüren Türk egemen sınıflarının vurgularına bakılabilir. Ahmet Davutoğlu'nun 15 Mart tarihinde Dicle Üniversite'sinde verdiği konferansta süreç şu şekilde vurgulanıyor: "İnsanlık ve uluslararası sistem genel bir restorasyondan geçerken bölgemiz ve özellikle son 2-3 yıl içinde Ortadoğu bölgesi büyük bir iç restorasyondan geçiyor, yeniden yapılıyor." (**). Bölgenin yeniden yapılandırılmasında Türk egemen sınıfları kendilerini de konumlandırarak 3 aylık yeniden yapılandırma bahsediyor.

Birinci olarak; TC devletinin içte yeniden yapılandırılması. Toplumsal muhalefetin tamamen zayıflatılmasını içeren bu adımın önünde en büyük engeli Kürt Ulusal Hareketi oluşturuyordu. Sürecin "birden" "çözüm"e evrilmesinin alt yapısında, bölgede ABD'nin çıkarlarını hayata geçirebilecek, bölge ülkeleri üzerinde bir hegemonya kurabilecek, bölge halkı açısından kabul edilebilecek bir

devlete olan ihtiyaç da etkilidir. Bilhassa Suriye'deki denklemleri etkileyen Kürt Hareketi'nin sürece kazanılması da bunda belirleyici. Bu ikisinin varlığı, Türk devletinin içte yeniden bir yapılandırmaya ihtiyaç duymasına neden olmaktadır. Yeni anayasa süreci, başkanlık tartışmaları ve nihayetinde "çözüm" süreci olarak adlandırılan toplumsal muhalefeti etkisizleştirme çabası içerisine girerek ABD çıkarlarının güvence altına alınması bunun yansımalarıdır.

Yeniden yapılandırmanın **ikinci adımı** da, bölgesel bir hegemonya oluşturabilmek için TC devletinin kimliğinin yeniden yapılandırılmasıdır. Bilindiği gibi ABD'nin yanında sürekli saf tutan TC'nin Ortadoğu halklarındaki imajı ABD'nin ve İsrail'in yanında saf tutan, şer güçlerinin bir parçasıdır. BOP projesinde eş başkanlığa geldiğinden beri İsrail'le "kafa tutan" bir profil vermeye çalışan devlet, Ortadoğu halklarına "sizin haminiz benim" imajı vermeye çalışmaktadır. Şüphe yok ki İsrail'in tarihindeki ilk "özür" de bu imajı pekiştirecek bir özellik taşıyor.

Yeniden yapılandırmanın **üçüncü ayağı** da yeni bir bölgesel düzenin kurulması. Bunu Davutoğlu şu sözleriyle açıklıyor: "İstiyoruz ki, öyle bir yeni bölgesel düzen kurulum ki bütün bu hinterlandımızla en derin yere kadar bütünleşelim." Davutoğlu devamında şunları vurguluyor: "Ve bunun için vizeleri kaldırıyoruz, Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyleriyle aslında bir büyük restorasyonun önünü açıyoruz." (***)

Bütün bunların ABD emperyalizminin istekleriyle örtüştüğünü, dahası ABD emperyalizminin isteği olduğunu vurgulayabiliriz. Afrika'dan Latin Amerika'ya bir dizi ülkede pazarları ekonomik anlamda rakip emperyalist kutba kapıran ABD, bölgedeki çıkarlarını korumak ve geliştir-

mek için bölgeyi kendi hakimiyeti altına almak ve hakimiyetini pekiştirmek istiyor. Bu anlamda bölgesel bir pazarın oluşumuna ihtiyaç duyuyor, ancak tam da bunun önündeki engel, rakip emperyalist bloğun etkisi altındaki Suriye, Irak, İran gibi pazarlar oluşturmaktadır.

Ve "özürün" zamanlaması

Özürün zamanlaması bir kez daha göstermektedir ki ABD emperyalizmi bölgeye yeni bir müdahale hazırlığı içerisindedir. Suriye'nin düşmesi karşısında İran'ın daha fazla saldırganlaşacağına bilincinde olan ABD, İran'ı da dengelemek için Suriye ve İran'a güçlü müdahale edebilmek için bölgedeki uşaklarının koordinasyonunun mükemmelleşmesi gerekmektedir. Bu anlamda Türkiye'nin Suriye'ye yönelik savaşa hazırlanması, "manevra" alanının genişletilmesini de şart koşmaktadır. Bu özür ABD açısından tam da Suriye'deki denklemin değişmesinin gerektiği bir zamana "denk" gelmiştir. Emperyalistler arasındaki bu kapışmanın halk açısından anlamı açıktır: daha fazla ölüm, daha fazla sefalet, daha fazla zulüm...

(*) Davutoğlu'nun ilgili programdaki söylediklerinin tam metni Dışişleri Bakanlığı'nın sitesinde bulunuyor. (**), (***) Kaynak için Dışişleri Bakanlığı internet sitesi

Avrupa'da
işsizlik
rekor kırdı

H. Merkezi: Avrupa Birliği İstatistik Kurumu (Eurostat) yeni verilerini açıkladı. İşsizlik, Şubat ayında % 12'ye yükselerek yeni bir rekor kırdı. Açıklanan verilere göre 17 üye ülkesi bulunan Euro bölgesinin, işsizliğin en yüksek olduğu üye ülkesi, Yunanistan. Yunanistan'da işsizlik oranı % 26.4'e çıkmış durumda. Şubat ayı verilerine göre İspanya'da bu oran % 26.3'e yükselirken, Portekiz'de ise % 17.5 seviyesinde bulunuyor. 27 üyeli Avrupa Birliği genelinde ise işsizlik oranı Şubat'ta % 10.8'den % 10.9'a çıktı.

Kuzey Kore yönetiminin 2007 yılında kapattığı nükleer tesisi yeniden faaliyete geçireceğini açıklaması, 12 Şubat'ta 3. nükleer denemesini yapmasının ardından yedi bin asker ile yarım adasında yaptığı tatbikat sonrasında, yaptığı basın açıklamasında "Güney Kore ile ilgili tüm münasebetlerimiz savaş yönetmeliğine göre düzenlenmektedir" cümleleriyle birlikte dünya kamuoyunda tartışmalara neden oldu. Bununla birlikte hem Güney Kore'de hem de ABD'de de savaş hazırlıklarının hızlanmasında ilk adımı atan ABD, Büyük Okyanus'taki "GUAM" adasına füze savunma sistemlerini yerleştirdiğini açıkladı.

Bu gelişmelerin ardından Kuzey Kore; "Kore Savaşı'nı" sona erdirmek için 1953'te imzalanan ateşkes anlaş-

masını da iptal ettiğini belirtti.

Kore; 1945 yılında Japonya'nın teslimiyetinden sonra, ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki savaşın yüzeye çıktığı ilk yerlerden birisi oldu. Emperyalist ABD, Kore'de SSCB'nin halka sosyalizmi yaşatmasını engellemek için sömürgesi olduğu ülkelerin askerlerini adaya yığmak yapmış ve orada binlerce masum insanın ölmesine sebep olmuştu. Hatırlanacağı gibi TC devleti de emperyalist çıkarlarını öne çıkarmak için Kore savaşına asker göndermiş ve binlerce Türkiyeli orada ölüme mahkum edilmiştir.

Şimdi ise Kore yarım adasında geçmişi andıran olaylar yaşanmaktadır. Yine ABD'nin kanlı pazarlarının kaynakları tükenmekte ve müttefikleri olan Güney Kore ile Kuzey Kore'nin pazarlarına

Geçmişten günümüze

Kore'de neler oluyor?

saldırmaktadır. ABD'nin dünya kamuoyuna yaptığı baskı nedeniyle K. Kore'ye ambargo uygulatması Kuzey Kore'yi ekonomik anlamda zor duruma düşürmüş ve savaş durumu-na geçirmiştir.

Geçmişe baktığımızda; savaş durumuna geçen ABD için yeniden askeri güç ihtiyacı doğmuştur ve bunu da yine sömürgelerinden temin edeceğine hiç şüphe yoktur.

Son olarak bölgede yaşanan gelişmeler sonucu, savaş durumuna geçen ABD, G. Kore topraklarına füze radarları ve F-22 savaş uçaklarını göndererek bölgede çıkabilecek çatışmaları kontrol altına almak istemektedir. Bu bölgede çıkabilecek herhangi bir savaşta sadece masum insanların emperyalist çıkarlar için hayatlarını kaybedeceğini hepimiz biliyoruz.

Dünya üzerinde emperyalist savaşlara karşı çıkmak için halkların kardeşliği şiarını yükseltmek her geçen gün daha da elzem bir hal alıyor...

FAS İşçiler hak gasplarına karşı sokakta

Fas'ta işçiler, hükümetin hak gasplarını protesto için başkent Rabat'ta sokağa çıktı. Fas'ın başkenti Rabat'ta Meclis önüne yürüyen işçiler, iki büyük sendikaların çağrısıyla sokaklara çıkarak parlamento üyelerini ve hükümeti işçilere karşı tavırlarını değiştirmeye çağırdı.

Başbakan Abdülillah Benkiran'ı protesto eden işçiler, "Diyalogdan anlamıyorsun. Sayın bakan, seni durumdan haberdar ettiğimiz için kendini mutlu say" yazılı pankartlar açtı, hükümeti protesto eden sloganlar attı.

YUNANİSTAN

Binlerce emekçi sokakta

23

İTİF 23. Kongresi gerçekleşti

24'ü delege olmak üzere 70'e yakın kişinin katıldığı 23. İTİF (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu) Kongresi 30 Mart Cumartesi günü Basel'de gerçekleştirildi.

Mart ayında yitirilen, devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşuna enternasyonal marş eşlik etti. Delege tespitinin ardından, divan seçimi yapıldı.

Açılış konuşmasını İTİF başkanı **Se-lahattin Doğan** yaptı. Delegelerden gelen önerilerle gündem değişikliği yapıldı. 22. Dönem İTİF Yönetim Kurulu faaliyet raporu okunarak, yapılan etkinlikler ve çalışmalar sinevizyon şeklinde görsel olarak yansıtıldı.

Faaliyet raporunda yoğun tartışmalar yaşandı. Delegelerin bir kısmı kolektif faaliyetlerin örgütlenmesi ve yerli kesimlerin çalışmalara dahil edilmesinde ciddi eksiklikler olduğuna vurgu yaptı. Irkçılığa karşı kampanyanın doğru bir hedef olarak seçilmiş olmasına karşın, başarılı şekilde yürütülemediği belirtildi.

Kitle çalışmasında, bu kampanya ile ezber bozan yeni bir kitle çalışması tarzı ve ilişkilendirme yakalandığına dikkat çekildi. Kongrede davetli olarak bulunan **Yazar-Pedagog Metin Ayçiçek**, ırkçılığın tarihsel gelişimi ve ırkçılığın yansımalarına ilişkin bir konuşma yaptı.

Faaliyet raporunu delegelerin onay-

lamasının ardından siyasal taslağın tartışılmasına geçildi. "**Krizi devam eden kapitalist-emperyalist sistem, İsviçre'de genel durum ve görevlerimiz**" konulu siyasal taslağın okunmasından sonra, araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır**, içinden geçtiğimiz süreçte emperyalist-kapitalist sistemin artarak devam eden krizlerine ve ortaya çıkan tabloya işaret etti.

ATİK Sekreteri **Süleyman Gürcan** ise, sendikalarda ve fabrikalarda işçiler içinde devrimci çalışmalar yürüterek örgütlenmek gerektiğini belirterek yaşanan tercübe ve sendika-işyeri çalışmasına ilişkin veriler sundu.

ATİK Başkanı **Yılmaz Güneş**, İTİF kongresini selamlayarak başladığı konuşmasında; 2 yıllık ATİK çalışmalarına değinerek, "ATİK ve ona bağlı federasyonların çok yönlü görevleri vardır. Bunlardan birisi, yaşadığımız ülkelerde işçi ve göçmenleri özgün sorunları temelinde örgütlemek, yerli halklarla sosyal ve kültürel ilişkiler geliştirmek, birlikte mücadeleleri yükseltmek; ikincisi emperyalist

sisteme yönelen dünyadaki tüm işçi ve halk hareketlerini desteklemek; üçüncüsü geldiğimiz ülke olan Türkiye'de sürdürülen devrim ve demokrasi mücadelesine güç katmak, destek olmaktır" dedi.

Siyasal yönelimin tüm delegeler tarafından onaylanmasından sonra, İTİF'in yeni dönem yönetimine 5 üye, Denetleme Kuruluna ise 3 üye seçildi.

6-7 Nisan'da Almanya-Frankfurt'ta yapılacak olan, ATİK Kongresine gönderilmek üzere 7 delege seçildi.

Kongreye **İGİF** (İsviçre Göçmen İşçiler Federasyonu), **YDG** (Yeni Demokratik Gençlik), **ASP** (Avrupa Sürgünler Platformu), **MLGS** (Marxistisch-Leninistische Gruppe Schweiz) destek mesajları sundu. **İDHF** (İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu) ise mesajını konuşma yaparak sundu. 7 saat süren kongre, dilek ve temennilerin sunulmasıyla başarılı şekilde sonlandı.

Binlerce işçi ve emekçi kamu ve işçi sendikaları konfederasyonlarının çağrısı ile Atina'da Sintagma Meydanı'nda toplandı, hükümetin troykanın dayatmalarını ve kemer sıkma politikalarını protesto etti.

Yunanistan'da binlerce kamu emekçisinin, sendikaların çağrısı üzerine parlamento binası önünde bir araya gelerek gerçekleştirdiği eylemde eğitim sendikası üyesi olan Zouli, "Yunan hükümetini ve AB'yi protesto için buradayım. AB tüm Avrupa ezilenlerin düşmanıdır. Burjuvazinin çıkarlarını savunmak için kuruldu. Yaşam koşulları bizler için gün geçtikçe zorlaşıyor. Ekonomik ve politik haklarımız için tüm Avrupa halkı AB'ye karşı çıkmalıdır" dedi. Eyleme Motosiklet Kulübü üyeleri de katıldı.

PTT işçileri tam gün iş bıraktı

PTT'yi A.Ş.'ye dönüştüren yasa tasarısı 5 Mart günü TBMM'ye sunuldu ve görüşmeler başladı. Buna karşı haber iş kolunda faaliyet gösteren **Bağımsız Haber-Sen**, Birlik Haber-Sen, **Haber-Sen** ve Türk Haber-Sen birleşerek tasarının geri çekil-

mesi için 27 Mart'ta ülke genelinde tam gün iş bırakma eylemi yapma kararı aldı. Eylemler sürerken mecliste yasanın geri çekildiği öğrenildi.

İstanbul

Eminönü iskelesi önünde bir araya gelen PTT işçileri Sirkeci'deki PTT Genel Müdürlüğü önüne yürüyerek burada açık-

lama gerçekleştirdiler. Eylem sırasında sık sık **"PTT halkındır satılmaz"**, **"Zafer direnen emekçinin olacak"**, **"Sözleşmeli köle olmayacağız"** sloganlarını atıldı.

Açıklamayı PTT işçilerine destek veren TRT spikeri **Özlem Merter** okudu. **"Hükümet bu yasa tasarısıyla PTT'nin düşük ücretlerle verdiği kamu hizmetini paralı hale getirmeyi; çalışanları esnek, kuralsız ve iş güvencesiz istihdam etmeyi amaçlamaktadır. PTT'nin sunduğu kamu hizmetini sermayenin kar hirsına teslim etmeyi, PTT emekçilerini ise köleleştirmeyi planlamaktadır"** denilen açıklamada **"Bu tasarıya karşıyız. Geri çekilmezse eylemlerimize devam edeceğiz"** vurgusu yapıldı.

Ankara

Ankara'nın çeşitli PTT şubelerinde ve bütün Posta İşleme Dağıtım ve Toplama merkezlerinde yapılan eylemde, PTT emekçileri, PTT yönetiminin baskı ve yıldırma politikalarına rağmen eyleme coşkulu bir şekilde katıldı.

Babaharman, Etimesgut, Çankaya, Çayyolu DTM'lerden servislerle gelen postacılar, **Yenimahalle Dağıtım Toplama Merkezi** önünde toplanarak, buradan servislerle Gençlik Caddesi'ne gelerek yürüyüşe geçti. Kızılay PTT Merkezi önüne kadar yürüyen emekçiler, yasa tasarısının geri çekildiğini öğrendiler.

Eyleme coşkulu sloganlarla devam eden kitle buradan YKM önüne geçti. Burada açıklamayı yapan Türk Haber-Sen Genel Başkanı **İsmail Karadavut** **"Biz PTT çalışanları, bu yağma sürecine geçit vermeyeceğiz. Asla ve asla iş güvencemizi terk etmeyecek ve ne olduğu belirsiz 'statüye' geçmeyeceğiz. İdari sözleşmelerle bizleri kandırmayacak, birer köle haline getiremeyeceksiniz. Kazanılmış haklarımızı gasp etmenize izin vermeyeceğiz. Emekliliğe teşvik tuzağına düşmeyeceğiz"** dedi.

"Sınıf sendikacılığını esas alan bir mücadele..."

Ankara: Sendikasılaştırma politikalarının pervasızca uygulandığı bir dönemde işçiler cephesinden örgütlenme koşullarının zorlaştığı bir süreçten geçerken; Özgür Gelecek gazetesi olarak direnen, mücadele eden, alternatif olmaya çalışan sendika yöneticileri ve üyeleriyle, direnen işçilerle röportaj yaparak bu sürece biz de kendi cephemizden katkı sunmaya çalışıyoruz. Bu sayımızda da özelleştirme kısıcında olan PTT'de örgütlü Haber-Sen Ankara 2 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri **Aysel Kaya** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Sendikal mücadelenin geldiği durumla ilgili başlayalım istiyoruz. Ne söylemek istersiniz bu konuyla ilgili?

Aysel Kaya: Uzun zamandır Türkiye'de ve dünyada uygulanan neoliberal politikalar ile birlikte gelişen yeni süreçte egemenlerin sendikasılaştırma, güvencesizleştirme politikalarının, "başarıya" ulaştığını söylesek yanlış olmaz. Sendikal hareket açısından ciddi bir darboğaz yaşandığı da önemli bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Bu darboğazı aşmak açısından çeşitli yapıların, sendikaların yürüttükleri tartışmalarla birlikte sendikal hareket açısından da yeni bir sürecin yaşandığını söyleyebilirim. Sendikal alandaki mevcut çürümüş yapı işçi sınıfının örgütlenme taleplerini karşılamaktan yoksundur. Yürütülen tartışmalarda zaten bu açmazlarımızı çözmek açısından önemlidir. Yeni bir kopuşa, mücadele pratiğine ihtiyaç olduğu da ortadadır. Atık kendini devletin koyduğu yasalarla sınırlayan, fiili, meşru mücadele zemininden uzak sendikal anlayışların devri bitmiştir. Önümüzdeki süreç daha çetin mücadele koşullarını da beraberinde getiriyor.

- Sendikalar ve Toplu sözleşme yasa ile yapılan değişikliklerin sonuçları neler olacak, işçi sınıfı mücadelesine nasıl yansıtacak?

- Değişikliklerle 28 olan iş kolu 20'ye düşürülmüş daha önce farklı iş kollarında örgütlenen sendikalar birleştirilerek mevcut sendikal hareket içerisinde direnen sendikalar da bu sayede eritilmeye çalışılmış/çalışılmaktadır. İş kolu barajını kaldırdık derken aslında işkolu birleştirilmesi ile barajın %10'dan %20'ye çıkardıklarını söylemek istiyorlar. Grev hakkı önündeki engelleri de bu yasa değişiklikleri ile daha da geliştirdiler. Son üç yıl içerisinde devletin kendine yandaş sendikaları geliştirmek

Yeni bir kopuşa, mücadele pratiğine ihtiyaç olduğu da ortadadır. Atık kendini devletin koyduğu yasalarla sınırlayan, fiili, meşru mücadele zemininden uzak sendikal anlayışların devri bitmiştir. Önümüzdeki süreç daha çetin mücadele koşullarını da beraberinde getiriyor.

için yürüttüğü politikaları da bu amaca hizmet etmektedir. Hak-İş, Memur-Sen gibi sendikaların çok kısa bir sürede nasıl palazlandığı hepimizin malumudur. Hakim sınıflara, Türk-İş gibi, DİSK gibi bürokrat, sarıya çalan sendikalar dahi artık yeterli gelmemektedir. Bu çerçevede geçmiş süreçten dersler çıkarmak zorundayız. Gelinen bu süreç kendi alternatiflerini yaratmak zorundadır aynı zamanda. Değişikliklerle birlikte birçok sendika aşamalı olarak yetkilerini kaybedecek ve zaten kısıtlı olan sendikal örgütlülük daha da zayıf-

geçen gün artmakta bu da ciddi bir tepki ve mücadele zemini yaratmaktadır. Tam da bu süreçte karşılaştığımız özelleştirme saldırısı, kazanılmış birçok hakkı kırpmaktadır. Bunun için 27 Mart'ta gerçekleştirdiğimiz greve katılım beklentimizin üzerindeydi. Biz Haber-Sen olarak Türk Telekom sürecinden çıkardığımız deneyimlerle birlikte PTT'nin özelleştirilmesine daha etkili bir şekilde karşı durmaya çalışıyoruz. Bu çerçevede de bu alanda örgütlü bütün sendikalarla birleşik bir mücadele hattı örmeye çalışıyoruz.

- Bu sürecin yeni örgütlenme dinamiklerini yaratacağını söylediniz, nasıl olacak bu?

- Devlet yalarını kendi çıkarları doğrultusunda çıkartmakta "tutarlı", uygulama noktasında da kararlı olduğu gözüküyor. Ona

layarak tamamen bitirilecektir. Sarı, bürokrat sendikaların yapılan değişikliklere 3 yıl daha koltuklarında oturabilmek için ses çıkarmamaları onların zamanının geçtiğini gösteriyor. Devlet güvencesiz, örgütsüz işçi; etkisiz, yandaş sendika; daha fazla sömür alanları yaratmak istiyor. Sendikalar ve toplu sözleşme yasasındaki değişikliklerle yapılan da bunun yasal çerçevesidir.

- Sizin örgütlü olduğunuz PTT'de ise özelleştirme süreci yaşanıyor bu konu ile ilgili ne söylersiniz?

- Aslında özelleştirmeler, yukarıda söylediğim gibi devletin genel güvencesizleştirme politikalarının bir parçasıdır esasta, son süreçte mecliste elleri kaldırdı yöntemleriyle geçirilen bütün yasalar mevcut sistemin sahiplerinin nasıl bir kriz içerisinde olduğunu, bu krizi aşmak için aldıkları önlemleri ifade etmektedir. Son 3 yılda PTT'nin kârını 7 kat artıran PTT emekçileri çok ağır koşullarda çalışmakta, iş yükleri her

bu gücü veren de ne yazık ki işçi sınıfının örgütsüzlüğü. Bu gerçekliğimizden hareketle zayıf olduğumuz yanlarımıza savaş açmak zorundayız. Sarı, bürokrat sendikal anlayışların karşısında sınıf sendikacılığını esas alan anlayışımızı koymalı, bu noktada da fiili, meşru mücadeleyi esas alarak örgütlenmeliyiz.

DOSYA-4

“Fiili, meşru mücadeleye her zamankinden çok ihtiyaç var”

Örgütlenmeye, sendikalaşmaya dönük saldırılar “Yeni Sendikalar Yasası” adı altında

devam ediyor. Taşeronda çalışan binlerce işçinin sendika üyeliğinin kabul edilmemesi ile işçiler, sendikal mücadeleden koparılmak isteniyor.

Bizler de dayatılan sendikasızlaşmaya, ör-

gütsüzlüğe karşı yükselecek mücadeleye kendi cephemizden bir ses katmak amacıyla başlattığımız ancak geçen sayımızda ara vermek zorunda kaldığımız röportaj ve söyleşilere devam ediyoruz.

Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm:

“Ezilenlerin sorunları neredeyse biz orada olmalıyız!”

Doğru tespitler önemli, bunlar işin özneleri açıkçası. Ama şimdi bunu yapabilmemiz için sınıf içerisinde örgütlenmemiz lazım. Sınıf içerisinde bahsettiğiniz o anlayışı güçlendirmek ve örgütlenmek gerekiyor.

- AKP yeni “Sendikalar ve toplu iş sözleşmesi yasası” ile ne yapmayı hedefliyor?

Hasan Gülüm: AKP 2008 yılından itibaren Türkiye’de genel olarak tartışılan “Toplu İş Sözleşmesi ve Sendikalar Yasası”nı kendileri açısından tartışılan biçimiyle yasallaştırdı. AKP düzenlemeyi aşamalı yaparak, oluşabilecek tepki için öncelikle yasal düzenlemeyi kendilerine göre dizayn ederek yeni bir dönemi başlattı. Bu düzenleme kendi içerisinde şöyle bir sonuç verecek:

Türkiye sendikal hareketinde mevcut durum bile AKP açısından rahatsız edicidir. Sendikal yapıyı oluşturan Türk-İş’in mevcut sendikal hareket içerisindeki durumunu bile görmüyor. Birinci olarak onun içerisinde bulunan ileri sendikaların tasfiye edilmesini, ikinci olarak da aslında geri olan ama giderek büyüyen Hak-İş gibi sendikalarla yeni dönem sendikalarını oluşturmayı hedefliyor. Bir yandan da yeni bir sendikal anlayışın oluşmaması içinde düzenlemeler yapıyor. Yani bu yasa ile birlikte üçayaklı bir süreci örüyor.

- Bahsettiğiniz yeni dönemi biraz daha somutluyabilir miyiz?

- Yeni dönem şöyle şekillenecek. 2016’dan sonra bir elin parmağını geçmeyecek kadar sendika kalacak. Bu ise fiili meşru mücadeleyi yürüten ve bu konuda sınıfı örgütleyen anlayışın yeni dönemde de tekrar çok elzem biçimde ihtiyaç kılan bir süreç olacak. Bu yalnız bir kesimin, bir anlayışın yapabileceği bir şey değil. Dolayısıyla devrimci-demokrat bir yapı oluşturulacak, sınıftan yana, fiili meşru mücadele yürütecek, sınıfı örgütleyecek, sınıfın kendisi için sınıf olma anlayışıyla hareket edecek, diğer yandan ise bunun birleşik yanını örgütleyecek yani kendisi dışında bulunan ilerici, devrimci, demokrat, sınıftan yana olanları örgütleyecek bir yapı, yeni dönemin çıkışını örgütleyecektir.

Bu dönemde her yerde mücadelenin olduğunu görmek mümkün, dolayısıyla bu tablo bize örgütlenip mücadeleye etmek gerektiğini ve buna önderlik edilmesi gerektiğini de işaret ediyor. Bunu; sistemden, düzenden, AKP’nin politikalarından hoşnutsuz bir dönem olarak görebiliriz.

Bir diğer nokta; bu dönem Kürt sorunu yoğun olarak tartışılıyor. Kimlik sorunu dışındaki bölümünün kendisi, yoksul, en çok sömürülen, alanları en çok teşkil edenler olarak yeni dönemde ciddi çelişki çok hızlıca kimlik sorunuyla birlikte sömürülmeye karşı mücadele edip örgütlenmek isteyen bir ihtiyacı da ortaya çıkartacaktır. Mücadele alanları en çok buralardan seslerin geleceği, ezilen, hor görülen, kovulan, yerleri yakılan, en zor koşullarda, en düşük ücretle çalışanların alanlara çıkmasıyla öne çıkacak. Dolayısıyla süreç mücadele edenlerin kazanacağı bir döneme giriyor.

- Sendikal hareketi tasfiye etmeye çalışan, yeni bir süreci başlatan böyle bir süreçte sendikalar neden fiili eylemlilikler örmedi?

- Temel nokta aslında şu; işçi sınıfı içerisinde sınıftan yana olduğunu iddia edenlerin politik ve siyasi düşüncelerin sınıf içerisindeki örgütsüzlükleriyle, sınıf içinde etkili olmamasıyla ilgilidir. Yani sendikal hareket bugün etkisizse, çıkan yasalar karşısında ses çıkartamıyorsa, bürokratik, gerici, sarı, revizyonist tabirlerle niteliyorsak meseleyi çözümlenemiyor. Bu hareketler zaten böyle. Dolayısıyla mevcut sendikaların bu sürece müdahale etmeme nedenlerinden bir tanesinin burası olduğunu ve burada temel sorumluluğun esas olarak işçi sınıfından yana olduğunu iddia edenler olduğunu düşünüyorum. Buradan doğru temel sorumluluğun kendimize ait olduğunu düşünerek söylüyorum. Esas sorun bizim işçi sınıfı içerisinde istenilen ve yeteri düzeyde etkimizin olmamasıyla ilgilidir.

- Sendikal Güç Birliği Platformu’nun bu süreçte pasif kalmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- SGBP genel sendikal hareket içerisinde çok da ileri bir yapı değildir. SGBP içerisinde parmakla sayılacak birkaç tane sendika var. Bu da zaten o yapı içerisinde istenilen düzeyde değil. Örgütlülüğü de zayıf. Böyle olunca istenilen bir sonuç ya da istenilen oranda bir tepki göstere-memiştir.

- Sınıf içerisinde fiili meşru mücadeleyi örme noktasında DDSB anlayışının önem kazandığı bir süreçte miyiz?

- Esas DDSB anlayışının sınıfla buluşması, sınıfı örgütlemesindeki ilişkide yaşadığı eksiklikler mevcuttur. DDSB’nin, bir kopuşun nasıl olması gerektiğine dair bir anlayışı var. Bunda bir sorun yok. Doğru tespitler önemli, bunlar işin özneleri açıkçası. Ama şimdi bunu yapabilmemiz için sınıf içerisinde örgütlenmemiz lazım. Sınıf içerisinde bahsettiğiniz o anlayışı güçlendirmek ve örgütlenmek gerekiyor.

Nasıl sorusunun cevabı ise, sınıf ile buluşacaksınız, fabrikada, işyerinde ve mahallelerde, bunları örgütlediğinizde, örgütlediğinizde bahsedilen sendikal yapının kendisi değişmiştir zaten. Bugün bizim önümüzde duran görevlerden bir tanesi aslında anlayışın sınıfla buluşturulmasıdır. Bunu yapabildiğimiz oranda o bahsettiğimiz çıkış ve kopuşu sağlayabilecek, bunu yapabildiğimiz oranda bu anlayış aslında sınıfa hâkim olacaktır. Bugün bizim temel hedefimiz bu, bunu yapmaya çalışıyoruz. İbrahim Kaypakkaya’nın “ezilenlerin sorunları neredeyse biz oradayız” sözleri somutunda kendisine ifade bulan da budur. Direnişte, grevde, fabrikada olabilmek kısacası, fiili meşru

mücadele aynı zamanda bu sorunların olduğu her yerde olabilmek, müdahale edebilmek. Zayıf olan yan budur. Bunu güçlendirdiğimiz oranda biz yeni dönemi, yeni çizgiyi örgütleyebiliriz. Bunu yapabildiğimiz oranda yeni süreci, mücadele ederek güçlendirebiliriz.

Pusulula

Bütünleşmek

Sınıflı toplumlar var olalı beri insanlık; kendisini sömüren, cendere altına alan gerici sömürücü sınıflarla mücadele için örgütlenmeye ihtiyaç duymuştur.

Bu zulüm saltanatına karşı mücadele ederken insanlığın örgüt biçimleri de çeşitli şekiller almıştır. Köleci toplumda **Spartaküs** kölelerden bir örgüt yaratarak zalim Roma İmparatorluğu'na baş kaldırmış; ardından feodal toplumda **Pugacev** topraksız köylülerden bir örgüt yaratarak derebeylerine ve çara karşı bir mücadele başlatmıştır. Emperyalist-kapitalist sistemin egemen olduğu günümüzde ise insanlık yine bu gerici çembere boyun eğmemiş, buna karşı mücadele etmiştir. Bu sefer ellerinde yeni bir silahları vardır artık. Bu dönemde yeni aracın adı **Komünist Partisi**'dir.

Peki, nedir komünist partisini özel kılan? Elbette günümüzde her gün mantar gibi biten burjuva partilerden farkı her şeyiyle ortadadır. Bunların başında partiyi oluşturan her bir bireyin karşılık gözetmeden sadece halk sevgisini ortaya koyarak, "benim çıkarım halkın çıkarıdır" diyerek mücadeleye girmesidir. Yani **parti bilincidir**. Komünist Partisinde her bir militan gönüllüdür. Bunun içindir katledilme, tutsak edilme pahasına ezilen halkımıza partisinin görüşlerini ulaştırmaları. Bunun içindir işkencehanelerde ser verip, sır vermemeye gelenekleri. Bunun içindir bir alana gitmek için binlerce riski göze almaları; bunun içindir "bu işi yapmam" demeyi kendilerinde hak görmemeleri... Kısacası her şeyin parti için, partinin de insanlığın kurtuluşu için olduğu bilincini yüzeye çıkarmak, pratikte uygulamaktır parti bilinci. Her anın, her pratiğin partiye ve devrime hizmet ettiğini unutmadan yaşamaktır. Ancak bu partiye tanrısal işlevler yüklemek de değildir. Şairin dediği gibi "parti sensin, parti benim, parti biziz" diyebilmek yani **partileşmek** demektir.

Mesela tek başımıza kalsak da, yanımızda tek bir yoldaş dahi olmasa da yine de partiyi hissetmek, partiyi örgütlemek, yaratmaktır. Onun iradesini insanlığın ve ezilenlerin kurtuluşunda çizdiği rotayı her şekilde, her şart altında uygularken aynı zamanda kendimizin bir uzvu ve hatta kendimiz olarak görmektir, unutmamak gerekir ki parti sadece birkaç kişi biraraya gelince oluşturulan basit bir birlik değildir. Veya sadece birkaç kişi var olduğunda değil herhangi bir yerde tek başımıza da temsil edebileceğimiz; duruşumuzla, olaylar karşısında yaklaşımımızla, düşünce tarzımızla temsil edebileceğimiz bir iradedir.

Partizanların işkencehanelerde ser verip, sır vermeme geleneği gerek ülkemizden, gerekse de dünyada ezilen haklara onur, faşizme korku saldığı bilenen bir gerçektir. Nazi işkencehanelerine kaniyla "unutma ki sen bir komünistsin" yazarak ve her gün bu yazıya bakarak direnen **Dimitrov**'dan, Amed zindanlarında 90 gün boyunca her işkenceye rağmen ağzını mühürleyen, parti sırrını kanı pahasına koruyan komünist önder **İbrahim Kaypakaya**'ya bu bayrak onurla taşınmıştır. Peki bu durum fiziki dayanıklılıktan kaynaklanan bir şey midir? Tabii ki bu durumu tek başına açıklayamayacak metafizik bir yaklaşımdır. **Bu tamamen parti bilinciyle kuşanmakla, partileşmekle alakalı bir durumdur.** İşkencehanelerdeki militanın partiyi ve onun hizmet ettiği sınıfın ve amaçladığı hedefin bilincinde olmasıdır bu durum özeti. Eğer bu bilince çıkarılmazsa yani bu büyük amaca duyulan güven yoksa bundan dolayı partiye güven yoksa veya partiyi kendi kişiliğinden bağımsız ele alma olursa fiziki dayanıklılığın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu durum sadece işkenceye direniş pratiğiyle somutlanan bir şey değildir. Militanın mücadele içerisinde çıkan görevlere yaklaşımı ve bu görevler yerine getirilirken ortaya çıkan karşısındaki duruşu da bu bilincin somutlanmasıdır. Elbette bağlılık sorgusuz sualsiz bağlılık demek değildir. Bu bağlılık hem her şeyiyle ona hizmet etmek, aynı zamanda ona kendinden bir şey katabilmektir. Fikirlerin beyan edilmesi, yerine getirilse de hatalı olduğu düşünülen bir pratiğin sorgulanması, eksikliklerin düzeltilmesi aslında partiye yapılabilecek en büyük hizmettir.

Eğer böyle bir ilişki geliştirilirse hem güçlü bir parti örgütü yaratılır, hem de bunu yaratabilecek sağlam militanlar ortaya çıkar. Aksi takdirde partiye militanın ilişkisi bürokratik bir amir-memur ilişkisine döner. Parti bilincini kuşanmak, partileşmek bir yandan **partiyi de geliştirmektir**. Kısacası eğer devrime inanıyorsak bunun için mücadele gereklidir. Bu mücadele ise ancak saflarda örgütlü bir şekilde mümkündür. Bunun için parti bilincini kuşanarak, partileşerek bu saflarda örgütlenmeli, Demirdağ yoldaşın dediği gibi; "Devrimin atak, fedakar ve bilgili kadroları olmalıdır."

"Devrimciliğiyle bir çekim merkezi yaratıyordu"

Doğru bir strateji ve o stratejiyi hayata geçirecek kadrolar, devrimin yolunu döşer. Ama her şey bu kadar basit değil. Devrimi kadrolar mı yapacaktı? Yoksa kadroların harekete geçirdiği kitleler mi? Bunun cevabı çeşitli devrimci akımlar tarafından değişik biçimlerde ifade edilebilir. Ama bizler açısından nettir. Devrim bilinclendirilmiş ve harekete geçirilmiş kitlelerin eseridir.

İşte yaşamının kimi kesitlerinde izdüşümü yaratan-bırakan ve kitlelere önderlik edip harekete geçirebilecek kadro pratiği olarak Erol yoldaş, bu yanı sıra geleneğimize bir miras olarak kaldı. Erol yoldaşın yaşamını ve mücadelesini anlatmak şehit düşen bir yoldaşın ardından yaşamındaki olumlu yanlarını ön plana çıkarmak ve aktarmak değildir. İnsan, algıladığı ve kavradığı oranda kendisini veya karşısındakini ifade eder.

Çocuk denilebilecek bir yaşta tanıştım Erol yoldaşla. Tokat'ın yoksul köylerinde bulunan evimize konuk olmasıyla başlayan tanışıklığımız salt Erol yoldaşla tanışmamız değil, devrimci yaşamla devrimle de tanışıklığımızdır... Ekonomik imkân ve koşullarımızın olmaması ve kapalı köy yaşantısının geriliği birçok insanın öğrenim durumunu engellediği gibi, benim de öğrenim durumumu engellemişti. Zaten köy

yerlerinde ilkokul bittikten sonra, o insan artık tahsilli sayılırdı. Bir de kız çocuksan hepten önün kesilmiş demektir. Ben de önü kesilenlerdenim... Erol yoldaşın okumuş, tahsilli ve kültürlü biri olmasına rağmen diğer okumuş görmüş insanlardan ayırıcı özelliklere sahip olması, devrimci yaşamla bütünleşmiş olmasıdır. Yani almış olduğu burjuva eğitim tarz ve kültürünü, sosyalist kültüre dönüştürmesidir.

Erol yoldaş bizim eve girip çıktığında, evimizde farklı bir yaşam tarzı hakim olurdu. Yemek yapan, elinde süpürge yerleri süpüren, bizlerle çocukça oynayabilen ve aynı zamanda karşısına alıp bir şeyler öğretmeye, kavratmaya çalışılan dert babası oluyordu. En çok da annemin dert babası oluyordu. Zira babam sık sık içer ve içtiği oranda da gelip annemizi döverdi. Bu yüzden annem de şikâyetinde bulunur ve Erol yoldaştan bir şeyler yapmasını isterdi. Yoldaş sık sık babamla konuşur, babam "ikna olur" ama aynı sahneler gene tekrarlanırdı. Bu nedenle yoldaşa bazen kızardım, babamın davranışlarına son veremediğinden dolayı. Hatta "bu nasıl devrimcilik, ben büyü-yünce polis olacağım" diye düşünür, söylenirdim babama

tepkimden dolayı.

Erol yoldaşın bizle olduğu dönemde, yoldaşın kadın-erkek-çocuk demeden insana verdiği değeri görür yaşadık. Bu doğallığında bir çekim merkezi yaratıyordu. Bu davranış ve ilişki biçimi salt beni etkilemiyordu. Tüm köyedekileri etkiliyordu. Hatta babamı bile etkiliyordu. İlişkide, paylaşımında disiplinli, tutarlı hareket etmesi, insanı kazanır tarzda davranması, devrimi güçlendiriyordu.

Erol yoldaş yetenekleriyle ön plana çıkan bir yoldaşımızdı. Yetenekleri salt örgütçü yanı sıra sınırlı değildi. Teknik ve savaşçı yanı sıra da kendisini geliştirmiş gerilla birliğinin komuta kademesinde, düşmanı yıpratıcı vuruşlara imzasını atmıştır.

(Bir yoldaş)

KAUGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ömer Naci Güven: 21 Nisan 1977'de Bahçelievler Lisesi'nde okuldan çıkan öğrencilerin üzerine açılan ateşle şehit düştü. Binlerce insanın katıldığı eyleme toprağa verildi.

İsmail Hanoğlu: Tokatlı yoksul bir köylü çocuğuydu. İstanbul Gültepe'de bir faşistin cezalandırılması sırasında şehit düştü.

Ömer Nail Yusufolu: 1978'de İstanbul Hasköy'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Nurettin Karahan: 1978 yılında Tekirdağ Hapishanesi'nde sivil faşistler tarafından katledildi.

Cemal Ferhat: Nisan 1980'de Çemişgezek Hadışan Köyü'nde Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısında şehit düştü.

Metin Karataş: Hozat'ın Söğve köyünde düşman pususuna düştü, 20 Nisan 1982'de ölümsüzleşti.

Gızori Şehitleri
Dersim Hozat Gızori kö-

yünde çıkan çatışmada 21 Nisan 1987'de Ali Mete, Fecire Yıldırım ve Müslüm Yıldırım şehit düştü.

Ali Mete: 1975 yılında devrimci düşüncelerle tanıştı. Mütevazı özellikleriyle dikkat çekiyordu.

Fecire Yıldırım: Dersim Hozat Zankirek (Karaçavuş) köyünde 1962 yılında dünyaya geldi. 1985'te gerillaya katıldı.

Müslüm Yıldırım: 1964 yılında Gızori köyünde dünyaya gelen Müslüm Yıldırım milislik görevini sürdürüyordu.

Kemah Şehitleri
15 Nisan 1995 günü Erzincan Kemah'a bağlı Tımığı (Yağca) köyü civarında çıkan çatışmada Hüseyin Çakıroğlu, Süheyla Dağdeviren ve Munzur Keskin şehit düştü.

Halil Çakıroğlu: Düşmana karşı başeğmezliğin, partiye ve mücadeleye tereddütsüz ve sınırsız bağlılığın temsilcisiydi.

Süheyla Dağdeviren: Ankara Hemşirelik okulu Cerrahi bölümünü bitirdi. 1990'da gerillaya katıldı.

Munzur Keskin: Hızla yetkinleşen ve gelişen, alçakgönüllü, fedakar ve gözüpek bir komutandı.

Kemal Şahin: Almanya'da 1997 yılında yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

Elif Külekçi: 1999'da şehit düşen Seyit Külekçi'nin annesi Elif Külekçi, 12 Nisan 1998'de yaşamını yitirdi. Mitinglerde, şehit cenazelerinde hep en öndeydi.

Serkiz şehitleri

Özgür Güler: 21 Nisan 1999'da Erol Özel'le birlikte TC güçlerine karşı girdiği çatışmada şehit düştü

Nergiz Gülmez: 17 Mart 2001'de Kartal Devlet Hastanesinde ölüm orucununun 123. gününde şehit düştü. Nergiz Gülmez, Proleterya Partisi'nin ilk ölüm orucu şehididir.

Ahmet Laço ve Sevda Yıldız: 14 Nisan 2004'te Dersim Çiçekli kırsalında çıkan çatışmada şehit düştüler.

Arhoğ şehitleri anısına...

Hava kararmak üzereydi. Artık daha serbest hareket edebilir, tarlalardan açıklıklardan geçebilirlerdi. Ama tedbiri elden bırakmadan tarla sınırlarından yolun kıyısına doğru süzüldüler. Üç Partizan farklı yerleri denetleyebilecek şekilde mevzilendiler. Burası randevu noktasıydı. Etrafı denetimde tutarak beklemeye başladılar.

Gözlerini göğe çevirdi bir Partizan. Bütün gün batıdan doğuya doğru grup grup gelip geçen karabulutlar yine toplanmıştı köyün üstüne.

"Yağmasa iyi olacak. Zaten uzun olan dönüş yolu iz kalmasın diye daha da uzayacak" diye düşündü. Sonra vazgeçti bu düşünceden. Yağmur yağsın ki yapraklar daha çabuk açsındı. Hem halkımız da bu yağmurları bekliyordu; malı, davarı olanlar çayırılar bü-yüsün diye, tarlası-bahçesi olanlar ürünleri için.

Alt tarafta mevzilenmiş olan Partizan köyü gözetliyordu. Bu sırada üst tarafında mevzilenmiş yoldaşının sesiy-le düşüncelerinden sıyrıldı. "Üst sağ-dan yürüme sesleri geliyor" diyerek gözlerini kıstı. "Tam seçilmiyor, iki kişi... Hayır hayır üç kişiler" dedi Partizan komutanına yerinden hiç kıpırdamadan ve dikkatini azaltmadan.

"Bunlar bizim yoldaşlar olmalı" diye cevap verdi komutan.

Ama köylüler ya da düşman da olabilirdi gelenler. Sessiz ve hareketsiz mevzilendikleri yerden geçenleri gözlediler. Hava kararmıştı, kim oldukları anlaşmıyordu. Biraz sonra karşılıklı işaretleşerek buluştu TIKKO gerillaları. Gelen üç kişi yoldaştı.

***

Üç yoldaş, akşam yemeklerini gerilla birliğinden daha önce yiyip erkenden çıkmışlardı yola. Öncü birliği hava kararmadan köyü denetleyip gözetleyecekti. Büyükçe bir dereden geçtiler. Boyu diğerlerine göre kısa olan birim komutanı paçalarını yukarı sıyırmasına rağmen pantolonu ıslandı. Ama o alırdı, ıslak paçalarını düzeltti rüzgarda kururdu nasıl olsa. Hızlı hızlı yola devam ettiler. Şif denilen ince, sık ağaçların aralarından orman kıyılarından usulca yanaştılar köyün yakınlarına. Uzun uzadıya gözlediler köyü. Çevrede ve köy içinde dikkat çekici bir şey yoktu.

Düşman, köyün üst tarafına kepeçerle boydan boya mevziler kazmıştı. Köyün giriş çıkışlarını, içini denetleyebilen, çok stratejik bir yer olan burada pusuya yatıyordu düşman. Alaca karanlık çökünce sızarak girdiler, yerleştiller düşman mevzilerine. Eğer düşman gelirse saldıracak, onları kendi mevzilerinde pusuya düşürecekleri gerillalar.

***

Hava kapalıydı. Ara ara sönük yıldızlar görünüp kayboluyordu. Rüzgar da iyiden iyie esmeye başlamıştı. Buldukları yer tepe olduğu için rüzgarı keser bir yer de yoktu. Mevzi dışında kalan başları ve dürbün tutan elleri

üşümüş burun ve kulakları soğuktan sızlamaya başlamıştı. Ama bunları düşünen yoktu. Kuvvetli rüzgar ve zifiri karanlık duymalarını ve görmelerini zorlaştırıyordu. Gözlerini düşmanın geleceği istikamete dikmiş, kulaklarını radar hassasiyetiyle açmıştı. Birimin komutanı olan Halo, düşmanı erken farketmeliydi ki en uygun anda ilk ateşi o etsindi; etsindi ki Bağderesi şehitlerinin hesabı sorulsundu.

Şehit yoldaşları düşündü; Emine'yi, Meral'i, Polat'ı. Emine'nin gülen gözleri, ilkeler ve kurallardaki tavizsizliğini, Meral'in yoldaşlara olan derin sevgisini, ufak-tefek, çelimsiz vücuduna rağmen işkencelerde, açlık grevlerinde hele de yeni olduğu gerilla alanında kar üstünde ve düşmanın sürekli peşlerinde olduğu zor koşullarda baş eğmeyişini, kendini aşma, uyum sağlama çabasını; Polat'ın gencecik yaşına rağmen mücadeleye atılışını, 97'de kış kar üstünde geçiren grup içinde yer alıp da bu süreçten daha da çelikleşmiş, gelişmiş olarak çıkışını, 98 kışında da yine kar üstünde olup bu olanaksızlıklara rağmen ideolojik, siyasal ve askeri olarak kendini geliştirme çabasını anımsadı. Bir kez daha kinle doldu içi. "Hesabınızı çok yakında soracağız yoldaşlar, çok yakında" diye mırıldandı sıkılı dişleri arasından.

Halo'nun 4-5 metre sol tarafından Orhan mevzilenmişti. O da aynı yönü gözetliyordu. Boyu uzun olduğundan daha fazla eğilmek zorunda kalmış, bundan dolayı da beli ağrıyordu. Duruşunu değiştiriyor ama bu da pek fayda etmiyor biraz sonra yine rahatsızlık duyuyordu, kızdı kendi kendine, daha fazla kıpırdamamaya karar verdi. Diğer yoldaşlara bir göz attı... Halo ile gerillaya yurtdışından katılmış olan Memo istihbarat toplamak için 3-4 gün ardarda akşam üzeri konaklama yerinden çıkıyor, sabaha doğru yorgun, uykusuz ve yağmurdan ıslanmış bir vaziyette geliyorlar, yeterince dinlenmeden ertesi gün yine göreve gidiyorlardı. Bu iki yoldaşının yorgunluğa, uykusuzluğa, ıslanmışlığa aldırmandan ve hiç mızımzılanmadan görevden göreve koşmaları

Doğan Altun

Seyit Külekçi

na saygı duydu ve eleştirdi kendini.

Oysa kendi vücudu da çok yıpranmıştı. Onca işkenceyi, yıllarca süren zindan koşullarını yaşamış, 96'da zaferle sonuçlanan ölüm orucu direnişinde bedenini açlığa yatırmıştı. Bu koşullar, onda gözle görülür bir rahatsızlık yaratmasa da içte çokça tahribatı olmuştu. Bütün bunlara rağmen o kişi kar üstünde geçirmiş, bunun yanında soğuktan çabuk etkilense de yoldaşlara ideolojik ve siyasal eğitim çalışması yaptırmaktan geri durmamıştı. "Bu ağrı ne ki bizim için" dedi kendi kendine ve çevreye daha duyarlı olmaya çalıştı.

***

Saatine baktı Halo. Zaman epeyce ilerlemiş, düşman gelmemişti. Çıktılar mevzilerinden, karanlığa karışıp yol aldılar. Randevu yerine geldiklerinde işaretleşerek buluştu arkadan gelen grupla. Komutan yardımcısı olan Halo, grup komutanına durum hakkında bilgi verdi. Kısa bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra hareket ettiler, köye gireceklerdi. Girmeyi düşündükleri evin ışıkları yanmıyordu. Ev sahibinin traktörü kapının önündeydi. Köylüler, şehirde yaşayanların aksine daha erken saatte yatarlardı ama yine de yatmak için erken bir vakitti. Şüphe verici bir durum olduğundan önden üç kişi eve yanaştı. Öncü merdivenleri çıkıp da evin etrafını kontrol ettiğinden evde hiçbir lambanın yanmadığını gördü; buna rağmen geldi kapıyı çaldı, cevap veren olmadı. "Kimse yok" diye düşündü. Geri çekilirken ilerideki evlerden birini aynı anda iki lambasının birden söndüğünü gördüler.

"Hücre pususu olabilir, dikkatli olun" dedi Halo. Evde kimsenin olmaması dikkat çekiciydi.

Geriden gelen grup onlara yetti. Köyde başka bir eve girip bilgi almaya karar verdiler. Halo ve bir kadın yoldaşı savunmada kaldılar.

"Bugün köyde olmalıydılar, traktörleri de evin önünde, ama kendileri yoklar. Kadın, çoluk, çocuk, yaşlılar topluca nereye giderlerdi ki?"

"Belki komşulara gitmişlerdi ama bu kadar kalabalık giderler mi? Hayvanları da bırakıp, traktörsüz ailece Turhal'a gitmezler, ya komşularındadır ya da korkularından köyü terk etmişlerdir, kaçmışlardır."

Biraz sonra savunmaya geçmek için bir yoldaş geldi. "Hadî sizi çağırıyorlar. Daha önce hiç bizi tanımayan bir eve girdik" dedi. Beraber eve gittiler.

Bilgi almak için girdikleri bu evin kapısını yaşlı bir ana açtı. Birden bire karşısında gerillaları görünce şaşırıp, korktu, yüzünün rengi

değişti. Gerillalar içeri girdiler. Anadan başka evde 50-60 yaşlarında iki ihtiyar adam, iki de genç erkek vardı. Onlar da korktular. Daha önce hiç gerilla görmemişlerdi.

"Neden korkuyorsun amca? Bak biz de senin gibi insanlarız."

"Vallahi sizi böyle anlatıyorlar korkumuz bundandır."

"Bunlar devletin yalanlarıdır. Yıllardır Karadeniz dağlarında, hiçbir şey duydunuz mu? Yaşadınız mı? Hayır! Biz hiçbir masum insanı öldürmeyiz. Bizim, sizin namusunuzda gözümüz yoktur. Analar analarımız, bacılar bacılarımızdır. Halkın malına zarar vermez; aksine biz halk için yaşamımızı ortaya koymuşuz, canımız namlunun ucundadır. Bizi size kötü göstermek için, görünce ihbar edesiniz, korkup destek vermeyesiniz diye anlatıyor bu yalanları devlet. Kendisi bizimle baş edemiyor, halk da destek vermesin diye olmadık yalanlar, kara çalmalarla sizi korkutuyor. Bunlara inanmayın. Ama eğer ki bizi ihbar eden birisi olsun cezası ölümdür. İster kadın, ister erkek, ister genç, ister yaşlı, Alevi ya da Sünni, Kürt, Türk ya da başka milliyetten olsun hiç fark etmez. Gözünün yaşına bakmaz öldürürüz. Her gittiğimiz yerde ihbarcılığı anlatıyoruz, bakın iyi dinleyin size de anlatıyoruz. Sakın ola ki korkudan ya da başka bir nedenle böyle bir yanlış yapmayasınız. Ama bunun dışında bizimle tartışın, düşüncelerinizi söyleyin, buna bir şey demeyiz. Bizim gibi düşünmüyorsunuz diye size bir şey yapmayız."

Amaçlarını, ihbarcılığı, koruculuğu, Partinin avcılık politikasını, devletin ve düzenin pisliklerini, yapılan eylemleri köylülerin anlayacağı dilde anlattı gerillalar. Köylülerin sorunlarını dinlediler, düşmana, araziye, köye ilişkin bilgiler aldılar. Onların sorularını cevapladılar. Ortam yumuşamış, köylülerin korkuları dinmiş şaşkınlıkları geçmişti.

"Kimi kadın, kimi erkek, kimi genç, kimi daha yaşlı olan bu insanlar hiç de canıye benzemiyorlar. Anlattıklarının hepsi de doğru. Ama nasıl böyle yaşıyorlar; yaz-kış, soğuk-sıcak demeden ailelerini okullarını, varlıklarını, rahatlıklarını nasıl bırakır insanlar? Nasıl canlarından vazgeçerler başkaları için? " diye düşündü yaşlı köylülerden biri, bir türlü akıl erdiremedi bu işe.

"Amca, Sadık köyde mi? Gördünüz mü bugün? Evinde yoktu."

"Vallahi bugün köyün içinde gördüm. Evde yoksa olsa olsa Hasan'ın evindedir. En çok oraya gider."

"Hasan'ın evi nerededir?"

"Tekkenin alt tarafında. Gidecekse-niz, isterseniz sizi götürürüm" dedi köylü. Biraz önce korkudan titreyen bu adamın şimdi yardım etme isteği sevindirdi gerillaları. Etkilemişlerdi köylüleri, önyargılarını etkisizleştirmiş, sempatilerini kazanmışlardı. Biraz sonra köylü önde Memo, Halo; Orhan arkada çıktılar evden. Sokak lambalarının altından, silahların vücutlarına paralel tutarak parlamaması ve görünmemesini sağlayarak daldılar Arhoğ'un ıssız sokaklarına. (Bir okur) (Devam edecek)

"20 yıl yaşarım, onurlu yaşarım!"

1973'ten beri Kocaeli'de kurulu olan ve maya üretiminde Türkiye birincisi, dünya üçüncüsü olan **Pakmaya** bugünlerde hak gasplarıyla gündemde. **İzmir, Düzce** ve **Kocaeli**'de kadrolu 567 kişinin çalıştığı Pakmaya 40 yıllık geçmişe sahip.

İzmir fabrikası kuru maya, Düzce yaş maya, Kocaeli ise yurtdışı üretimini yapıyor. 144 ülkeye Kocaeli fabrikasından **Dr Oetker, Pakmaya, Sinangil, Bravo, Maxipan, Strawberi, Bellarisse** vb. markalar altında dünya maya tüketiminin % 10'unu karşılayacak üretim yapıyor. 2012 yılındaki cirosu ise 50 milyon dolar. 2004 yılına kadar işçilerin de refah seviyesinin yüksek olduğu bir işletme. Yakacak izin-giyim parası, yazlık kışlık ayakkabı ve mont, yılda 4 ikramiye, hafta içi mesailer % 100, hafta sonu mesailer % 200, bayram mesailer % 400 olarak ödeniyor ve maaş zamları % 80-90 arasında oluyor.

2004'te Pakmaya'nın Yönetim Ku-

rulu Başkanlığı'na şirketin kurucusu **Engin Pak**'ın damadı **Mehmet İmre-gün**'ün geçmesiyle haklar bir kerede alınıyor işçilerin elinden. 3 vardiya sistemiyle çalışan iş yerinde tüm mesailer % 50 olarak hesaplanıyor, 4 yıl % 0 zam yapılıyor, 16 saatlik zorunlu çalışma dayatılıyor, 2 yıl içerisinde ücretlerin tamamen asgari ücrete çekilmesi planlanıyor vb. Aynı zamanda çalışanları yok sayan özellikle de hakarete varan tutumlara tepki gösterenlere çıkış kapısı gösteriliyor. İşçisine karşı krizde ve sıkışık olan patron müdürlerine karşı ise oldukça cömert. 2012 yılında işçilere % 4 zam yapılırken tüm müdürlerin evleri yeni baştan döşeniyor ve diğer tüm masrafları da Pakmaya'ya gider gösterilerek karşılanıyor.

Sömürünün boyutlanması üzerine işçiler **Tek Gıda-İş Sendikası** ile görüşerek örgütlenmeye başlıyorlar. Örgütlenme çalışması yürüten işçilerden bazıları, patronun çalışmaların farkına varması üzerine işten atılıyorlar. **18 Mart**'ta 2 işçi, **19 Mart**'ta 1 işçi, **23 Mart**'ta 3 işçi çıkarılıyor. İzmir ve Düzce'yle birlikte toplamda 14 işçi çıkarılıyor bu süreçte. İşçiler **24 Mart**'ta Pakmaya'nın üç fabrikasında da çadır kurarak direnişe başlıyorlar.

30 Mart günü Tek Gıda-İş Sendikasıyla birlikte ziyaret ettiğimiz işçiler oldukça coşkulu karşıyorlar çadırlarına misafir olanları. İyileştirmeye çalıştıkları çalışma koşullarının kendileri atıldıktan sonra bir nebze "düzeldiğini"

söylüyorlar gülerken. Tabii engellemelerle birlikte. Direnişteki işçilerin çalı-

şanlarla temasını engelleyebilmek adına giriş çıkışlar arka kapıdan yapılıyor, kart basma turnikelerinin yeri değiştiriliyor, işçiliğin babadan oğula devredildiği fabrikada, çalışanların aileleri aranarak baskı oluşturuluyor, "ikna" odaları kurularak işçilerin tek sendikadan istifa etmesi isteniyor. Bunun yanında kuruluşunun 40. yılı bahanesiyle 2 cumhuriyet altını, 1 ton kömür parasının yer aldığı, bayram mesailerinin yüzde yüze çıkartıldığı bir paket hazırlanarak işçilerin gözü boyanmaya çalışılıyor. Bütün çabalara rağmen Pakmaya, çalışanlarını azgınca sömürerek milyonlarca dolar kâr eden bir firma olduğu gerçeğini gizleyemiyor. Adeta fabrikada yatıp kalkan, ancak insanca yaşam hakkını dillendirdiğinde kapı gösterilen işçiler, bu süreçte yaşadıklarını gazetemizle paylaştılar.

- **Bu şartlar altında 23 yıl çalışmak uzun bir zaman değil mi?**

Nazım Şahmar (23 yıldır çalışıyor, emekliliğine 7 ay var): Önceleri böyle değildi. Patronun değişmesiyle bozuldu her şey. 2012'de % 4 zam verildi herkese. Bunun üzerine üretim müdürüyle konuşmaya gittiğimde "Siz benim odama ne hakla giriyorsunuz, çıkın dışarı. Seneye bu zammı da alamayacaksınız" dedi. Sendikal faaliyetler başladığında ise kendisi beni 3-4 kez çağırdı. 1 kez görüştük. Bana "Emekliliğine kaç yıl kaldı, kaç çocuğun var? Git sendikadan istifa et, bütün masrafları kendim vereceğim. İstediyin kadar çalışabilirsiniz" dedi. Cuma günü görüştük, Cumartesi çıkışımı verdi.

- **İşçilerin tepkisi oluyor muydu öncesinde?**

Nazım Şahmar: Sendikal faaliyetler öncesinde işçilere hakaret ve yoğun baskı vardı. Bu nedenle fabrika yönetimindeki insanların gitmesi için sendikal faaliyetlere başladık. Biz onur kırıcı davranışların çok fazla yaşanması nedeniyle

de gittik sendikal örgütlenmeye. Şimdi sendikal olarak geri dönüp onlardan hesap sormak istiyorum. Teklifi kabul etseydim 30 yıl daha çalışabilirdik burada.

- **Avrupa'daki firmalar bu duruma karşı bir müdahalede bulunuyorlar mı?**

İsmail Genç (8 yıldır çalışıyor): Avrupa'daki firmalara bu iş yerinde sendika olduğunu göstermek için birkaç işçiyi iş yeri temsilcisi olarak gösterip işçilere imzalatıyorlar. Avrupa Pakmaya'yı sendikal biliyor. Zorunlu kırdıkları mesailer de gönüllü olarak gösteriyor. Bu durum onları zorlayacak elbette.

- **Örgütlenme çalışmasıyla birlikte neler değişti?**

İsmail Genç: Bunlar başımıza gelmeden önce eylemlere karşı duyarsızdık. Başımıza gelince anladık. Gidilen yolda rahatlık varsa o yol doğru değildir. Biz cefa safhasındayız, yarın sefasını süreceğiz.

Ersin Kaba (5 yıldır çalışıyor): Dün ne yapıyor, niye bayrak sallıyorlar di-yorduk. Bugün nerede bayrak görsem gider orada 1-2 saat sohbet ederim. Aynı şey olsun gene yaparım.

- **Bundan sonrası için ne düşünüyorsunuz?**

Salih Yaman (8 yıldır çalışıyor): 250 arkadaşımın vebalini alıp sendikadan istifa ederek işyerine geri gide-mem. Sendikal olarak işime geri dönmek istiyorum.

İsmail Genç: Bu işin biteceğine inanıyoruz. İşten atılanların işbaşı yapacağı ve kazanımla sonuçlanacağını biliyoruz.

Nazım Şahmar: Asgari ücretle çalışan arkadaşlarımızın ücretlerinin düzeltilmesi, yemek ve servis sorununun çözülmesi, sosyal aktivitelerin geliştirilmesi vb. istiyorum. Ancak bu şartlarda fabrikaya geri dönerim. Yüzyıl yaşayacağıma 20 yıl yaşarım onurlu yaşarım.

(Gebze'den bir ÖG okuru)

Akdeniz Belediyesi kentsel dönüşüm projesini feshetti

Mersin: Mersin'de Akdeniz Belediyesi, Çay, Çilek ve Özgürlük mahallelerinin kentsel dönüşümü projesi çerçevesinde TOKİ, Mersin Valiliği, Mersin Büyükşehir Belediyesi ve Akdeniz Belediyesi arasında 2008 ve 2010 yıllarında imzalanan protokoller tek taraflı feshetti.

Akdeniz Belediye Başkanı **Mehmet Fazıl Türk**, protokollerin feshine ilişkin basın toplantısı düzenledi. TOKİ tarafından hazırlanan taslak projenin 2011 yılında Mersin Valiliği'nde yapılan toplantıyla paylaşıldığını belirten Türk, belediye olarak kent dinamikleri

ile birlikte taslak projenin değerlendirildiği bir toplantı yaptıklarını, bu toplantıdan projenin uygulanabilir olmadığı sonucunun çıktığını kaydetti. Türk, "Çalışmalarımız devam ederken, Çay, Çilek ve Özgürlük mahalleleri 30 Kasım 2011 tarihinde Gecekondu Önleme Bölgesi ilan edilmiştir. Fakat mahallelerde gerek kamu, gerekse özel mülkiyet arazisi işgali söz konusu değildir. Aralık 2011'de de Bakanlar Kurulu kararı ile 'acele kamulaştırma' kararı alınmıştır. Bu iki karara karşı belediyemiz, muhtarlar ve mahalle sakinleri

tarafından dava açılmıştır. Hukuki süreç, Danıştay ve Mersin İdare Mahkemeleri nezdinde devam etmektedir" dedi.

Sürecin halkın, belediye yetkililerinin ve meslek odalarının katılım ve görüşleri alınmadan yapıldığını belirten Türk, "Yerinde iyileştirme projemizin dikkate alınmaması, amacına uygun gelişme ve sonuç kaydetmemesi ve kamu yararı gözetilmediğinden Akdeniz Belediyesi olarak 2008 ve 2010 yıllarında imzalanan protokollerini iptal ediyor, tek taraflı feshediyoruz" dedi.

Gülsuyu'nda Kentsel Dönüşüm

Gülsuyu: 26 Mart Salı günü Gülsuyu Son Durak'ta bulunan Çamlık Kahvehanesi'nde **Gülsuyu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği** ve **Gülsuyu Derneği** tarafından düzenlenen toplantıda Maltepe Belediyesi ile yapılan görüşmelerde dile getirilen 16 ilkesel talep mahalle halkına aktarıldı. Mahalle halkının yoğun katılımı göze çarparken, ilgi de bir o kadar fazlaydı.

Toplantıda bir konuşma yapan **Hasan Sert** ilk olarak örgütlü hareket etmek gerektiğine vurgu yaparak mahallenin şimdiye kadar yıkılmamasının asıl nedeninin birlik olması olduğunu vurguladı. Güzelleştirme Derneği Başkanı **Ali Şengül** ise yapılan toplantılara ara verildiği anda bir dedikodu yapılarak mahalle halkının umudunu kırmaya dönük saldırıların yaşandığını belirterek, "her defasında toplantı yaparak halkın hafızasını güncelleyeceğiz" dedi. Ve toplantıda 16 ilke üzerine tartışıldı.

DOSYA

Kaybolan Diller ve Kültürler

H. Merkezi: Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ülkemizde tüm bu zenginlikler aynı zamanda bir o kadar da baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Biz de Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Destek ve önerilerinizi bekliyoruz.

ÇİROKÊ ÇİRVANOKÊ...

Çirok, Kürt edebiyatının bu günlere taşınması ve varlığını sürdürmesi açısından önemli bir yerde durmaktadır. Sözlü Kürt edebiyatının bir parçası olan çirok; Türkçe'de masal ve hikâye anlamına gelmektedir. Ama masala daha yakındır. Kürtçe'de *çirok* diyebileceğimiz, bu zengin anlatı türü, sözlü Kürt edebiyatında oldukça büyük bir yere sahiptir. Hemen her Kürt çocuğu, yörelere göre farklılık gösterse de annelerinden, ninelerinden yaşamları boyunca çirok dinlemiş, çirok-larla büyümüştür.

Dediğimiz gibi sözlü edebiyatı temsil eden çirok; bugün Kürt edebiyatının gelişmesine önemli bir katkı sunmaktadır. Tarih boyunca katliamlara, saldırılara, baskılara vd. maruz kalan Kürt ulusunun yazılı edebiyatı gelişmemesi-ne rağmen kültürün ve dilin yok olmaması, sürdürülmesi anlamında oldukça önemli bir yere sahip olan çirok tarihi milattan önceye dayanmaktadır.

Kürt edebiyatında önemli bir çirok olan *Siyabend û Xecê* ölümsüz bir aşkın ifadesidir. *Romeo ile Juliet*, *Leyla ile Mecnun*, *Mem û Zîn* gibi *Siyabend û Xecê* çiroku da ölümsüz bir aşkın simgesidir ve Kürt halkı için önemli bir yeri temsil etmektedir. Biz de *Siyabend û Xecê* çirokunun Kürtçesini yazdık.

SİYABEND Û XECÊ

Li ser çiyayê Sîpanê Xelatê xortekî nêçirvan digeriya. Navê vî xortî Siyabend bû. Siyabend ji gundê Silîvê bû. Loma jê re digotin Siyabendê Silîvî. Siyabend xortekî çeleng û bedew bû. Dilê wî ketibû Xecê. Xecê jî keçeke pir bedew bû. Wisan bedew bû, ku çavê kê lê keta hiş û aqil ji serê wî diçû. Siyabend pir xizan bû. Nikaribû ku qelenê Xecê bide û ji xwe re bîne.

Dilê Xecê jî ketibû Siyabend. Bavê Xecê Kurdekî dewlemend bû. Wî dizanibû, ku dilê Xecê û Siyabend di hev de heyê. Wî jî Siyabend qebûl dikir, lê ji temahiya dinê, dixwest keça xwe bide yekî, ku qelenekî pir bistîne. Mirov ji mêranî, mêrxasî, hurmet û bedewiya Siyabend têr nedibû. Siyabend û Xecê herdu jî dengbêj bûn. Dema ku wan bi dizî hevûdu diditîn, dilê wan geş dibû, kêfa wan dihat, bi hev re henek dikirin û dikeniyân. Lê dema ku qala qelen dibû, Xec digiriya.

Siyabend li ber dilê wê dida û nedihîşt ku ew bigirî. Wî digot, "bi çi awayî dibe bila bibe, dixwaze bila bi rindiyê be, dixwaze bila bi xirabiyê be; heta dixwaze bila kuştin jî tê de hebe, ez ê dîsa Xecê ji xwe re binim, destê min ji Xecê nabe".

Rojekê qîz, bûk û xortên êla Zîlan top bûn û çûn bindarûkê. Paşî, Siyabend û Xecê jî çûn. Gava ku Siyabend û Xeca zer tîn wê derê, hemû ecêbmayî dimînin, devê wan xwar dibe û li wan dinêrin. Li ser çiyayê Sîpanê Xelatê ewqas qîz, bûk û xort civiyabûn, ku nedihatîn hejmartin. Lê gava ku dibû govend û dengbêjî, kes qasî Siyabend û Xecê nedibû.

Gelek kuren axayan, began û dewletiyân dihatin, ku Xecê ji xwe re bixwazîn, lê Xecê ew qebûl nedikirin. Çend sal ketin navberê, rojekê Siyabend, Xec revand bir ser çiyayê Sîpanê Xelatê. Siyabend û Xecê sê roj û sê şevan li wir bi hev şa bûn. Pir bextewar bûn, ku miradê wan bi hev bûbû.

Roja çaran, ber bi nîvro yê bû. Herdu di nav kulîlkan de rûniştibûn. Xewa Siyabend hat. Serê xwe danî ser çoka Xecê û di xew re çû. Dema ku Siyabend di xewa şêrin de bû û Xec bi porê wî şa dibû; bi carekê de dengê hat. Xecê nihêrî, ku di besta biniya wan de gakuviyek direve û sê gakuviyân jî daye dû wê. Ji wan yekî, ew gakuviya delal ji yên din ve-qetandiye û daye ber xwe dibe. Lê yên din nawêrin herin ser.

Dema ku Xecê ev yeka dît, girîya. Hêsirên wê ji ser sûretê wê yê sor dilop dilop gêr bûn hatin xwarê. Hêsiyek hat kete ser sûretê Siyabend. Siyabend, ji xewê bazda ser xwe. Wî bala xwe dayê, ku Xec digirî, pirs kir:

- Xecê, tu çima digirî, ma tu poşman bûyî? Bila li ber destê Xwedê ahd û qerar be, bila bi qewlê mêrê berê be; me heta niha mîna xwişk û bira bi hev re derbas kiriye. Ku tu poşman î ez te dibim mala bavê te... Xecê got:

- Pî. Siyabend, tu çima wisan dibêji? Na, ez ne poşman im. Ez heta roja mirinê jî te dûr nakevim.

Siyabend:

- Ku wisan e, tu çima digirî? Gavek berê gakuviyekî, gakuviyeka rind dabû ber xwe û dibir. Du-sê heb jî jî dûr ve li pey wan diçûn û newêribûn xwe bidana ser. Ew gakuvi mêrxasekî mîna te bû. Ji şabûnê û ji eşqa dil giriyê min hat.

Siyabend:

- Ka, bi kîjan alî ve çûn?

Xecê destê xwe dirêj kir û got:

- A bi vî aliyê han de çûn.

Siyabend, rabû ser xwe, şûr û merialê xwe girêdan. Tîr û kevane xwe hildan û got:

- Li ser vî çiyayê Sîpanê Xelatê ji min mêtir kesek tune. Ez nêçirvan im. Çawan gakuvi werin di cem min re derbas bin.

Siyabend li pey gakuviyân ket û çû. Nêzikî gakuvi bû. Tîrkevanê xwe kişand, dirêjî wî kir, ku lêxe; gakuvi xwe wek mirovekî çeng kir û hat cem Siyabend. Struyê xwe li Siyabend xist û ew avêt bin gelfî. Xecê pa ne pa, Siyabend nehat. Te digot qey dilê wê zanibû, ku tiştêk bi serê wî de hatiye. Xec, lezekê şûnde li pey Siyabend çû. Li vî alî û wî alî geriya, Siyabend tunebû. Xec gelekî geriya şunde, hat binê gelfî. Çawan ku gihast binê gelfî, wê dît ku Siyabend li wir e û dinale. Çû ser Siyabend, ku çi bibîne! Darek di piştta wî re çûye û di sîngê re kiriye der. Xecê li ser derd û kulan re got:

Serê çiyayê sîpanê xelatê bi mij e Binê çiyayê sîpanê xelatê bi mij e. Kê ditiye, kê binaye, Ku nêçir, nêçirvan bikuje.

Gakuviyo, te strudirêjo weke bejna mino, Çawan te ji hev kir destê jin û mêro, Strudirêjo weke dara sûkê, Çawan te xirab kir bextê xort û bûkê.

Siyabend li Xecê vegeand: *Xecê, Xeca min a delal, Çawan nebû mirazê min û te, Me ê ji xwe ra li serê sîpanê xelatê, Çêkira konekî rind û delal. Xecê meke, melûrine, Hêstiran di ser sûretê sor de nebarîne...*

Siyabend û Xecê gelek stranan li ser hev dibêjin. Xecê jî li wir xwe ji zînê diaveje jêr. Her du li wira dimirin. Lê evîna wan namire...

"Siyanür varsa; su, buğday, hayat yok!"

H. Merkezi: Sivas'ın Kangal ilçesinde bulunan Bakırtepe bölgesinde yapılan siyanür- lü altın arama çalışmalarına karşı **Bakırtepe Çevre Platformu** tarafından İstanbul'da bir etkinlik düzenlendi. "**Siyanür varsa; su, buğday, hayat yok**" şiarıyla yapılan etkinliğe platform üyeleri ve bölge halkı katıldı. Birçok konuşmacının yer aldığı etkinlikte, Bergama köylüleri benzer süreci kendilerinin de yaşadığını ve buna karşı mücadele ettiklerini söyleyerek, Kangal halkını da siyanürlü altın aramaya karşı mücadeleye çağırıldı.

ÇED toplantısı engellendi!

Dersim: Bir buçuk yıldır Tunç Pınar Madencilik AŞ'nin Ovacık'a yerleşerek halkı aldatmaya yönelik bir dizi faaliyeti olmuştur. Özellikle bazı çıkar çevreleri kişisel hesaplarla bu şirketle dirsek temasına girmişlerdir. Bahsi geçen şirket; Karataş, Cevizli-dere, Biçim, Hanuşağı köylerinde altın araması yapacaklarını belirterek, halka önemli ekonomik katkı sağlayacakları yalanını söylüyor ve süreci kendi lehlerine çevirmeye çalışıyordu.

Ancak 3 Nisan günü şirketin, Hanuşağı Köyü'nde organize ettiği toplantı aralarında **Partizan**'in da bulunduğu devrimci, demokrat kurumların tepkisiyle karşılaştı. Köye gelen kurumlar Topuzlu, Hanuşağı, Karataş köylüleri ve çevre köylerden gelen halkla beraber şirkete tepkilerini gösterdiler. Köylüler şirket yetkililerine bir daha bu amaç için buraya gelmemelerini söylediler. Şirket yetkilileri toplantıyı yapamadan bölgeyi terk ettiler.

İçme suyuna altın karıştı

Kaz Dağları'ndaki Karaköy Köyü ile Kızılirma Köyü arasında yer alan altın arama sahasındaki sondaj borularının patlaması sonucunda kimyasal atıkların dereye karıştığını belirten köylüler tedirgin. İçme suyu kaynaklarına ulaşan ve aynı zamanda tarımda ve hayvancılıkta sulama kaynağı olarak da kullanılan dereden su örneği alan Karaköy Köyü Muhtarı **Ramazan Çakır** savcılığa suç duyurusunda bulundu. Bunun üzerine Çanakkale Çevre İl Müdürlüğü yaklaşık 10 gün önce derede inceleme yaptı.

Suyun griye dönen rengini fark eder fark etmez hayvanların dereye yaklaşmasını engellediklerini ve tarımsal sulamayı kestiklerini anlatan Çakır, "**Kiminle konuşsak, hangi avukatla görüşsek 'Siz madencilerle baş edemezsiniz' diyor ama biz mücadeleyi bırakmayacağız. Şimdi halktan imza toplayıp bu imzalarla Ankara'ya gitmeyi düşünüyoruz**" dedi.

“Jin” kadın, “jîn” hayat!

Kürtçe’de JÎN (hayat); kelimesinde ki şapkayı kaldırdığımızda geriye JIN kalır ki o da kadın anlamına gelir... Ne hoş bir tesadüftür bu! Bu tesadüfün üzerine Reha Erdem’in çektiği Jîn filminin kahramanı Jin, adının anlamını öylesine yansıtıyor ki herhalde Jin’i en kısa yoldan başka türlü anlatmak için daha iyi bir isim olamazdı. Jin, 17 yaşında dağa çıkmış genç bir gerilla kadın. Ancak ailesine duyduğu özlemin duygusal çelişkilerinin artması ile birliğinden kaçmakta ve tek başına kırsalda bir yaşam sürdürmeye çalışmaktadır.

“Kürt-Türk meselesi ekseninde” çekildiği iddiasını taşıyan ve “barış söylemlerinin” revaçta olduğu şu günlerde Jîn, seyredilmeye değer bir film... Ama bu filme eleştirilerimizin olmadığı anlamına gelmez. Kürtçe’nin konuşulmadığı -ya da sadece kısa bir sahnede konuşulduğu- bir filmin bu ülkede “Kürt-Türk meselesi ekseninde” nerede durduğu merak konusu!

Dil meselesi önemli olduğu için girişimizi onunla yapalım dedik. Filmde hiç olumlu bir yan yok mu dersanız, var aslında. Kadına bakış açısı dikkat çekici. Zaten öznenin kadın olduğu çok az film varken, öznenin kadın olduğu ve kendi başına ayakta durma mücadelesi verdiği Jîn, bu açıdan olumlu olabilir. Filmin gerek açılış gerekse kapanış sahneleri çarpıcı. Filmin sonunda görüyoruz ki J’in’in gerilla yaşamından ayrı geçirdiği kısa sürede çelişkileri ağır basarak gerilla yaşamına geri dönmüş ama sonunda şehit düşmüştür.

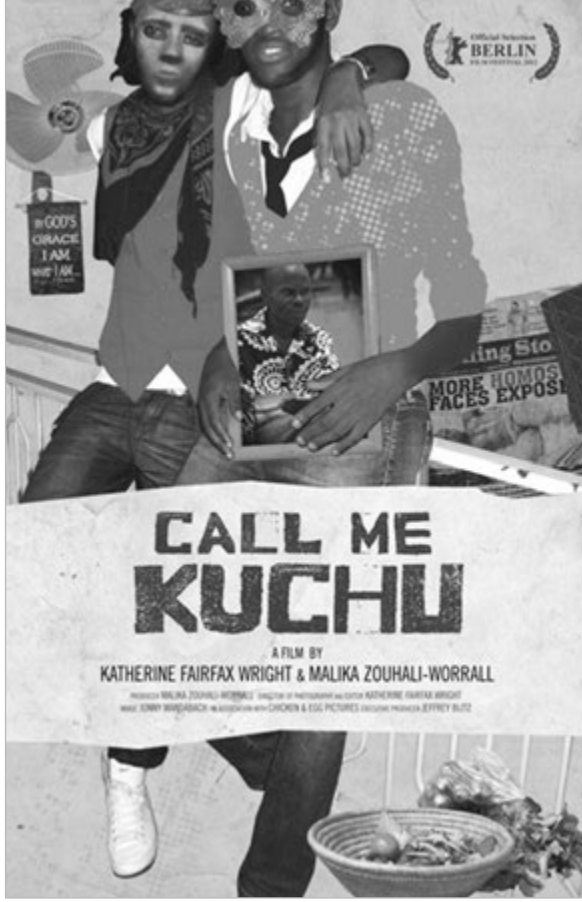
Hayat mı, jîn mi?

Hayat, Türkçe bir kelime ve halkın “hayat” a yüklediği mana çiledir. Zorluktur, geçim sıkıntısı, hak ve özgürlüklerden yoksunluktur. Ama bu zorluk, yani “hayat” Kürtçeleştiğinde, yani “jîn” olduğunda katmerleşmekte. Filmler, diziler bu zorluğu yeterince dile getirmekten yoksun kalmaktadır. Burası açık. Bu konuda Reha Erdem’in çok da suçu yok! Hele bir de o zor “jîn”de “jin” olmak var ya! “Jin”liği, gerilla saflarında özgürleşmekte aramak ve bu çelişkilerle büyümek... Bunu anlatmak henüz imkansız!

(Bir YDK’lı)

A LUTA CONTINUA!

“Bana Kuchu De” belgeseli de LGBT bireylere yönelik baskılarıyla bilinen homofobik bir devlet olan Uganda’daki LGBT bireylerin David Kato üzerinde somutlaşan mücadelelerini anlatıyor.

Dünyanın herhangi bir yerinde bir ülke. Adının ne olduğu pek önemli değil ama yine de söyleyelim; **Uganda!** Derisi siyah ve çikolata renklerinin tonları olan insanların memleketi... Ülkemizde daha çok “yamyamların” ülkesi olarak bilinir orası. Her ne kadar film sanatçısı Sadri Alışık’ın Yeşilçam filmlerinde yarattığı unutulmaz karakter “Turist Ömer”in de ziyaret ettiği “Uganda Muganda”daki “yamyam kabile” görüntülerinin ülkemizde bu algının oluşmasında payı olsa da esasın bu olmadığını herkes bilir. Başta ABD ve AB emperyalistlerinin oluşturduğu “üstün ırk beyaz”ların ırkçılığının dünya halklarının algısını kirlenme ve “beyaz ırk” dışındaki ırkların “aşağı” ve “beyaza hizmet etmekle yükümlü ırk” olduğu algısını kazandırdırma amaçlı güdülen politikaların ülkemizdeki yansımalarıdır Uganda halkının “yamyam” olduğu inancı(!) Laf lafı açıyor işte... Uganda’dan başlayıp nerelere geldik. Asıl amacımız “yamyam siyahların” ülkesi Uganda’nın başka bir yüzünü seyre çıkamak: Uganda’da LGBT hareket!

Aileden biridir Kuchu...

11. Uluslararası Gezici Filmmor Kadın Filmleri Festivali kapsamında “Cinsiyet-ler” kategorisi altında gösterilen “Bana Kuchu De/Call Me Kuchu” belgeselini seyrettikten sonra bunu paylaşmanın kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. Öncelikle kuchu’nun ne olduğuna değinelim.

Dünya halklarının kaybolmakta olan, tehlike alarmı veren dillerinden (Uganda’da bulunan yerli halklara ait) Swaihili’ye ait olan bu terim, LGBT bireyleri ifade etmek için kullanılan bir terimdir. Bize de yabancı gelmesine rağmen en iyi çevirisinin “queer” şeklinde yapılabileceği belirtiliyor. (**) Lezbiyen, gay, trans... Tüm bi-

reyleri kapsayan bu terimin diğer bir özelliği de bu kimlikleri “aileden” sayacak kadar sıcak ve kapsayıcı bir kelime olmasıdır. Ugandalı LGBT’ler tarafından kendileri için bu terimi kullanmalarındaki esas neden budur anladığımız kadarıyla.

“Bana Kuchu De” belgeseli de LGBT bireylere yönelik baskılarıyla bilinen homofobik bir devlet olan Uganda’daki LGBT bireylerin David Kato üzerinde somutlaşan mücadelelerini anlatıyor. Ülkenin ilk açık eşcinsel olan **David Kato** Kampala’da yaşayan ve eşcinsel olduğunu bilmeyen (ya da bilmezlikten gelen) çevresi tarafından oldukça sevilen biridir. Kato ve arkadaşları sık sık biraraya gelir ve eşcinsellere yönelik baskılara karşı mücadele ederler.

Ülkedeki gençlere hitap etmek için oldukça renkli basılan, “çarpıcı” haberleri kapaktan veren ve ülkenin en çok satılan gazetelerinden **Rolling Stones** gazetesinin (ki bu gazetenin özellikleri bana ülkemizdeki “Posta” gazetesini anımsattı nedense!) yazı işleri müdürü, gazetenin tirajını artırmak ve gençlere “faydalı olmak” için bir yöntem bulur. LGBT birey gibi davranan müdür, kısa sürede LGBT bireylerin toplandığı mekanları keşfeder, LGBT bireylerle dostluk kurar. Ancak onun bu dostluğu, bireyleri tek tek afişe etmek üzerinedir.

Bir süre sonra Rolling Stones gazetesinin kapağında LGBT bireylerin resimleri afişe edilmeye, LGBT’ler hakkında “gençleri ve çocukları istismar eden homo dehşeti” şeklinde bahsedilmeye başlanır. Ne tesadüftür ki, aynı dönemde bir milletvekili de “Eşcinselliğe Karşı Yasa Taslağı” üzerinde çalışmaktadır. Halihazırda eşcinselliği tespit edilen kişilerin aldığı 14 yıllık hapis cezasının artırılmasını yani idam cezası verilmesini, eşcinsel ol-

duğu bilinen birisini şikâyet etmeyenlerin ise hapisle cezalandırılmasını öngören bu yasa taslağı görüşülürken bir tesadüf daha yaşanır: ABD’li “beyaz” tarikatlar, dini liderler Uganda’ya gelir ve “siyah din kardeşleriyle”, “homo dehşetine” karşı toplu dua ayinleri düzenlemeye başlarlar.

Bu süre zarfında Ugandalı eşcinseller de bir taraftan kendilerini korumaya, saklanmaya çalışırken bir taraftan da gazeteyi mahkemeye verip, gidebilecekleri her yerde ve BM’de mücadelelerine devam ederler. Amaç, “**LBGT haklarının insan hakları olduğunu**” anlatmaktır. Medya, hükümet ve dini liderler önderliğinde oluşturulan “şeytan üçgeninin” zihniyetini en iyi Rolling Stones’un yazı işleri müdürü özetler: “*İnsanlar LGBT haklarının insan hakkı olmadığını bilmeliler. Özellikle Uganda’da!*” Bütün bu anti-propagandalara karşın David Kato ve arkadaşları bir yıla yakın süreçte verdikleri hukuk mücadelesi sonucunda kendilerini afişe eden gazeteyi mahkum ettirmeyi başarırlar. Bu başarıdan 3 hafta sonra David kaldığı evde vahşice öldürülür.

Kitlelerin gücü adına bir deneyim

Katherine Fairfax Wright ve Malika Zouhali-Worrall tarafından yönetilen belgesel, emperyalizmin sömürgelerinde yaşanan mücadeleleri anlatması açısından oldukça başarılı bir yapım olmasına karşın belli eleştirileri de hak eden bir yerde duruyor. Eleştirimizin kaynağını; belgeselin BM’de bulunan özellikle AB’li devletlerin Uganda temsilcisini, ülkedeki LGBT’lere baskıları konusunda “uyarıları” ve yine “Müslüman” devletlerin de “destekleyen” açıklamaları ile sonlandırılması oluşturuyor.

Çünkü asıl kazanım BM temsilcilerinin bu “uyarıları” yapmasına neden olan LGBT hareketlerin mücadelesidir. Belgeselin bu “uyarılarla” sonlandırılması, izleyicide “geri kalmış ülkelerin” homofobik, heteroseksist yapılarına müdahalenin ancak, “demokrasisi gelişmiş, ilerlemiş” ülkeler tarafından yapılabileceği algısı yaratıyor açıkçası. Oysa ki bu “ilerlemiş, ultra-beyaz” ülkelerde LGBT’lere yönelik homofobik, heteroseksist yaklaşımları da bilmiyor değiliz. Onları bu uyarıları yapmaya zorlayan hakları için sokağa dökülen kitlelerin gücü olduğu gerçeği perde arkasında kalmamalı ve yine BM’ye bu kadar “önemli” bir pay biçilmemeliydi diye düşünmekten kendimizi alamıyoruz.

Her şeye rağmen Uganda’nın “yamyam” olmadığını ve sokaklarında başta LGBT hareketleri olmak üzere kitlelerin mücadele ettiğini göstermesi açısından oldukça zengin bir deneyimi bizimle paylaşması ve yine homofobik yanlarımızla hesaplaşmamız açısından oldukça değerli ve kült haline gelmesi gereken bir film bu. Umarız ayrıntıları anlatarak izleme zevkinizi kaçırmamışızdır. İyi seyirler!

(Bir YDK’lı)

OKUR POSTASI

Okurlarımızdan gelen makale, şiir, yorum, öykü vb. yine okurlarımızla paylaşıyoruz. “Biliyorsan paylaş, gördüysen yaz!” diyor ve bu sayfaya katılımınızı bekliyoruz.

1 Mayıs'tan 18 Mayıs'a evrilecek kampanya çalışmalarını büyütelim!

1 Mayıs'tan 18 Mayıs'a evrilecek dönem çalışmalarımızın bir plan ve program dahilinde ilerlemesi, başarı zinciri olarak kalıcılığın sağlanması ve genel mücadele açısından önemli bir yerde durmaktadır. 40. yıl kampanyamızın yarattığı coşku, açığa çıkardığı enerji, kazandırdığı ivme ve hareketliliğin üzerine oturtulacak olan yeni dönem çalışmalarımız aynı iddia ve hedeflerle gerçekleşmek zorundadır. Kampanya çalışmalarımızın yakın tarihteki deneyimini oluşturan 40. yıl kampanyası ve içine aldığı 2012 1 Mayıs deneyimi dönem çalışmalarımıza referans olmalıdır.

Önümüzde işçi sınıfının şanlı mücadelesi olan 1 Mayıs ve katledilişinin 40. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinlikleri bulunmaktadır. Bu tarihi günlere hazırlanmak önemli olduğu kadar sınıf mücadelesinin bu kesitinde hakim sınıfların saldırılarına karşı koyuşun, politik iktidarı kazanmak için örgütlenmenin, savaşmanın ve kazanmanın da çağrısını, mesajını içermektedir.

İşçi sınıfının büyük bir kesiminin taşeronlaşır ve güvencesiz çalışmayla köleleştirildiği, düşük ücret ve ağır çalışma koşullarıyla katmerli şekilde sömürüldüğü günümüzde, sınıfa yönelik çalışmalarımızın dönem faaliyetimize damgasını vurması, işçi sınıfı içerisinde çalışmanın esaslığı üzerine oturması büyük önem taşımaktadır. 1 Mayıs çalışmaları zayıf olan bu yanımızı geliştirmenin, refleks haline getirerek güçlendirmenin olanaklarını sunmaktadır. Bunun için işçi havzaları, fabrika önleri, direnişte olan işyerleri uğrak yerimiz olmalı, sınıfın örgütlenmesi ve sınıf dayanışması ekseninde işçi çalışması pratiğimizde hayat bulmalıdır. Dahası üretime katılarak örgütlenme, bulunduğu işkollarını sınıf çalışmaları için değerlendirme anlayışını geliştirmeli, işyerlerinde ve yaşam alanlarımız olan emekçi mahallelerde sınıfsal zemine oturan bir faaliyet hattı yaratmalıdır.

İşçi ve emekçileri egemenler karşısında güçsüz bırakan örgütsüzlüğü ve dağınıklığıdır. Bizler bulunduğumuz her

yeri birer faaliyet ve mücadele alanına dönüştürerek işyerlerinde ve yaşam alanlarında işçi ve emekçilerin mücadelesini birleştirmeliyiz. İşçi sınıfının hak alma mücadelesiyle emekçi mahallelerdeki kentsel dönüşüm saldırısına karşı geliştirilen mücadele birbiriyle kopmaz şekilde bağlı ve kesilmemektedir.

1 Mayıs çalışmalarını daha da somutlayacak olursak; faaliyetimizin bulunduğu her mahalle 40. yıl kampanyası boyunca çalışma yürüttüğü alanları da zorlayarak geniş bir alana yayılmalıdır. Dönem faaliyetimiz boyunca öne çıkaracağımız politik teşhirler üzerinden örgütlenme çağrısı somut şekilde yapılmalı, 1 Mayıs çalışması başlı başına amaçlaştırılmamalıdır. İşçi sınıfına yönelik saldırılar, Kürt ulusal sorunu, kentsel dönüşüm saldırısı ve diğer politik gündemlerin ve yerel sorunların harmanlanmasıyla kitlelerle somut te-

mas kurulmalı, genel ve yüzeysel bir çalışmadan özellikle kaçınılmalıdır. Faaliyetin örgütlenmesinin pratik ve teknik “işlere” boğulmasını önleyecek görev paylaşımı ve geçici örgütlenmeler oluşturulmalı, kitlelerle bağ kurma ve yeni kitlelere açılma faaliyeti yetinmecici bir anlayışa kurban edilmemelidir. Afiş, bildiri, ozalit çalışmaları, stantların açılması, sesli ajitasyon ve propaganda çalışmaları, etkinlikler hazırlıklı ve özenli şekilde örgütlenmeli, etkili ve görsel yanı güçlü olmalıdır. Kitle çalışmalarını işçi sınıfına ulaşmayı esas alarak örgütlemeyi hedeflerken sabahları

işine giden işçilere ulaşmak, özellikle kadın ve genç işçilere ulaşmak önemli bir yerde durmaktadır. Ev ziyaretleri yapmak, işyerlerini ve atölyeleri ziyaret etmek, işçi duraklarına gitmek kitlelerin bulunduğu bütün alanlarda çalışmalar yürütmek sınıfa yönelik pratik çalışmalarımızın önemli bir ayağını oluşturacaktır. Çalışmalarımızın bütünü kopmaz şekilde birbirine bağlıyken kitle faaliyeti bir merkezden örgütlenmeli ve sonuçları değerlendirilmelidir. Tüm faaliyetçilerin kitlelerle temas kurması, onlardan öğrenmesi, politikamızın taşıyıcısı olması ve her şeyden önemlisi kitle mücadelesi içerisinde kitlelerin devrimdeki rolünü kavraması açısından vazgeçilmezdir.

18 Mayıs; önder yoldaşın katledilişinin 40. yılı anma etkinlikleri, 1 Mayıs çalışmaları boyunca öne çıkaracağımız gündemlerimizden biriyken, 1 Mayıs'ın

nı engellemekten anmalarımız bu sansürün kaldırılmasında önemli bir işlev görmektedir. İbrahim Kaypakkaya'da vücut bulan komünist ideoloji ve geliştirdiği devrim programından egemen sınıfların duyduğu korkuyu daha görünür kılmak, Kaypakkaya'nın geniş kitlelere ulaşmasının araçlarını ve kanallarını açmak, 40. katlediliş yılında düzenleyeceğimiz anma etkinliklerinin çapı ve yarattacağı etkiyle de yakından ilgisi bulunmaktadır. Devrimci, demokratik kamuoyuna, halk kitlelerine ve egemenlere oluşturacağı mesaj bakımından 40. yılı anmaları önemli bir yerde durmaktadır. Bu amacı gerçekleştirecek olan ardıllarının, Kaypakkaya'nın görüşlerinin kavraması ve uygulamaya geçirmesi hayatı öneme sahiptir.

Bu nedenledir ki katledilişinin 40. yılında Kaypakkaya'nın siyasal-ideolojik görüşlerini kavramak tüm faaliyetçilerimiz açısından olmazsa olmazdır. Kaypakkaya kavrayışımızı ilerletmek güncel politik gelişmeler ekseninde tartışma toplantıları düzenlemekten, temel tespitlerinden yola çıkarak ülkemiz gerçekliğinde vücut bulan devrimimizin sorunlarını tartışmaktan geçmektedir. Somut olarak ifade etmemiz gerekirse her faaliyetçinin bu dönem boyunca Kaypakkaya'yı incelemesi, yazılarını okuması önünde duran en anlamlı görev olacaktır.

Kaypakkaya'yı anarken; Meral Yakar'ı, Ahmet Muharrem Çiçek'i, Ali Haydar Yıldız'ı da katledilişlerinin 40. yılı olması nedeniyle birlikte anacağız. Tüm güneşe uğurladıklarımız şahsında 40 yıl boyunca bayrağı elden ele dolaştırarak ölümsüzleşenlerimizi anarken ideallerine bağlılığı ve devrim amaçlarını aklımızdan çıkarmayacağız.

Kampanyamızın yukarıda bahsini ettiğimiz başarı zincirine eklenen iddiamızı büyüten bir işlev görmesi bizlerin; tüm Partizanların ellerindedir. Kaypakkaya ruhuyla devrimi örgütlemeye disiplinli ve programlı bir içtenlikle kampanyamızı büyütme, seferber olma çağırıyoruz.

(İstanbul'dan bir Partizan)

Kampanya çalışmalarından... Kampanya çalışmalarından... Kampanya çalışmalarından...

GAZİ

Katledilişinin 40. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'ya atfen kampanya çalışmalarımıza başladık. “**Beynimizde bilinç, yüreğimizde cesarettir. 40. ölümsüzlük yılında karanlıkları aydınlatan bir meşaledir Kaypakkaya. Onu Anmak Savaşmaktır**” şiarlı afişlerle mahallenin sokaklarını donattık. Çalışmalarımıza devam edeceğiz. (Gazi'den bir Partizan)

NURTEPE

Kampanya çerçevesinde biz de Nurtepe'de Kaypakkaya yoldaşı anmak amacıyla bir ozalit çalışması yaptık. “**40.**

ölümsüzlük yılında karanlığa ışık tutan bir meşaledir Kaypakkaya” yazılı ozalitler halkın rahatça görebileceği bir yere asıldı. Çalışma sırasında işçi ve emekçilerin haklı taleplerini savunmak için 1 Mayıs'a katılım çağrısı yapıldı.

(Nurtepe'den bir Partizan)

KARTAL

30 Mart'ta toplu şekilde Kartal'da gazete dağıtımını gerçekleştirdik. Sesli ajitasyon eşliğinde ve Partizan şapka-önlükleriyle gerçekleştirdiğimiz dağıtım oldukça verimli geçti. Ajitasyonda sistemin son zamanlarda hemen her yerde arttığı

yozlaşma, çeteleşme üzerine yoğun olarak durduk. Sistemin özellikle devrimcilerin, Alevilerin, yoksul halkın bulunduğu mahalleleri yozlaştırarak, çeteleştirmeyi, uyuşturucuyu yaygınlaştırarak muhalif kimliği olan bölgeleri teslim almak istediğine dikkat çekildi. Özellikle Kartal'ın Karlıtepe mahallesinde oldukça olumlu tepkiler aldık.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılında başlattığımız kampanyayı hatırlatarak “Önder yoldaş'tan devraldığımız mücadele ruhuyla kızıl bayrağı daha ileriye taşıma görevine daha sıkı sarılacağız” denildi

ve önder yoldaşın hesabının sorulacağı vurgulandı.

Halkımızı Partizan saflarında örgütlenmeye, hesap sormaya çağırdığımız dağıtımlarda, devletin Kaypakkaya korkusunu da teşhir ettik. Çalışmamızda bizi “arkadaşlar biz de İbo'cuyuz” şeklinde karşılayan halkın tepkileri coşku-muzu artırdı.

Yaptığımız dağıtımda sık sık “**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**”, “**Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yene- mez**” vb. sloganları haykırdık. Yaptığımız çalışma sloganlar eşliğinde merkezde son buldu.

özgür gelecek
Paşeroja Azad
www.ozgurgelecek.net

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem İLASLAN **Baskı:** Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İş. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Taşerona, güvencesiz yaşama dur demek için 1 MAYIS'TA ALANLARA!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a yürüyoruz. 1 Mayıs, proletaryanın kendisini sömüren, ezen ve her türlü haktan yoksun bırakan sınıf düşmanına karşı meydan okumasına, sınıf dostlarıyla dayanışmasına ve birliğine ev sahipliği yapmaktadır. 1 Mayıs meydanlarından yükselcek sloganlar işçi sınıfının ve emekçilerin hünerli elleriyle yaratılacak altınçağın da habercisi olacaktır.

2013 1 Mayıs'ına dünyada, bölgemizde ve ülkemizde saldırı, kuşatma ve ezme operasyonlarına; direniş, mücadele ve güçlü çıkışların eşlik ettiği bir atmosferde giriyoruz.

Tüm dünyada derinleşerek süregelen ekonomik krizin, işsizlik, yoksulluk ve azgın bir sömürü kısılcasına daha fazla ülkeyi aldığı bir süreçten geçiyoruz. Avrupa işçi sınıfının son on yılın en büyük eylemlerine ve direnişlerine sahne olması bunun bir sonucudur. Ekonomik kriz, emperyalistler arasındaki dalaşın üzerine adeta benzin dökmüş, alevlerin sarmadığı ülke neredeyse kalmamıştır. Suriye'de yürütülen ve on binlerce insanın katledilmesi, ülkenin yerle bir edilmesine neden olan savaş, bunun yalnızca bir izdüşümüdür. Esad'a doğru bir biçimde diktatör diyenlerin ondan farklı olmadığı ve Suriye halkının geleceğine karar veremeyeceği açıktır. Lübnan'dan Mısır'a; Tunus'tan Filistin'e bölgede sınıf mücadelesinin basıncı her gün biraz daha yükselirken, ülkemiz hakim sınıfları taşeronlukta şampiyonluğa oynamaktadır.

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgeye dönük yağma, talan ve sömürü politikalarına dünden anjaje olan dahası rol kapmak adına halklara düşmanlıkta ustalık mertebesine terfi eden TC, sınırlarını zorlamaktadır. Esad'a karşı sanki kendi topraklarında savaşıyor muşçasına rol kesen, zulüm ve baskıdan söz edenler ikiyüzlülük adını dünya tarihine altın harflerle yazdırmaya adaydır!

Mazlumlara şefkat elini uzattığını iddia edenlerin, sınırları içinde işçi sınıfına, emekçilere, Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlere, ezilen inançlara yönelik tutumu her şeyi yeterince açıklamaktadır. Ülkemiz zindanları; gazeteciler, avukatlar, doktorlar, öğrencilerle dolup taşmakta, siyasi tutsak sayısı

dünya listelerinde başı çekmekte, temel hak ve özgürlükler klasmanında sondan birincilik zorlanmaktadır.

İş Cinayetlerine Karşı Haydi 1 Mayıs'a!

"Çalışma saati 12, izin yok, örgütlenme yok, tazminat yok. Kölelik gibi bir yaşam var. Çalışma Bakanı olarak söylüyorum." (Faruk Çelik, 07.12.12)

1 Mayıs'ın öngünlerinde hatırlamamız gereken bu sözler, Türk hakim sınıflarının biz işçi ve emekçilere reva gördüğü yaşamı yeterince özetliyor. Ancak bununla da yetinilmemekte; 40 hedef, 57 politika ve 205 tedbirden oluştuğu müjdelenen Ulusal İstihdam Stratejisi'yle kölelik ağırlaştırılmaktadır. AKP hükümeti, egemenlerin ihtiyaçları doğrultusunda, sınıfı topyekun bir kuşatma altında tutmaktadır. Taşeron, esnek ve güvencesiz çalışma, hayatımızın en küçük hücrelerine bile zerk edilmektedir. Bugün resmi verilere göre kamuda 586, özel sektörde 420 bin olmak üzere 1 milyon taşeron işçi çalışmaktadır. AKP'nin hükümet olduğu 2002 yılında ise bu sayı 387 bindi. Çin'e öykünen hakim sınıflar, ülkemizi bir sömürü cenneti yapma hayali ile yanıp tutuşmaktadır.

Bunun bedelini ise kuşku yok ki, işçi sınıfı ve emekçiler her gün birer

ikişer maden ocaklarında, inşaatlarda can vererek ödüyor. Yalnızca 2012 yılında iş cinayetinde hayatını kaybeden işçilerin sayısı 900'ü geçmiştir. Son on yılda 10 bini aşkın işçi, patronların kâr hırsı yüzünden yaşamını yitirdi.

Erdoğan'ın **"bu işin kaderinde var"** sözleriyle işçi sınıfına layık görüldüğü tablo tam da budur! Egemenler, sendikalarda sarı renge bile rahmet okutmakta, bir bütün sendikaları yok etmenin, değilse lafı edilmeyecek bir düzeye çekmenin hesabındadır. **"Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu"** ile 92 sendikadan 49'u baraj altında bırakıldı. Toplu sözleşme yetkisi olan sendika sayısı 52'den 23'e düşürüldü. İşçi sınıfına yönelik kuşatmanın ön cephesinde ilk hedef, sınıfın öz örgütlülüğü olan sendikalardı. Açlık sınırı 1.007 TL'yi, yoksulluk sınırı 3.280 TL'yi bulmuşken asgari ücret 739.79 TL'den 774.804 TL'ye yükseltildi.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı bu sömürü ağı arkasını, 2.5 milyonu bulan işsizler ordusuna dayamaktadır. Bu tablonun en ağır faturası da kadınlara çıkarılmaktadır. Bu, hem emekçi kadınların maruz kaldığı şiddetin boyutu (2005-2011 yılları arasında 4.190 kadın katledildi/İHD İs-

tanbul Şubesi) hem de ucuz emek statüsünde istihdam edilmesi gerçeğinde ortaya çıkmaktadır. Ülkemizin, **"Eşitlik kârlılık getirir"** sloganıyla pilot ülke seçilmesi emekçi kadınlar üzerindeki sömürünün katmerleşeceğine işaret etmektedir.

Ne var ki tüm bu planlarını bozmak, sistemlerini işlemez kılmak, hesaplarını bozmak, hayallerini suya düşürmek; saraylarını, saltanatlarını yerle bir etmek elimizde! Taşeron cumhuriyetinin temelleri işçi sınıfının balyoz darbeleri altında yıkılmaya mahkumdur.

Kuzu Deri'den, MNG Kargo'ya; HEY Tekstil'den THY işçilerine; Mersin Limanı'ndan Bekaert'e; Pakmaya'dan Bosch işçilerine; İSMACO'dan DHL'ye; BMC'den Koç Üniversitesi işçilerine kadar sınıfın direnişi bunu müjdelemektedir! Biz hayır dersek yapamazlar! Gücümüzü birleştirir, dayanışmamızı büyütür ve mücadelemizi yükseltirsek başaramazlar. Gelecek, dünyayı elleriyle yaratan; ona şekil veren işçi sınıfı ve emekçilerin avuçlarındadır. Taşeronu tarihin çöplüğüne atmak için 1 Mayıs'a!

Zulme ve sömürüye dur demek, isyanımızı ve öfkemizi halkırmak için adresimiz 1 Mayıs olmalıdır!